MICHAEL HARTLAND

Autorul celebrului roman ANUL SCORPIONULUI

A treia trădare

MICHAEL HARTLAND

A TREIA TRĂDARE

V.1.0

V.1.0

Traducere: BOGDAN OPROIU

MICHAEL HARTLAND
THE THIRD BETRAYAL

EDITURA LIDER
2005

PROLOG

Somerset – 1973

Coșciugul fusese scos din biserică și congregația îl urma, tăcută și ciudată, de-a lungul potecii acoperite cu dale spre curte. Doi bărbați încheiau cortegiul, unul dintre ei înalt și slăbănog. Arătă cu mâna către grămezile ordonate de lemne din fața ușii și murmură către însoțitorul său:

— Dumnezeule, cât de englezească este toată chestia asta! A fost spion?

— A fost șeful serviciului de spionaj MI5.

— Cele două roluri nu sunt neapărat incompatibile. Cuvintele fură rostite cu un puternic accent scoțian și vorbitorul clipi atunci când ieși la lumină. Deasupra sa, piatra galbenă a clopotniței strălucea în lumina soarelui de octombrie, dar un vânt puternic bătea tăios peste înălțimile din Somerset și el tremura sub stofa subțire a pardesiului negru.

Sicriul fusese așezat în dric.

— Mergem la crematoriu, David?

— Nu, cred că-i treaba familiei și a prietenilor.

Bărbatul mai mic de statură se uită la el întrebător.

— Avea prieteni? În afară de ăia din Moscova?

Părăsiră poteca și se îndreptară către cimitir. Dricul se îndepărta, urmat de o întreagă procesiune de mașini negre, strălucitoare.

— Și l-am făcut și cavaler pe ticălosul ăsta! Hristoase, cred că și-au râs de noi până la Lubyanka.

— Nu există dovezi că ar fi fost agent sovietic. Noi doi ne-am pierdut trei ani încercând să-l prindem fară să descoperim nimic.

Acum nu mai avem nici o șansă să demonstrăm ceva – a murit într-un moment prost.

— Sau, poate, exact atunci când trebuia? Era în sicriu, nu?!

Prietenul lui râse.

— Da, ne-am uitat când era la firma de pompe funebre. Era cu siguranță în cutie.

— Și acum...?

— Mâine întocmim raportul final pentru comisie. Și apoi, mă întorc la mine pentru noi ordine. După rateul ăsta, probabil că mă vor trimite în Angola. Tu te întorci pe Curzon Street?

— Cred că da! Sughiță. L-ai văzut pe Fell în biserică?

— Nu. Trăiește ca un ascet de când a ieșit la pensie. Chipul i se crispă din pricina încruntării. Oricum, nu cred că ar fi venit la serviciul religios. Carteret l-a crucificat. Probabil că-l urăște de moarte.

Celălalt bărbat se întoarse și aruncă o privire peste pământurile mlăștinoase ce se învecinau cu biserica.

— Nu putem să o lăsăm așa, David. Trebuie să găsim un răspuns. Cum va mai putea avea Biroul credibilitate dacă nu o facem?

— Biroul tău, Jim, nu al meu...

Ajunseră la un Ford Cortina albastru și un șofer în uniformă le deschise ușa din spate. Șoferul se uită la bărbatul înalt cu o privire întrebătoare:

— Încotro, domnule Nairn?

— Ia-o pe drumul spre Bridgwater, te rog și, dacă domnul Simon este de acord, uită-te după un bar decent.

Bărbatul cel scund dădu din cap aprobator.

După ce mașina se îndepărtă, tânărul reporter de la ziarul local își schimbă poziția pe zidul bisericii. În ciuda faptului că pardesiul său era destul de gros, îi era frig. Închizând caietul de notițe, privi spre o tânără care stătea aplecată deasupra unui mormânt, cu atenția încordată. Probabil că și ea era jurnalistă, dar pentru ce ziar lucra? Ciudat! Dar cât de plictisitor era totul! Sir Jack Carteret – un funcționar public prin vreun minister, care activase în consiliul local după ce ieșise la pensie. Era sătul de înmormântări

și mai mult de jumătate din cei ce asistaseră la aceasta refuzaseră să-și decline identitatea. Oricum, nu era un subiect prea interesant.

PARTEA ÎNTÂI

1
Insula Pelicanilor

Insula se ivi din ceață, o stâncă destul de colțuroasă în mijlocul golfului. Stâncile negre se înălțau spre un platou mai înalt, acolo unde foișoare de pază și un gard de sârmă ghimpată înconjurau o închisoare ce arăta ca un cub. Jos, valurile înspumate se spărgeau de țărm și apoi se răsuceau pentru a se întâlni cu Oceanul Pacific.

Feribotul se lovi ușor de pilonii putrezi ai pontonului de acostare. Motoarele diesel dădură înapoi, doi bărbați îmbrăcați în salopete aruncară parâmele și apoi un șir de oameni coborî pe țărm. Se înghesuiau unii în alții, alunecând pe suprafața udă. În afară de zgomotul valurilor, nu se auzea nimic. O persoană în uniformă se apropie de grup și se uită la toți cu o privire încruntată.

— Bine ați venit în Fortăreață.

Era o femeie masivă, îmbrăcată într-un hanorac strâns pe trup și care reușea să acopere cu vocea ei vuietul valurilor.

— Eu sunt Debbie, ghidul dumneavoastră de la Serviciul Parcurilor Naționale, zona de recreare Golden Gate.

Umezeala era din ce în ce mai mare și bărbatul înalt din coada grupului își ridică gulerul pardesiului. Nu avea mai mult de patruzeci de ani, dar părul său era deja grizonat și afișa un aer de încredere deplină. Undeva în lume, acest bărbat era o persoană importantă. Aruncă o privire celorlalți turiști, sperând ca individul care trebuia să-l contacteze să nu fie printre ei. Până acum, nu-și asumase nici un risc serios, doar un apel scurt către FBI de la un telefon public de pe Market Street, dar, în curând, avea să fie prea

târziu să mai dea înapoi.

— Așadar, sunteți din Germania de Est? Dar vreți să treceți la noi?

Accentul de persoană educată în Ivy League nu trăda nici un fel de sentimente, nici bune, dar nici suspiciune.

— Nu veniți aici. Puteți ajunge la Fisherman's Wharf în două ore? Luați vaporul de ora două spre Alcatraz. Se auzi un râset scurt. Alcatraz – un loc care să vă aducă aminte de acasă. Bineînțeles că închisoarea a fost dezactivată, e un fel de muzeu. Pentru a vă putea recunoaște trebuie să aveți un exemplar din *Examiner* sub brațul stâng. Un coleg de-al meu se va întâlni cu dumneavoastră acolo.

Grupul de douăzeci de persoane se adăpostise pe insulă sub o pancartă pe care scria:

PENITENCIAR AL STATELOR UNITE
Accesul permis doar navelor oficiale
Celelalte vase trebuie să se mențină la o
distanță de 180 de metri.

Începură să urce poteca îngustă care ducea către celule, trecând pe lângă clădiri în ruină și garduri de sârmă ghimpată căzute. Un turn de apă se ridica din ceață. Est-germanul se dădu înapoi și un bărbat între două vârste se strecură lângă el. Era îmbrăcat în costum, avea pe deasupra o manta de ploaie verde închis, iar pe cap purta o pălărie ecosez. Neamțul simțea că-i crește iritarea. Își luase măsuri să nu fie urmărit – urcând pe feribot în ultima clipă, cu câteva secunde înainte de a se ridica ancora – dar acest idiot arăta exact ca un agent al FBI-ului ce încerca să se deghizeze în turist.

— Spaniolii au numit-o Insula Pelicanilor, spuse americanul privind drept în față. Eu sunt O'Brien. Din toate numele din lume ăsta i se potrivea cel mai puțin. Tu ești nemțălăul care a sunat la noi?

Neamțul ignoră jignirea aparent întâmplătoare.

— Da.

— Cum te numești?

— Peter.

— Peter și mai cum, pentru numele lui Dumnezeu?

— Peter Werner.

— Doctorul Peter Werner?

— Da.

Americanul mormăi mulțumit, ca și cum lucrurile începeau să se potrivească.

— Și zici că ești om de știință est-german? Și aici participi la o conferință?

— Da, exact.

— În ce domeniu?

— Fizică nucleară. Lucrez la un institut ce aparține de Universitatea Humboldt din Berlinul de Est.

Bărbatul se uită la el gânditor și puțin disprețuitor.

— Și acum vrei să te muți în confortabilul Vest? Să faci bombe pentru noi, în loc să le faci pentru comuniști?

— Nu sunt specialist în armament, dar, da, vreau să rămân.

— Câți sunteți din Germania de Est la conferința asta?

— Doi. Nu ieșim din țară decât pereche.

— Mda, tipule. Pare logic.

Ajunseseră pe platou, unde vântul bătea tăios peste întinderea de beton ce separa pușcăria de tumul alb al unui far. Printr-un gol în ceață vedeau zgârie-norii din oraș și pânza roșie de metal a podului Golden Gate. O sirenă de ceață sparse tăcerea ce se așternuse peste golf.

— Ai familie, Peter?

— Nu. Sunt divorțat.

— Asta ușurează lucrurile. Când trebuie să te întorci la Berlin?

— Peste cinci zile. Am permisiunea să mă opresc două zile la Bruxelles, ca să fac o vizită unei prietene care locuiește acolo de un an de zile împreună cu soțul ei. El lucrează cu noi.

— Așadar vrei să dezertezi în Bruxelles?

— Corect, dar apoi vreau să locuiesc în America. Prietena mea vrea să-și părăsească soțul și să vină și ea împreună cu familia.

— Cu familia?

— Are doi copii.

Americanul pufni.

— Iisuse Hristoase, mai e și altcineva?

Ceilalți turiști intrau pe porțile închisorii abandonate.

— Mulți oameni cer azil, Peter, dar nu pentru un autobuz de persoane. Ar putea dura ceva să facem toate aranjamentele. Făcu o mică pauză. Ai ceva special să ne oferi, dacă nu te ocupi de armament? Spionaj? Probleme de securitate? întrebă el, ridicând din sprâncene și râzând.

— Am spus că sunt un om de știință. Dar, da, am ceva să vă ofer informații pentru care CIA și serviciile britanice de spionaj și-ar da o mână și un picior ca să le obțină.

— Da? Americanul părea sceptic. Ploaia se oprise și femeia care servea drept ghid le făcea semne din poartă pentru a se grăbi. Razele soarelui de iarnă străluciră pe fațada crăpată a închisorii, pe care se mai vedeau două rânduri de ferestre și vulturul american ce străjuia de deasupra porții.

Neamțul îl apucă brusc de mână.

— Ajută-mă, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă! Vocea căpăta tonalități mai înalte. Promit să vă ofer informații despre spioni care au penetrat până în structurile de vârf ale spionajului britanic – informații de mare folos pentru guvernul tău.

Americanul o ignoră pe femeie și privi fix în ochii neamțului, foarte sceptic.

— Mai spune, amice.

— Mai am informații despre agentul sovietic – un foarte puternic și bine plasat agent sovietic – care este responsabil de această penetrare.

Americanul căscă de parcă ar mai fi auzit lucrurile astea înainte.

— Dacă asta-i ce ai de spus, ar fi bine ca totul să fie adevărat, Peter. Unde te pot suna diseară?

— Dar mă vei ajuta? Aproape că striga. *Vreau să dezertez.* M-am expus unui pericol foarte mare discutând cu tine.

Dintr-o dată, americanul rânji încurajator.

— Dacă nu ai mințit te vom ajuta, o facem întotdeauna, îmi pare

rău dacă ți s-a părut deplasat, dar trebuie să fim siguri. Voi trimite un raport la Washington și voi primi răspuns în această seară. S-ar putea să nu fie răspunsul definitiv. Unde te pot suna?

— Nu mă poți suna! replică neamțul tăios, fricii luându-i locul mânia. Împart aceeași cameră cu colegul meu – din motive de securitate. Nu știai asta? Spune-mi un număr unde te pot suna eu *pe tine.*

— Prea bine. Scormoni în buzunar, scoase un pachet gol de țigări și mâzgăli un număr de telefon. Sună după ora opt.

Neamțul rupse pachetul în două și scrise și el ceva; apoi îl dădu agentului FBI.

— Am scris numele de cod al agentului sovietic. Transmite acest nume la cartierul general de la Washington. Va însemna mult pentru ei.

Celălalt bărbat ridică din umeri și apoi rânji din nou.

— Sigur, sigur, așa voi face. Sună-mă diseară. Se întoarse și plecă grăbit pe Alec, alunecând pe pietrișul ud.

2
Londra

Sir James Simon se ridică și zâmbi când Nairn intră în birou.

— David, îți mulțumesc că ai venit. Mă bucur să văd că arăți din nou bine. Probabil că se datorează glandelor de maimuță.

— A fost o operație de by-pass, dar se pare că a reușit.

Accentul scoțian nu se schimbase, la fel cum nu se schimbase nici aspectul lui slăbănog. Nairn se așeză într-unul din fotoliile de piele și aruncă o privire împrejur, în timp ce Simon turna sherry în două pahare. Camera era zugrăvită într-un crem murdar, nu era îmbrăcată în lemn precum cea de la Cabinet Office – dar în încăpere se găsea un birou frumos, procurat de la antichități și o masă de conferințe, așa cum dorise coordonatorul serviciilor de spionaj, omul căruia îi dădeau raportul șefii serviciilor MI5 și MI6, sau căruia ar fi trebuit să-i dea raportul. Simon se descurcase destul de bine, se gândi Nairn cu ranchiună, în ciuda ratării comune ce se terminase în curtea bisericii din Somerset, în urmă cu treisprezece ani. Cu toate astea, acel birou și acel sherry erau prea bune ca să fie puse la dispoziție de stat și probabil că erau ale lui. Ferestrele dădeau spre Whitehall, unde demonstrau câteva mii de persoane, împotriva rachetelor Cruise, scandând lozinci și huiduind poliția care bara intrarea spre Downing Street, unde se afla locuința primului-ministru.

— De cât timp te-ai întors la serviciu, David?

— Cam de șase luni.

— Și ești în formă? Nu mai ai de gând să ieși la pensie mai repede?

— Nici n-am avut de gând vreodată. Walker a fost cel care dorea ca eu să plec.

— Da, cred că dorea.

Simon zâmbi și privirea lui Nairn întâlni ochii lui blânzi, căprui. Ascundeau o mare înțelepciune și experiența de viață a unui băiat

născut în districtul Ottakringer din Viena, în 1927, predestinat să rămână orfan într-un lagăr de concentrare și care ajunsese fără un sfanț în Southampton, în 1946. Iar acum era foarte, foarte englez!

— Rămân în oraș în seara asta, spuse el. Rachel merge la o întrunire. Vrei să cinăm împreună la Athenaeum?

— Bucuros. Nairn locuia singur într-un apartament amărât din Chiswick. Presupun că vrei să discutăm despre ceva.

— Sigur, dar mai întâi sunt anumite probleme pe care nu le putem discuta decât în acest birou. Se ridică și închise fereastra, ca și cum mulțimea gălăgioasă de afară ar fi putut auzi ce discutau ei. Am de gând să fiu puțin indiscret – nu mă vei dezamăgi?

Nairn dădu din cap și zâmbi în sinea lui. Lucrau împreună, sporadic, de mai bine de douăzeci de ani, dar încă îl mai amuza să-l vadă pe prietenul său devenind dramatic și având un aer conspirativ, de parcă ar fi copiat un personaj din cărți polițiste.

— Primul-ministru se gândește pe cine să numească în locul lui Alexander pentru șefia Serviciului de Securitate, atunci când acesta se va retrage, peste câteva luni.

— Mă gândeam că adjunctul lui va prelua funcția.

— Nu și de data asta, prietene. Doamnei prim-ministru i-a ajuns. Serviciul 5 trebuie pus la punct. A fost în degringoladă prea mult timp. Pe vremea mea, toți parcă aveau paranoia, se ocupau doar de imaginea lor, încercând să acopere scandalul Carteret. Ar trebui să se ocupe cu descoperirea spionilor, cu supravegherea sovieticilor infiltrați și cu alte chestii din astea. Pentru Dumnezeu, s-a ajuns la punctul unde IRA poate arunca în aer jumătate dintre membrii guvernului fără a fi suspectați înainte sau descoperiți după.

— Bomba aia nu a fost vina celor de la 5.

— Nu? De ce dracu' nu? Cu ochii scăpărând, nasul coroiat și părul argintiu, Simon semăna perfect cu negutătorii din Levant, al căror urmaș mai mult ca sigur că era. Treaba lor este asigurarea securității teritoriului. Dar ei sunt neputincioși de ani de zile. Penetrați de Moscova, dar nefiind capabili să găsească trădătorii și să extirpe cancerul. Carteret a fost trădător acum douăzeci de ani și dacă da, atunci pe cine a lăsat în urma sa? Cine este trădătorul

de *acum?* De ce produce sistemul eșec după eșec, an după an?

— Poate a fost penetrat, dar eu nu am fost niciodată sigur de asta. Poate că moralul lor a fost așa de distrus după acei ani de vânătoare de vrăjitoare, că acum Serviciul nu mai poate funcționa eficient.

— Dar, David, prietene, vorbim de Serviciul de Securitate națională! Celebrul MI 5. Trebuie să fie eficient. Inamicii nu mai vin călare pe tancuri, ci prin podea.

— Ai spus că primul-ministru va numi un nou director. Cine e?

— Ah, da, noul șef de la MI5. Păi, sunt mai multe nume propuse și nu ar trebui să-ți spun asta, David, dar în capul listei este cineva pe care-l cunoști foarte bine.

— Tu, Jim?

Simon negă.

— Nu, nu eu. Făcu un gest teatral și zâmbi ca un prestidigitator, care scoate un iepure din pălărie. De fapt, tu ești acela, *mon vieux.*

Nairn nu avu nici o reacție. Ieșirile impulsive ale lui Simon îl făceau mereu să se comporte mai rezervat decât era în realitate. În cele din urmă, își goli paharul.

— Ce ciudat! Nu am lucrat niciodată pentru 5. Nu am idee nici măcar despre jumătate din activitățile lor... nu le va plăcea să li se impună cineva din afară... și nici eu nu mai vreau această responsabilitate. Peste câțiva ani împlinesc șaizeci. Cred că a luat-o razna doamna prim-ministru.

— De fapt, a fost ideea mea.

— Atunci tu ai înnebunit.

— Ba deloc. Ea vrea pe cineva bun și în care poate avea încredere. Doar câțiva ani vor trece până când locul ăla se pune din nou pe picioare. O să o faci, David, știi asta.

— O s-o fac?

— Da, dacă ți-o va cere ea. Nu vrei să ieși la pensie, nu-i așa? Și ce vei face în fiecare zi acolo în Chiswick? Desigur, adăugă el, răsfoind hârtiile pe care le avea în față, nu s-a luat nici o decizie încă. Mai sunt și alte propuneri... și e cam greu de ales. Nu vom cunoaște rezultatele pentru un timp. Dar m-am gândit că trebuie să știi. Și acum uită că ți-am spus.

— Bineînțeles.

Simon se ridică în picioare și mai turnă puțin sherry.

— Mai este un lucru pe care vreau să-l discutăm.

Nairn se uită la el îngrijorat.

— Nu am încredere în tine când vii cu daruri, Jim. Nu cred că vreau să mai aud nimic.

— E în legătură cu Carteret... Comisia Sanctuarului.

— Oh, Doamne, nu! spuse Nairn, după care izbucni în râs. M-am săturat de mult de chestia asta. Sunt sigur că această comisie a fost dezafectată după ce a murit Carteret.

— Nu s-au mai întâlnit, dar încă mai există. Cazul nu a fost niciodată închis pentru că nu am reușit să ajungem la nici o concluzie. Știai că lui Fell i se mai fac vizite lunare? I s-a oferit imunitate dacă mărturisește.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Vrei să spui că i-au stat pe cap mai mult de douăzeci de ani? Este inuman. Era complet nevinovat. Carteret l-a folosi pe post de momeală.

Simon ridică din umeri.

— O necesitate neplăcută. Din nefericire, Carteret este mort, dar Fell este în viață. Îți garantez însă că totul este făcut cu foarte mare discreție. Dar nu despre asta vreau să vorbim.

Îi întinse o telegramă pe care Nairn o citi atent.

— Este adevărată chestia asta? Expresia de pe fața lui Nairn se schimbă brusc. Un dezertor care o poate acuza pe Sonia? După atâta timp și chin, chiar am putea termina acest caz? Dumnezeule! ...

— Exact, băiete. Bărbatul pretinde că este fiul ei, nici mai mult, nici mai puțin. S-ar putea ca, în cele din urmă, să aflăm adevărul, exact în momentul în care tu vei prelua frâiele și vei curăța grajdul. Să mergem până la club. Se ridică în picioare și puse toate hârtiile de pe biroul său într-un seif. Apropo, spuse el uitându-se peste umăr, vreau să te ocupi de asta, fără să mai fie implicate și MI5 și 6. Și vreau să te întâlnești cu tipul ăsta. În Belgia, mâine. Închise ușa subțire de oțel și umblă la combinație, până când se auzi declicul de închidere.

— Bine, presupun că sunt multe zboruri zilnice.

— Secretara mea a rezervat deja două bilete spre Bruxelles, la ora zece și cinci. Îmi închipui că vrei să iei pe cineva cu tine ca să te acopere!

— Nu irosești deloc timpul, nu-i așa, Jim? Și cam ce-ar trebui să-i spun tipului ăstuia, atunci când îl voi întâlni?

PARTEA A DOUA

1930 – 1946

3
Shanghai – 1930

Unul dintre capetele tăiate încă mai sângera. Era înfipt într-un par pe care se scurgeau două firișoare roșietice de sânge. Fața contorsionată, ochii deschiși în care se citea teroarea erau ale unei femei cu părul negru, cam de vârsta lui Ruth. Câțiva metri mai încolo erau și cele două corpuri decapitate, în jurul cărora roiau muștele. Caracterele chinezești scrijelite pe o pancartă anunțau că bandiții, doi la număr, erau comuniști.

Lui Ruth îi veni să vomite, dar strânse mai tare poșeta în mână și reuși să-și țină capul sus în timp ce trecea prin mijlocul mulțimii de chinezi. Dacă erai confuz, aproape leșinat de căldură și gata de a izbucni în lacrimi, cel mai bun lucru pe care-l puteai face era să procedezi exact ca un european. Un chinez cu o ricșă aștepta la colțul străzii, împotriva tuturor principiilor pe care le avea, ea se urcă în ricșă și ceru să fie dusă în cartierul internațional, încercând să uite acea oribilă imagine a morții. Bătrânul chinez apucă mânerele ricșei. Era îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni scurți albaștri, sub care picioarele lui osoase dar pline de mușchi începuseră deja să tropăie pe stradă.

O jumătate de oră mai târziu, Ruth se afla pe veranda umbrită a micii căsuțe de cărămidă, de unde se vedeau în depărtare zgârie-norii de pe malul râului. Copacii care se unduiau în bătaia

vântului miroseau mai mereu a zahăr ars din port. Luă o înghițitură de ceai verde și încercă să-și pună gândurile în ordine. Două lumi diferite, la distanță de o călătorie cu ricșa una de alta, iar ea nu aparținea nici uneia din aceste lumi. De șase luni locuia în confortul pe care-l oferea acest cartier european, jucând tenis zi de zi cu alte soții plictisite, iar seara luând cina cu Rolf la club. O tânără evreică din pătura superioară a societății berlineze, acum căsătorită cu un arhitect cunoscut care-și continua cariera lucrând pentru consiliul orașului Shanghai. Și totuși, la doar câțiva kilometri depărtare, o țară uriașă se dezintegra datorită războiului și revoluției. Războiul civil dintre comuniști și Kuomintang făcea ravagii în China de peste trei ani. Shanghai era un oraș naționalist, dar executase atâția comuniști încât era de așteptat ca aceștia să aibă o rețea subterană foarte mare.

Ruth se lăsă ușor pe spate în balansoar și își întinse picioarele. Erau lungi și subțiri și încheieturile îi trosniră. Aerul fierbinte și umed o moleșea, dar nu mai avea nici o urmă de îndoială în care dintre lumi se potrivea cel mai bine. În sufletul ei știuse lucrul ăsta de cel puțin zece ani.

Se trezi brusc. Era semiîntuneric și îi trebuiră câteva secunde pentru a se obișnui cu lumina slabă. Apoi îl văzu – un bărbat de înălțime medie, îmbrăcat cu un costum de in și cu o pălărie panama. Îi zâmbi din afara verandei: avea un chip cu puternice trăsături slave, păr negru, scurt și des și o privire pătrunzătoare. Ea se ridică încet, neștiind ce să facă.

— Pot să intru? întrebă el în germană.

— Sigur, dar cine sunteți? Ce doriți? Soțul meu va veni în curând.

— Știu. Răspunsul era ciudat și o tulbură. Urcă scările și apoi o urmă în camera de zi. La lumină, observă că ochii îi erau zâmbitori și pătrunzători; și mai era și incredibil de arătos. Îndepărtă ciudata senzație pe care o simțea în tot corpul și deveni serioasă precum o adevărată *hausfrau* nemțoaică.

— Doriți ceva de băut?

— Mulțumesc, poate o bere?

Se așezară în scaunele de nuiele care scârțâiau și Ruth întrerupse tăcerea:

— Cine sunteți? Ce doriți?

El zâmbi.

— Avem o prietenă comună, Agnes Smedley. Nu v-a spus că voi veni?

— Agnes? Nu.

— O cunosc pe Agnes de ceva timp și mi-a spus că e posibil să mă puteți ajuta.

— Dar cine sunteți?

— Pe moment, nu contează cine sunt.

Ea roși.

— Și atunci cum aș putea să vă ajut? Vocea îi era calmă, în ciuda nesiguranței pe care o resimțea. El se uită la ea gânditor, iar ea luă o poziție marțială, cu călcâiele lipite.

— Sunteți Ruth Kuczynski. Era o afirmație, nu o întrebare.

— Sunt doamna Ursula Friedmann.

— Născută Kuczynski, în Berlin, acum douăzeci și patru de ani și preferați să vi se spună Ruth. Ea se foi stânjenită. Și v-ați înscris în Liga Tineretului Comunist la șaptesprezece ani.

— Da, tata ne-a crescut pe toți în spirit marxist, dar noi am fost cei care am decis să intrăm în partid.

El încuviință.

— Știu.

— Dar cum se face că știți atâtea despre mine? Puterea animalică pe care o radia era deranjantă, aproape înspăimântătoare.

— Nu am timp acum să vă explic, soțul dumneavoastră chiar se va întoarce în scurt timp. Agnes mi-a spus că sunteți pregătită să fiți mai activă și v-am urmărit o vreme. Chiar cred că mă așteptați.

— Serios? Noțiunea de a fi fost urmărită o înfuria, nu o înspăimânta.

— Și eu sunt german. Și tovarăș. Și am nevoie de ajutor. Privirile li se întâlniră brusc. Ești de acord să lucrezi cu mine, Ruth?

— Să lucrez cu tine? Îmi cer scuze, spuse ea șoptit. Chiar nu

înțeleg ce vrei să spui.

— Ai acceptat disciplina partidului, știi chiar foarte bine ce vreau să spun.

Simțea un amestec de excitare și teamă. Era atât de diferit de întâlnirile în camerele prăfuite din cafenelele berlineze! Era real. Tot nu-i aflase numele și nici nu avea să-l mai întrebe încă o dată, dar simțea că prezența lui acolo era normală, iar el părea atât de încrezător și de puternic. Apoi își aminti de cei doi chinezi decapitați și avu un moment de ezitare, dar el deja se ridicase.

— Pot să revin mâine, la zece dimineața?

— Da. Nu era complet decisă și i se părea că altcineva vorbise. Da, la zece este foarte bine.

4
Shanghai – 1931

Motocicleta țâșni pe drumul prăfuit și apoi încetini și făcu o întoarcere scurtă la vreun sfert de kilometru depărtare. Se lăsă periculos de mult pe o parte, dar motociclistul reuși să păstreze echilibrul și să se întoarcă într-o linie dreaptă, ca să oprească răscolind pietrișul, cu brațele perfect întinse și cu picioarele atingând pământul pentru a ține motocicleta drept.

Apăru din umbra copacilor râzând din toată inima.

— Bravo, Ruth, foarte bine! Ți-a fost frică?

Zâmbi și ea la rândul ei.

— Nu. Hmm, poate doar puțin la început.

El ținea motocicleta în vreme ce femeia se dădea jos, apoi urcară amândoi, de data aceasta, Ruth în spate. Ambală motorul și porni în sus spre culme, trecând prin locuri însorite sau prin zonele șoselei umbrite de palmierii ce creșteau pe marginea drumului.

Trecuse mai mult de un an de când se întâlniseră. După ce se văzuseră prima dată, el revenise și o rugase să livreze un colet, noaptea, la o casă din cartierul chinezesc. Știa că era un test și toată după-amiaza și-o petrecuse într-o stare de teroare, enumerând toate posibilele pericole: furt, viol, arestare de către cămășile albastre, ca fiind agent străin, tortură, execuție. În cele din urmă, începuse să râdă de ea însăși. Se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni pentru a semăna cât mai mult cu o chinezoaică și plecase pe bicicletă. După ce teama îi dispăruse, totul devenise ciudat de plăcut și apoi se întorsese triumfătoare, în mai puțin de o oră.

După aceea avură loc o serie de alte teste. A trecut mai mult de o lună până când, în cele din urmă, i-a spus cum îl cheamă – Richard Sorge – și că lucrau amândoi pentru Biroul Patru al Armatei Roșii. Părea natural, ca și cum o forță superioară o adusese în China tocmai în acest scop. După două luni, Richard se

întâlnea în secret cu comuniști chinezi și tovarăși de la Moscova, într-o cameră la etaj, în casa ei, în vreme ce Rolf era la lucru. În aceste luni, deveniseră amanți și acum i se întâmpla să stea adesea lungită în pat lângă Rolf, cu ochii deschiși, minunându-se de bucuriile ei secrete deoarece, dintr-o dată, la vârsta de douăzeci și patru de ani, Ruth Kuczynski descoperise cele două mari angajamente ce aveau să-i dicteze felul în care urma să-și ducă viața.

După o jumătate de oră, se opriră într-un sat micuț, despre care Sorge îi spusese că se numea Ming-on. În fața unei clădiri lungi din lemn, acoperită cu țiglă roșie, șase femei stăteau aplecate la niște măsuțe, muncind ca niște mașini automate. Fețele lor nu aveau nici o expresie, ochii le erau adânciți în orbite, iar mânecile zdrențuite și suflecate lăsau să se vadă brațele subțiri, urâțite de mușchi noduroși. Degetele li se mișcau atât de repede, încât era imposibil să-ți dai seama ce făceau, putând doar să vezi că activitatea lor implica lemn și cuțite. Un supraveghetor se învârtea prin preajmă, cu un bici lung în mână.

— Fac chibrituri, îi spuse Sorge. O mie pe zi și nu sunt biciuite.

— Cu cât sunt plătite?

— Echivalentul a cincisprezece pfenigi pentru paisprezece ore de muncă.

— Dar asta înseamnă aproape nimic – e barbar!

Sorge încuviință.

— Cam așa ceva. Și deși par bătrâne, sunt toate fete tinere, de mai puțin de douăzeci de ani, unele-s chiar copile. Acesta este unul din motivele pentru care partidul are așa de mulți susținători în Shanghai.

Merseră pe o stradă prăfuită până ajunseră la o ceainărie, o cocioabă unde niște amărâți îmbrăcați doar cu veste și pantaloni scurți, albaștri stăteau chirciți pe scaune, cu câte o ceașcă de ceai în față, fiecare. Câțiva dintre ei devorau orez, cu bolul într-o mână și cu bețigașele în cealaltă, înghițind rapid, de parcă ar fi fost ultima mâncare de pe pământ.

Chinezii se uitau la cuplul european cu multă curiozitate.

Mână-n mână, săriră peste șanțul de scurgere de la intrare, prin care curgea o apă maronie, iar ea râse când simți că parcă nasul i-o lua din loc din cauza mirosului. Se așezară la umbră. O pereche frumoasă. El avea trăsături puternice și un aer autoritar. Chipul ei era vesel, mai degrabă rotund decât oval, cu un surâs larg și păr scurt, negru și în neorânduială. Avea un trup subțire și delicat. Când chelnerul le aduse ceștile cu ceai și o farfurioară de nuci, toate pe o tavă, ea se așeză picior peste picior, iar bumbacul albastru al fustei se ridică lăsând să se vadă picioarele-i lungi și elegante, arse de soarele Chinei. Mișcările ei erau aproape orientale, senzuale și lascive.

— Ai citit raportul meu și pe cel de la IG-Farben? se interesă el.

— Citesc tot ceea ce-mi dai tu, Richard, adesea acasă, în pat, când Rolf e plecat. Patul este universitatea mea.

Sorge izbucni în râs, iar ea roși, apoi se uită țintă la el, provocator, dar brusc chipul lui deveni foarte serios.

— Este foarte important să continui să citești în același ritm. Într-o bună zi, vei fi pe cont propriu și Centrul îți va da însărcinări importante.

Ea tresări și el zâmbi, aplecându-se și mângâind-o pe coapsă.

— Ți s-au înecat corăbiile?

Ea îi îndepărtă ușor mâna, aruncând o privire plină de înțeles chinezilor ce se uitau la ei.

— Nu pot să suport ideea că vom fi despărțiți. De fiecare dată când mă atingi îmi spun că este pentru totdeauna. Se uită în altă parte, melancolică. Proverbul acela rusesc este foarte adevărat: „unde este dragostea mea, acolo este și viața mea”.

— Dar suntem în armată, Ruth. În curând, Centrul ne va trimite pe drumuri separate. Și noi ne vom supune.

— Atunci ar trebui să fim împreună când vom fi bătrâni, mult prea bătrâni pentru a mai lupta… în Moscova sau într-o Germanie socialistă.

— Ar fi bine.

Glasul lui suna ciudat și era gata să mai spună ceva, dar tocmai atunci se auziră strigăte ascuțite. Se ridicară în picioare, iar chinezii dispărură în fugă din ceainărie. Din celelalte colibe ieșeau

oameni. Doi bărbați târau o tânără în mijlocul străzii.

— Probabil că este o neînțelegere de muncă la fabrica de chibrituri, spuse Sorge apucând-o pe Ruth de braț. Orice ai simți, nu poți să faci nimic pentru a o ajuta. Pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură și învață.

Fata tot mai țipa, înspăimântată, atunci când căzu cu fața în praf. Unul dintre bărbați se aplecă și-i ținu brațele în vreme ce altul îi dădu jos pantalonii negri. Ea lovea zdravăn, dar acesta o apucă de glezne, în vreme ce mulțimea, din ce în ce mai mare, se uita cu gura căscată la coapsele ei goale și la picioarele îndoite. Un al treilea bărbat îmbrăcat într-o haină cu modele, lungă până la pământ, se apropie și puse mari bucăți de cârpă ude pe fesele dezgolite ale fetei. Se dădu înapoi și ridică nuiaua de bambus pe care o avea la el. Mulțimea amuți.

— Femeile nu ar trebui să fie tratate în acest fel! șopti Sorge.

Nuiaua lungă vâjâi prin aer și apoi căzu cu putere pe șoldul fetei. Șocul o făcu să se oprească din țipat și un firicel subțire de sânge îi apăru pe haină. Mulțimea murmură. Când bățul se abătu asupra ei a doua oară, victima scoase un icnet scurt care se transformă într-un sunet șters. Ruth tremura și se ținea strâns de Sorge.

— Este atât de *crud.* Nu putem face nimic pentru a-i opri?

El o scoase de acolo și se îndreptară spre motocicletă.

— Mi-aș dori să fie ceva ce-am putea face. Taci din gură sau te vor trata la fel ca pe ea. Îmi pare rău, dar acest loc nu este pentru europeni.

Zgomotul loviturilor îi urmări, însoțit de strigăte animalice de durere.

Ajunseră pe înserate pe un deal mic din preajma Shanghai-ului. Orașul se întindea tăcut de-a lungul râului Whangpoo, iar soarele palid scălda cu ultimele raze sângerii zgârie-norii de pe mal. Sorge opri și ridică motocicleta pe suport. Se aflau la umbra unor copaci și el o luă în brațe.

— Rolf este tot la Pekin?

Ea își ridică brusc privirea spre el.

— Da, poți să rămâi peste noapte. Servitoarea s-a obișnuit. Se desprinse din îmbrățișare, dar continuă să-i țină mâna în a sa. Mai târziu, iubitule. Nu pot să mi-o scot din minte pe acea biată fată.

El încuviință cu blândețe.

— Înțeleg. Atunci, ne vom folosi de acest moment pentru a discuta niște probleme, Sonia.

Ea zâmbi atunci când îl auzi pronunțând numele de cod pe care i-l dăduse Centrul.

— E un englez în Shanghai care lucrează pentru o companie de tutun, dar care în trecut a fost jurnalist. Ne-ar putea fi util și vreau să aflu totul despre el. Încearcă să intri în legătură cu el dacă poți.

— De ce eu?

— Pentru că frecventează cluburi internaționale ca și tine și Rolf și cred că trăiește în cartierul european.

— Cum îl cheamă?

— Carteret. Jack Carteret. Vezi ce poți să faci, s-ar putea să nu iasă nimic, spuse el ridicând din umeri, dar, cine știe?!...

Se auzi un zgomot puternic în aer și se întoarseră instantaneu cu fața spre oraș.

— Dumnezeule, strigă Sorge. Un raid aerian. Japonezii sunt mai la sud decât credeam.

Ruth se lipi strâns de el. Un grup mic de avioane se învârtea pe cer și se auzea bine zgomotul exploziilor. În câteva secunde, o linie galbenă de flăcări se întinse de la un capăt la celălalt al orașului, luminând linia orizontului, până când aceasta fu înghițită de valurile înecăcioase de fum. Armata imperială a Japoniei invadase Manciuria în urmă cu șase luni. Acum, japonezii se îndreptau spre sud, eficienți și brutali, zdrobind acest popor amărât și divizat. Până în acea seară, Shanghaiul fusese cruțat.

5
Shanghai – 1932

Ruth își dorea să se poată opri din tremurat. Zâmbi spre bebeluș și mișcă leagănul de lemn, revenind la realitate. Michael – Mișa – avea să împlinească un an în februarie, peste doar două săptămâni. Orașul era extrem de agitat. Cămășile Albastre ale lui Chiang colindau orașul împușcând oameni suspectați de a fi comuniști, chiar dacă japonezii erau doar la câțiva kilometri depărtare. Mâncare nu se prea găsea și în fiecare zi mai murea câte un cerșetor pe stradă.

Pe fereastră putea vedea că era în plină desfășurare un alt raid aerian. Bombardierele japoneze erau la așa mare depărtare, că nici nu prea auzea bombele căzând sau zgomotele exploziilor. Parcă era un film mut. Dar în acea dimineață văzuse clădirile în ruină și corpurile ce putrezeau pe stradă. Era pe bicicletă și grupuri ale armatei naționaliste o întorseseră din drum lângă Chiapei, pentru că la doar șase sute de metri mai încolo soldații erau angajați într-o luptă cu japonezii. Pentru prima dată în viața ei auzise bubuiturile artileriei, simțise pământul zgâlțâindu-se și fumul acru care-i invada plămânii. Și văzuse și bărbați ce sângerau, luați pe tărgi din linia întâi.

Richard era sus, într-o întâlnire secretă cu câțiva agenți chinezi, Ozaki, japonezul și doi europeni pe care nu-i mai văzuse niciodată. Era datoria ei să stea de pază și asta o agita foarte tare. Într-un oraș în pragul războiului, toată lumea era nervoasă și prea mulți inamicii la care trebuia să fii atent: poliția municipală, gorilele lui Chiang, soldații naționaliști.

Europenii se aflau într-un în pericol la fel de mare ca și chinezii. Doar cu câteva luni în urmă, un alt agent al Cominternului, Hilaire Noulens, fusese arestat și condamnat la moarte împreună cu soția sa. În cele din urmă, Centrul trimisese douăzeci de mii de dolari pentru a mitui judecătorii chinezi și sentințele lor fuseseră

comutate în închisoare pe viață, lăsând să se înțeleagă că în scurt timp aveau să fie eliberați și deportați la Moscova. Dar avuseseră noroc. Acum, cu japonezii la marginea orașului, nu avea să fie deloc ușor pentru cineva care va fi prins.

Privise ceva vreme bebelușul care dormea, aplecându-se pentru a atinge perfecțiunea mânuței sale care se agățase de marginea leagănului. Soniei nu-i mai era frică de moarte, dacă ar fi fost necesar, dar Ruth avea motive serioase de a rămâne în viață. Făcu din nou vânt leagănului și apoi ieși în curte pentru o scurtă patrulare de recunoaștere.

Afară era frig și-și puse o haină pe umeri, pentru a se mai încălzi. Strada mărginită de copaci era tăcută ca de obicei, cu excepția unui grup de oameni, la vreo optzeci de metri depărtare. Erau vreo opt, fiecare cu câte o pușcă cu baionetă, strigând și vociferând, de parcă erau beți. Doi dintre ei loviră ușa unei case europene, până când aceasta cedă și căzu. Intrară în interior și Ruth auzi zgomot de lemn rupt și sticlă spartă.

Îngheță de spaimă. Cămășile Albastre veneau doar rareori în cartierul internațional. Probabil că era un grup care se îmbătase și plecase la jefuit. Dar nu erau atât de beți, încât să nu aresteze un grup de chinezi și europeni comuniști ce aveau o întâlnire conspirativă sau, mai degrabă, să-i împuște. Nici nu avu timp să gândească înainte ca ei să intre toți pe poartă, în grădină. Nu se lăsă intimidată și li se adresă în puțina chineză pe care o știa.

— Nu aveți dreptul să intrați aici. Arătați actele. Ce vreți?

Liderul bandei era bine făcut și ținea în mână o carabină. Cămașa îi era desfăcută până la talie și era legat în jurul capului cu un steag naționalist. Se apropie, iar ea se dădu înapoi din fața ochilor vicioși și a mirosului cumplit de bere și dinți stricați.

— Dă-te la o parte, spuse el, agitând carabina amenințător.

— Nu, nu ai dreptul să intri aici! Această casă aparține unui diplomat german. Nu era adevărat, dar merita să încerce. El nu se dădu dus, așa că femeia țipă din nou la el. Ai auzit ce-am spus! Ieșiți de aici! Brațul bărbatului se smuci din umăr și o clipă mai târziu simți o palmă pe obraz, înăbușindu-și lacrimile, se întoarse

din nou cu fața la el. Cum îndrăznești?! Ieși afară, până nu chem poliția! El răspunse culcând-o la pământ dintr-o lovitură. Își ascunse capul între brațe, în vreme ce ei treceau pe lângă ea. O cizmă o lovi tare în umăr. Apoi se auzi o împușcătură și se așternu o liniște de moarte.

Ridicându-se în genunchi, îl văzu pe Richard pe verandă ținând în mână un pistol. Simți mirosul de praf de pușcă, după ce el trase din nou. Acum avea pistolul îndreptat spre lider, dar nici unul dintre chinezi nu ripostă. Coborî în viteză treptele și agită pistolul, în vreme ce vorbea repede într-un dialect local. Spre marea ei uimire, Cămășile Albastre se întoarseră imediat, se buluciră către poartă și apoi o luară la sănătoasa. Richard trase două focuri în pământ pentru a le grăbi goana.

Îi căzu în brațe și-l sărută, simțind căldura metalului pistolului pe spatele ei.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că ai venit!

— Ești rănită?

— Nu, doar câteva vânătăi.

— Sigur?

— Absolut.

Zâmbi.

— Sunt mândru de tine, Ruth. Ai fost foarte curajoasă.

— Dar cum de nu au tras în tine?

— Ori erau prea beți, ori nu aveau gloanțe. Cămășile Albastre nu prea mai au muniție de săptămâni întregi și am riscat, gândind că armele lor erau doar pentru a impresiona. Până la urmă, s-au dovedit doar niște bandiți, probabil dezertori.

— Dar ai fi putut fi ucis.

— Am fi putut fi uciși amândoi, spuse el solemn. Și acum trebuie să scap de ceilalți. Ticăloșii ăia nu se mai întorc, dar s-ar putea să apară poliția pentru a investiga.

Zece minute mai târziu, oftă ușurată când îi auzi părăsind casa la intervale regulate, pe ușa din spate. Urcă treptele pentru a i se alătura lui Sorge, rămas singur. Se așezară pe perne, lângă fereastră, uitându-se spre râu, acolo unde raidul se terminase, lăsând în urmă obișnuiții nori de fum negru.

— Este cineva afară?

— Nici poliție, nici altcineva suspicios. Cred că suntem în siguranță.

Băură ceai verde și tensiunea ultimei jumătăți de oră începu să se evapore.

— Dacă ești sigură că nu ești deloc rănită, crezi că putem vorbi puțin despre domnul Carteret?

— Sigur.

— Spune-mi ce știi despre el. Poate că e momentul să trimitem un raport la Moscova. Câți ani are?

— Cam douăzeci și șase.

— Necăsătorit?

— Spune că e singur. Împarte apartamentul cu un alt bărbat.

— Homosexual?

— Nu, spuse ea râzând. Sunt sigură că nu e.

— De unde știi?

— Richard! Am dansat împreună la petreceri și-ți pot spune după felul în care mă ținea și după felul în care se uită la mine când jucăm tenis. E cu an mai mare decât mine și cred că-i plac. O femeie simte lucrurile astea.

— Te-ai culcat cu el?

— Bineînțeles că nu.

Sorge o mângâie pe obraz cu blândețe.

— Mă întrebam, doar. Ești atât de atrăgătoare în fustița aia de tenis.

— Carteret este perfect normal, dar nu am de gând să mă culc cu el, spuse ea chicotind. Bea prea mult și tot timpul miroase a alcool și a țigări.

— Dar poți confirma că nu mai este jurnalist? Că lucrează pentru British American Tobacco?

— Exact.

— Ați vorbit de Oxford?

— Da, nu e prea entuziasmat de asta, dar îi place golful și a jucat în echipa universității.

— Ba nu. Am primit un raport de la tovarășii din Londra. Cred că se laudă doar, ca să te impresioneze pe tine. La Oxford a stat

mai puțin de doi ani și a plecat de acolo fară nici o diplomă. Asta sugerează fie că e leneș, fie că e prost. Totuși, a făcut efortul de a veni în China și pare a se strădui să-și construiască un viitor aici. Cum îți explici asta?

— Spune că a venit în China, la celălalt capăt al lumii, ca să scape de părinți și de Biserică.

— Biserică?

— Tatăl lui este episcop anglican, într-un loc care se numește Taunton.

— Uimitor, dar, totuși, nu prea se leagă. Care sunt opțiunile lui politice?

— Nu este socialist.

— Dar e ceva?

Sonia reflectă asupra întrebării, uitându-se pe fereastră, în vreme ce Sorge îi mângâia coapsa prin materialul subțire al fustei. Se întoarse spre el amuzată:

— În Anglia ar fi mai mult ca sigur conservator.

— Cât de lipsit de originalitate! Dar are slăbiciuni? E vulnerabil?

— Poate, dar nu văd de ce ar fi interesant pentru Biroul Patru.

— Nu ai de unde să știi care sunt scopurile Centrului, Ruth. Dintr-o dată, o fixă cu o privire dură. Mâine vei scrie și codifica un raport complet.

Se ridică brusc în picioare.

— Sigur, doctore Sorge. Se uită la el provocator și râsetele ei îi smulseră un surâs, după care o luă în brațe și o purtă până la canapea.

Sorge era pe jumătate adormit și ea îl mângâia pe piept, încercând să-și ia privirea de pe cicatricele de pe picioare. Îi fuseseră amândouă rupte de șrapnele, pe când avea douăzeci și unu de ani, servind în armata Germaniei, în primul război mondial. Îi dăduseră Crucea de Fier pentru rănile sale dar, uneori, bietul ei Richard, atât de viril, de încrezător, de autoritar, șchiopăta precum un bătrânel sau țipa de durere precum un băiețel. Îl sărută pe ochi cu tandrețe.

În baie era o oglindă lungă, care reflecta imaginea trupului ei,

fără cicatrice, puternic și suplu, chiar prea subțire, după cum credeau unii dintre prietenii lui Rolf, cărora le plăceau femeile tip matroană bovină. Pe brațe și picioare i se reliefau mușchii puternici; era bronzată peste tot, cu excepția unei benzi mici pe fese și în zona pubiană, atât de albă încât părea obscenă. Zâmbi cu subînțeles. Fața ei era prea rotundă și și-ar fi dorit să fie frumoasă. Dar Richard îi spusese că devenise căpitan în Armata Roșie și avea un corp numai bun pentru un soldat. Era de ajutor.

6
Caux-sur-Montreux – 1940

Sonia și Len s-au căsătorit pe 23 februarie 1940, cu ocazia celei de-a douăzeci și doua aniversări a Armatei Roșii. A fost doar o formalitate pentru că Centrul avea nevoie de actul de căsătorie. Au cumpărat un inel ieftin dintr-un magazin, în drum spre primărie, iar apoi au luat un taxi până la cabana Soniei din Caux.

Len deschise o sticlă de șampanie, în timp ce Olga Muth, doica Soniei, pe care o aduse din Berlin pe post de menajeră, pregătea prânzul, nemulțumirea citindu-i-se în priviri. Copiii plecaseră și se jucau în camera lui Mișa. Când Olga le aruncă în cele din urmă două omlete spaniole pe masă, Len părea stingher, dar Sonia râdea.

— Biata Ollo, chicoti ea după ce rămaseră singuri. Îl plăcea pe Rolf și crede că sunt o ușuratică și o nerușinată.

— Nu i-ai spus că te-ai căsătorit cu mine doar pentru că sunt britanic și ai nevoie de un pașaport britanic?

— Ba da, dar nu cred că m-a crezut. Sonia îl luă de mână și ieșiră pe balcon, cu paharele de șampanie în mână. Aerul de munte era rece, iar respirația lor forma mici norișori de ceață. Nici eu nu sunt sigură că mai cred asta.

Lemnul din care era făcut balconul scârțâi când se apropiară de balustradă, pentru a vedea colina ce se întindea spre apele înghețate ale lacului. Sonia închiriase *La Taupiniere* pentru că se afla la înălțime și avea o transmisie radio clară chiar și până la șapte sute de kilometri. Îi recrutase pe Len Beurtong și pe Alexander Foote, dintre comuniștii britanici care luptaseră în războiul civil din Spania. Atât Len cât și cabana erau parte din echipamentul ei de spionaj, dar acea zi era una de vacanță. Măcar o dată putea și ea să se relaxeze și să se bucure puțin.

Len își trecu mâna pe după mijlocul ei. Era un tânăr destul de arătos, foarte britanic și cu șapte ani mai tânăr decât ea. La

început, Sonia, care avea acum treizeci și trei de ani, nutrise chiar instincte materne față de el. Totul era diferit de China, unde ea fusese cea tânără, năucită de masculinitatea lui Sorge, de încrederea în sine și de autoritatea acestuia. De atunci trecuseră zece ani și ea servise în Polonia, în Germania nazistă și în Elveția. Avusese alți amanți și un alt copil, dar nu mai fusese în stare niciodată să redobândească fericirea de care se bucurase în Shanghai. Oftă și chiar simți lacrimile care stăteau să izbucnească.

Len nu observase schimbările de pe chipul plăcut și plin de viață, nici opacitatea ochilor. Își termină băutura și încercă să o sărute. De la primul contact din Geneva o găsise atrăgătoare: o extrovertită veselă, care avea un corp mortal, picioare trăsnet și părul negru, coafat cu măiestrie. Chiar dacă era locotenent-colonel și superiorul lui în cadrul Armatei Roșii, azi îi devenise și soție. Ea se crispă puțin atunci când buzele li se atinseră, iar el se dădu un pas înapoi.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, Len, nimic. Doar că nu mă căsătoresc în fiecare zi și asta m-a pus puțin pe gânduri, asta-i tot.

Zâmbi timid și oftă. Curând, mult prea curând, va fi din nou pe drumuri pentru o altă însărcinare și mai grea decât cele avute până atunci. Nu știa detalii, dar trebuia să plece în Anglia, care era în război cu Germania din septembrie anul trecut. Din acest motiv, divorțase de Rolf, trebuise să înfrunte ostilitatea lui Ollo și făcuse acest *mariage blanc* cu tânărul englez, care nici măcar nu știa cum o chema, darămite dacă era sau nu bună în pat. Brusc, îi simți brațul pe umerii ei și-și dădu seama că îi spunea ceva.

— Scuze, ce spuneai, Len?

— Spuneam că mâine trebuie să mergi la Consulatul Britanic și să faci cerere pentru un pașaport englez, doamnă Beurtong.

„Și apoi, se gândi ea cu ciudă, va trebui să plec cu copiii, cu trenul, până în Spania, o călătorie îngrozitoare, iar apoi voi merge la Lisabona pentru a găsi un vapor, lăsându-te pe tine să continui aici." Hotărâtă, lăsă trecutul și viitorul deoparte și-i zâmbi, cu ochii-i căprui clipind provocator.

— Dar, din fericire, mai e mult până mâine.

Călătoria cu vaporul de la Lisabona a durat mai mult decât se așteptase, pentru că mai întâi a fost nevoie să aștepte formarea unui convoi de douăsprezece vase care se îndreptau spre Gibraltar. Vasul avea lumini slabe, albastre și în toate cabinele hublourile fuseseră astupate de frica submarinelor nemțești. Tuturor pasagerilor li se dădu o centură de salvare din plută, care trebuia în permanență purtată.

Ultima parte a călătoriei, din Golful Biscaia mai departe, a fost dură și suferința fizică a fost îndeajuns de mare pentru a distrage atenția de la orice alte preocupări. Cei doi copii călătoreau împreună cu Sonia într-o cabină mică în care era foarte cald, făcând cu schimbul între a avea rău de mare și a cere afecțiune din partea mamei lor. În ultimele ore, vântul scăzuse în intensitate și au reușit să adoarmă, amândoi înveliți cu aceeași pătură, în același pat. Sonia a ieșit singură pe punte, în vreme ce vasul se apropia de Liverpool. Era în 1941, o dimineață rece de ianuarie și orașul nu părea foarte primitor în acea lumină gri a zorilor. După ce vasul a tras la chei, o mulțime de funcționari au urcat la bord; erau la fel de neprietenoși ca și cele două duzini de pasageri aliniați în salon. Doi bărbați în haine civile ședeau la o masă de jocuri de noroc și doi soldați cu baionetele la armă se aflau în spatele lor.

Un al treilea militar, un caporal, striga pasagerii pe măsură ce aceștia erau chemați în fața mesei. Pentru cei mai mulți, formalitățile nu durau mult, dar Sonia simți un puseu de spaimă lovind-o în stomac atunci când îi veni rândul. Mișa stătea lângă ea încrezător, dar Nina i se agăță de fustă și începu să plângă.

— Fă-l pe copil să tacă din gură, se răsti la ea unul dintre cei doi funcționari; avea ochii sticloși, o mustață mare și fața roșiatică.

— Îmi cer scuze, dar are doar cinci ani, spuse Sonia liniștind-o pe fetiță. Căută în buzunarul hainei pașaportul, în timp ce o ridica pe Nina în brațe.

— Încearcă să o faci să tacă. Nu avem timp de pierdut – e un război în desfășurare pe aici și mai avem încă patru nave de

verificat. Se uită la noul ei pașaport. Văd că sunteți născută în Berlin, doamnă Beurtong. Ochii lui o priveau suspicioși. Sunteți străină, din tabăra inamicului.

— Nu, sunt cetățean britanic. Soțul meu este britanic.

— Și unde este acest soț?

— A mai rămas în Elveția și va veni peste puțin timp.

— În Elveția? Și va veni mai târziu, deci? Nu prea înțeleg! De ce nu a venit o dată cu dumneavoastră?

— Pentru că are o slujbă și trebuie să-și termine contractul. Apoi, vrea să se întoarcă și să se înroleze.

— Vrea să se înroleze? Omul părea a fi sincer neîncrezător. Și dumneavoastră de ce ați venit acum? De ce nu ați rămas cu el până când putea și el să plece?

„Acest individ nu știe nimic, își spuse în sinea ei, doar încearcă să mă facă să mă pierd cu firea, să vadă dacă am ceva de ascuns."

— Am venit să caut o locuință pentru noi, răspunse ea hotărâtă. Și să-mi văd părinții, care sunt evrei refugiați din Germania.

— Serios? Și cine sunt acești părinți? Care este adresa lor?

— Domnul și doamna Rene Kuczynski. Locuiesc pe Upper Park Road, nr. 25a, Londra NW3.

— Înțeleg. Scria fără să se grăbească într-un caiet kaki. Și cum vă veți întreține, dacă soțul dumneavoastră nu este aici?

— Am destui bani să mă descurc până când va veni el.

— Să văd. Fără să-i ceară voie, îi deschise geanta, luă toate bancnotele și începu să le numere. O sută de lire nu vă vor ajunge prea mult timp.

— Părinții mei vor avea grijă de noi.

— Hmm. Părea a fi pe punctul de a pune o nouă întrebare, când Sonia o lăsă pe Nina din brațe. Aceasta își îngropă fața în fusta mamei sale și începu să se tânguiască. Ofițerul de la imigrări părea a suferi foarte tare și Sonia îi zâmbi.

— Îmi cer scuze. Este speriată și i-a fost foarte rău toată călătoria.

— Oh, Doamne, chiar? Atunci ar fi mai bine să coborâți pe mal, nu? Îi puse viza pe pașaport și apoi îi întinse o hârtie tipărită. Aveți aici explicații despre cum se călătorește pe timpul războiului.

Pedepsele pentru încălcarea regulamentelor sunt foarte severe. Presupun că mergeți la Londra. Ea încuviință și el îi zâmbi. Când ajungeți acolo, mergeți la poliție pentru a primi măști de gaze. Până atunci, călătorie plăcută.

Zece minute mai târziu, era pe chei. Nu exista nici un taxi, așa că porni către gară, trecând de depozitele păzite de militari înarmați cu mitraliere. Sonia ducea cele două valize, cu Nina agățată de o mânecă. Mișa mergea singur, cărându-și propria-i valijoară.

Nu au găsit tren în direcția Oxford decât în ziua următoare, iar compartimentul lor era plin de soldați și ranițe ce ocupau tot locul. Nina l-a cucerit pe unul dintre ei, care i-a făcut, din plastilină, o mitralieră ca și a lui. Când își dădu jos vestonul, copiii fură uimiți de tatuajele de pe corpul lui. Nina vru să aibă și ea un tatuaj, așa că soldatul o desenă cu un creion pe mână, apoi îi oferi Soniei numărul din *Daily Express* pe care-l avea și jucă cărți cu Mișa.

Ziarul era tipărit pe o hârtie îngrozitoare și avea doar patru pagini. Sonia citi titlurile și se schimbă la față: *SPIONUL GERMAN CARE S-A PARAȘUTAT A FOST ÎMPUȘCAT.* Privirea i se încețoșa pe măsură ce citea articolul. *Un agent german din serviciile secrete a fost executat ieri dimineață la închisoarea Penronville... Era* o relatare scurtă despre un german sudet incompetent ce fusese parașutat în Hertfordshire și care a fost capturat după câteva zile – o poveste slăbuță și tristă, dar ceea ce părea important era că neamțul se afla acum într-o groapă, cu gâtul rupt.

Când își reveni, nu se mai putea opri din cititul și răscititul articolului. Și pe trădători îi spânzurau... iar ea era acum cetățean britanic. Așa reușise să intre în țară. Faptul că era femeie nu avea să o ajute cu nimic, pentru că a fi trădător era mai rău decât a fi spion. Dacă o prindeau, aveau să o spânzure cu siguranță. Bineînțeles că știuse acest lucru dintotdeauna, Centrul o avertizase cu luni de zile în urmă, dar dintr-o dată totul părea îngrozitor de real. Și ce avea să se întâmple cu acești doi copii nevinovați, Nina care dormea alături de ea și Mișa care juca cărți cu englezul, ca doi bătrâni într-o cafenea berlineză? Încercă să-și

domolească înțepăturile fricii și privi extrem de concentrată la câmpurile verzi pe lângă care treceau.

7
Oxford – 1941

În primele săptămâni, Sonia a locuit la familia reverendului Charles Cox, din Glympton, un sat de lângă Oxford, iar apoi a găsit un apartament mobilat în Kidlington, la cinci kilometri de oraș. Primise detalii despre primele sale contacte încă din Elveția și știa că ordinele trebuia să le ia din Londra de la o casă de pe lângă Hyde Park. Acolo însă, nu era nimeni. Plină de conștiinciozitate, ea reveni după o săptămână, dar avu parte de același rezultat.

La fel trecură și următoarele patru luni, până când ajunse la o stare de disperare, atât din pricina lipsei instrucțiunilor, cât și a banilor și temându-se de faptul că Centrul o abandonase. În mai, luă trenul până la Paddington și făcu aceeași plimbare deprimantă până la locul de întâlnire. De această dată, un bărbat îi vorbi, folosind codurile prestabilite și ea merse două străzi mai departe pentru a se întâlni cu un alt bărbat care se prezentă cu numele Serghei. S-au dus până la un salon de ceai, la Lyons și el îi dădu un plic cu trei sute de lire.

— Îmi cer scuze, spuse el în engleză. Am avut un accident de mașină. Să bem puțin ceai și apoi să mergem la o plimbare prin Hyde Park. Avem multe de discutat și am o treabă foarte importantă pentru tine. Și asta, spuse el și-i întinse un pachet lung de treizeci de centimetri și șaisprezece centimetri pătrați. Era destul de greu și își dădu seama că hârtia maro ascundea un transmițător radio. Un model nou, spuse el zâmbind. Mic, dar foarte puternic. Cel mai bun model de pe piață.

Abia din luna august, călătoriile cu trenul ale Soniei au început să-și schimbe direcția. Într-o duminică dimineață, lăsă copiii acasă cu mama sa, care rămăsese peste noapte la ei și apoi plecă cu bicicleta la Oxford. Nu departe de gară, o mulțime nervoasă striga în fața unei case cu ferestre sparte. Doi polițiști conduceau un

bărbat, o femeie și doi băieți, cam de șase, șapte ani. Se auzea un cor de huiduieli și se aruncară câteva cărămizi. Unul dintre băieți căzu, lovit la cap și un firicel de sânge i se prelinse pe față.

— Încetați! strigă unul din polițiști, scoțând bastonul. Nu v-au făcut nimic.

— Friți nenorociți! Atmosfera de frică și ură era electrizantă.

— Ce se întâmplă? întrebă Sonia o femeie din spatele mulțimii.

— Un raid aerian din Cowley de azi-noapte s-a terminat rău. Au murit o mulțime de oameni.

— Dar mai mult ca sigur că acești oameni s-au refugiat aici din cauza lui Hitler.

Femeia ridică din umeri.

— Sunt tot friți, nu-i așa? Din punctul meu de vedere, singurul neamț bun este unul mort.

Unul dintre polițiști, mai solid, nu mai striga și îl luase pe băiat în brațe. Chipul băiatului era alb ca varul și membrele lui micuțe atârnau inerte. Femeia sughița de plâns în brațele soțului ei. Se făcu puțină liniște, așa că celălalt agent ridică brațul:

— Lăsați-ne să trecem în liniște, spuse el, vocea părând doar un ecou în tăcere. Micuțul a murit.

La Banbury, Sonia a ieșit din gară și a mers mai mulți kilometri spre Chiltems, uitându-se din când în când la harta pe care urma să o distrugă după ce nu mai avea nevoie de ea. Era foarte cald afară și transpirase tare până când a ajuns la *Treffpunkt,* dar persoana de contact o aștepta acolo, exact așa cum îi spusese Serghei.

Bărbatul părea de vreo treizeci de ani, cu o figură greu de descris și era îmbrăcat cu o jachetă de tweed. Avea fruntea bombată, un început de chelie și ochii lui albaștri erau ascunși în spatele ramelor ochelarilor. Ea îi zâmbi și apoi i se adresă în germană:

— Înlocuirea statului burghez cu unul proletar este imposibilă.

— Fără a face o revoluție. Bărbatul nu zâmbea și părea chiar agitat.

— E un citat din Engels.

— Nu, e un citat din Lenin.

— Așa e. Cine te-a trimis?

— Serghei, dar ar trebui să știi deja asta. Presupun că este un nume de cod – nu știu care este numele lui real.

— Nu ar trebui să te îndepărtezi de la cuvintele-cheie prestabilite, dar bine ai venit!

Ea îi strânse mâna cu căldură.

— *Wie geht's Ihnen, Genosse Klaus?*[1]

— *Gut, danke! Und Ihnen?*[2]

Se plimbară de-a lungul șoselei până când ajunseră la o strungă. Ea trecu de partea cealaltă și el o urmă. De acolo pornea o potecă îngustă care trecea printr-o vale înconjurată de copaci spre un pârâu.

— De când ești în Anglia?

— Din 1933. Gestapoul era pe urmele mele și mă ascundeam deja de cinci luni în Germania, dar am reușit să fug în septembrie. Am locuit la o familie în Bristol.

— Și ai lucrat în domeniul teoriei fizicii, în universități, de atunci?

— Da. Înainte de venirea la putere a naziștilor, am studiat fizica la Koln. În Marea Britanie, am lucrat la Bristol și la Edinburgh, până anul trecut când m-au deportat în Canada. Dar apoi m-au eliberat și am fost trimis înapoi în ianuarie.

— Și ați fost invitat să vă alăturați echipei de la Universitatea din Bristol?

— Exact. Azi am venit de la Birmingham cu trenul.

Până în acea clipă, Sonia îi pusese doar întrebări ale căror răspunsuri le știa. Nu avea nici un motiv să creadă că bărbatul nu era Klaus Fuchs, dar era mai sigur să verifice. Se așezară lângă pârâu.

— Am adus niște sandvișuri cu brânză, spuse ea. Doriți?

— Mulțumesc. N-am avut timp să iau micul dejun.

— Vorbiți-mi despre acest proiect Birmingham.

---

[1] — Cum vă merge, tovarășe Klaus? (lb. germ. în original n. red.).

[2] — Bine, mulțumesc. Dar dumneavoastră? (lb. germ. în original n. red.).

— I-am dat detaliile lui Serghei, știți – pentru că v-am adus copii ale dosarelor, ca să le trimiteți la Centru.

— Spuneți-mi totuși.

El ridică din umeri.

— Nu e prea mult de spus… este secret, are numele de cod Metal Tubular, este condus de o agenție guvernamentală… Va dura ceva timp.

— Dar care e scopul?

— Este aplicarea principiilor fisiunii nucleare în realizarea unei arme.

— Nu înțeleg.

— Ați auzit de teoria atomică?

— Puțin. Sonia mușcă dintr-un sandviș, privind oile de pe celălalt mal, care se aplecau pentru a bea apă. Lumini și umbre se împleteau pe iarbă.

— Aceeași teorie va fi utilizată pentru a produce un explozibil – o bombă. O bombă bazată pe uraniu, nu pe TNT. Îi spune bomba atomică.

Sonia căscă; începea să resimtă oboseala.

— Este o chestiune importantă? Ce pagube ar putea produce o astfel de bombă?

— O singură bombă ar putea distruge o suprafață foarte mare – poate un întreg oraș – prin suflu și foc.

— Un întreg oraș? Ochii i se deschiseră mari. Vorbiți serios? O singură bombă să distrugă un întreg oraș? Atunci, zece sau douăzeci ar putea distruge o țară?

— Corect.

— Dumnezeule! Dați-mi hârtiile să mă uit pe ele.

Fuchs scoase un plic dintr-un buzunar interior, i-l întinse și ea aruncă o privire înăuntru. Hârtiile erau oficiale, fiecare marcată cu antetul regal în albastru, fiind pline de formule matematice. Erau și câteva pagini cu notițe scrise cu o ortografie ordonată.

— Le-ați copiat dumneavoastră?

— Majoritatea chiar le-am *calculat* eu, dar și notițele sunt ale mele.

Ea râse, complet trează acum.

— Bineînțeles. Știi, Klaus, cred că ar trebui să ne mai plimbăm puțin. Cred că trebuie să facem niște planuri.

8
Oxford – 1942

Biroul lor era o construcție Nissen de pe terenurile palatului Blenheim. Înăuntru, clădirea era compartimentată prin pereți de lemn, sprijiniți direct pe podeaua de cărămidă. Erau parte a diviziei F; la un capăt al clădirii era amenajat un mic spațiu ocupat de Jack Carteret, șeful secțiunii F1 (a), iar la celălalt se găsea Richard Fell, șeful F1 (b). Carteret se ocupa cu acțiunile subversive ale comuniștilor, iar Fell cu cele ale fasciștilor. O dactilografă și șase funcționari împărțeau spațiul din mijloc.

În ciuda raționalizării benzinei, din cauza crizei provocate de război, cei doi bărbați aveau dreptul de folosință a câte unui autovehicul, care să-i aducă la serviciu de la casele pe care le închiriaseră în Oxford. Amândoi erau mai retrași și gura lumii spunea că se aflau într-o permanentă competiție dar, din când în când, mergeau împreună la barul Marlborough Arms pentru a bea o bere. Fell era înalt și slab, Carteret puțin cocoșat și rotunjor.

Într-o astfel de seară, fuseseră însoțiți de alți doi colegi de muncă și întâlnirea a luat sfârșit pe la opt. Trei mașini părăsiră barul din Woodstock, una apucând-o pe drumul spre Oxford. Șoferul era singur în mașină. Conduse mașina Austin Ten pe șoseaua șerpuită până ajunse la ruinele unui hambar, aflat aproape de șosea; acoperișul dispăruse și tencuiala crăpase pe alocuri. Coborî din mașină și căută ceva într-o spărtură de la baza zidului. Era toamnă și aproape întuneric, așa că nu exista vreun pericol prea mare de a fi văzut dar, ca măsură de precauție, nu deschise plicul până ce nu ajunse la vreo cinci kilometri depărtare. Mesajul era scurt: detalii ale unei noi locații unde avea să lase documentele secrete pe care le copia în fiecare noapte și ale unui loc unde urma să întâlnească peste câteva zile o femeie agent.

Sonia aduna materialele lui Fuchs la intervale regulate, cel mai

adesea din împrejurimile localității Banbury: o dată pe lună sau chiar mai des, dacă proiectul avansa mai repede. Era mult prea stufos și conținutul prea tehnic pentru a-l transmite prin radio, așa că-l ducea la Londra cu trenul pentru a-l transporta cu valiza diplomat. Se întâlnea cu Serghei în locuri deschise, unde se putea ajunge de la gara Paddington. Uneori în Hyde Park, alteori în cimitirul Wormwood Scrubs sau altul care convenea mai bine, dar niciodată în același loc de două ori la rând.

Se mutase la Oxford și închiriase o casă ce se numea Avenue Cottage de pe George Street. Len se întorsese în Anglia și intrase în armată. Era singură cu copiii, atunci când veni poliția, bătând puternic la ușa din față.

Era ora nouă, într-o sâmbătă dimineața și doi bărbați în uniforme albastre, cu chipiuri de polițiști pe cap se postară la intrare. Le zâmbi, dar ei se uitau la ea încruntați, așa că resimți o ușoară neliniște. Unul dintre ei avea galoane de sergent.

— Putem intra? întrebă el, trecând pragul fară a mai aștepta un răspuns.

— Cu ce vă pot ajuta? spuse ea încercând să pară cât mai casnică cu putință, prinzându-și pe sub șorț mâinile care-i tremurau puternic.

— Mi se pare că de-abia v-ați mutat.

— Așa este. Am locuit aproape de Oxford înainte.

— Și aveți naționalitate germană?

— Nu. Sunt născută în Germania, dar m-am căsătorit cu un englez care acum este în armată, așadar sunt cetățean britanic.

— Aveți o carte de identitate?

— Bineînțeles! Am și certificat de căsătorie și pașaport, dacă doriți să le vedeți.

— Aduceți-le. Nici măcar nu încerca să fie prietenos și, brusc, își aminti cu groază că uitase transmițătorul pe birou, la vedere, în dormitor. Din fericire, antena nu era scoasă.

— Vă rog să așteptați în bucătărie până când le aduc, spuse ea pornind pe scări în grabă. Ajunse în dormitor și închise ușa, blestemând că nu are și o încuietoare. Îi luă un minut să desprindă câteva bucăți de lemn din podea, din care scosese cuiele

cu o zi înainte și apoi introduse radioul în spațiul gol. Avea de gând să bată cuiele bine, dacă era pericol de percheziție, dar în acea zi nu mai putea decât să acopere podeaua cu un covor și să spere că nu avea să se întâmple nimic.

Luă documentele din birou și se întoarse în bucătărie. Polițistul examină fiecare document în detaliu, în special documentul de căsătorie elvețian, care era în franceză și din care el nu înțelegea nimic și apoi și pașaportul. Sergentul scoase un carnețel din buzunarul de la piept și luă câteva notițe.

— În ce unitate se află soțul dumneavoastră?

— Batalionul I, Coldstream Guards.

— Unde e staționat?

— Nu sunt sigură. Se antrenează într-o locație secretă și nu l-am mai văzut de o lună. Îi trimit scrisorile la o cutie poștală a forțelor terestre.

— Scrieți adresa, cu numele complet, gradul și numărul său de înregistrare.

După ce ea făcu ceea ce i se ceruse, sergentul își puse casca pe cap. Sonia aproape leșină de ușurare când îl văzu că se întoarce ca să plece.

— Vă mulțumesc, doamnă. E doar o verificare de rutină, știți, ca străin trebuia să anunțați schimbarea domiciliului la postul de poliție.

Sonia se opri din tremurat și se întoarse la copii, care nici nu băgaseră de seamă ce se petrecuse, continuându-și joaca în camera de zi. Tocmai primise o lecție importantă de securitate; nu avea să mai fie niciodată la fel de neglijentă cu transmițătorul. În acea noapte, raportă la Moscova controlul și trei zile mai târziu primi răspuns. După ce îl decodă, citi indicațiile: *Pentru cazul în care vei fi arestată trebuie să pregătești o altă persoană care să te înlocuiască. Numele de cod al operatorului este Steve, din Cowley, care lucrează la fabrica de vehicule blindate. Ascunde radioul de rezervă într-un loc sigur, de unde să-l poată lua și apoi raportează la Centru aranjamentul făcut.*

Îl aștepta pe bărbatul care lucra în cadrul MI5, la o ieșire de pe

Woodstock Road. El parcă mașina la adăpostul copacilor, acolo unde îi spusese ea și o camuflă cu crengi, iar apoi se îndreptă încet spre ea. Sonia îi întinse mâna pe care el i-o strânse cu nerăbdare. Bărbatul avea un aer de om îngrijorat sau, poate, era doar obosit.

— Sunt Alec.

— Eu sunt Sonia, spuse ea trecându-și brațul pe sub al lui, astfel încât să pară doi îndrăgostiți, în cazul în care cineva i-ar fi văzut și apoi îl conduse spre o potecă ce trecea prin pădure. După câteva întrebări legate de serviciul lui, despre care ea deja știa destule lucruri, intră direct în subiect. Spune-mi, Alec, divizia F, unde lucrezi, ar afla ceva despre un bărbat sau o femeie care lucrează pentru guvern, dacă ar fi suspectați de ceva? Să spunem că este vorba de un om de știință.

— Nu neapărat. Alte divizii, B, pentru contraspionaj și C, de securitate, sunt cele care s-ar ocupa de asta. F are mai mult legătură cu partidele politice și cu agitatorii.

— Dar pentru un om de știință, foarte important pentru noi, care ar lucra, să spunem, la dezvoltarea unui proiect secret pentru o armă, ai putea aranja să fii informat în momentul în care ar deveni suspect?

— Ar fi destul de dificil, dar dacă aș avea numele și restul detaliilor… atunci, da, aș putea face ceva.

— Foarte bine. S-ar putea să fie important să protejăm o sursă în anul care vine, așa că spune-mi, cum ai face asta?

Nu intenționa să-i spună numele lui Fuchs chiar atunci. Pentru a o face, avea nevoie de aprobarea Centrului.

Stătuse trează toată noaptea, așteptând zorii zilei, dar era încă întuneric afară când se auzi zdrăngănitul cheilor. Ușa temniței se deschise și intră un bărbat mic de statură, îmbrăcat cu un costum albastru, flancat de doi gardieni.

Se ridică în picioare, tremurând, cu gâtlejul uscat din cauza fricii. Refuzase oferta pe care i-o făcuse preotul, de a sta cu ea toată noaptea, dar acum îl vedea în pragul ușii și ar fi fugit la el ca un copil speriat. Dar nu o făcu, ci încercă să se deplaseze, deși își simțea membrele paralizate de spaimă și nu opuse nici un fel de

rezistență atunci când îi legară mâinile la spate. Ca un automat, se îndreptă spre ușă, susținută de cei doi gardieni. Camera de execuție era văruită într-un verde murdar și câteva becuri dădeau o lumină chioară. Văzu ca prin ceață mai multe siluete albe la față.

Nu se putea mișca, simțindu-se copleșită de neîncredere și teamă, dar era împinsă înainte cu brutalitate. Când văzu ștreangul legănându-se la nivelul privirii sale, vru să țipe, dar nu fu capabilă. Hipnotizată de funie, realiză doar într-un târziu că se afla deja pe trapa din podea și că cineva îi lega picioarele. Dintr-o dată, capul îi fu acoperit cu o pânză albă și nu mai văzu nimic, doar simți ștreangul în jurul gâtului.

Se trezi urlând, leoarcă de sudoare și avu nevoie de câteva minute pentru a-și da seama că era încă în casa ei și copiii dormeau în camera de alături. Își schimbă cămașa de noapte și coborî în bucătărie pentru a bea un pahar cu apă. Stinse lumina, fiindcă așa era regula, apoi deschise ușa și se uită lung pe stradă. Casele albe dormeau liniștit în lumina lunii, la fel de pașnice ca întotdeauna și doar un gardian public patrula agale pe stradă.

9
Oxford – 1945

8 mai 1945, Ziua Victoriei. Războiul se terminase în Europa și pe George Street era organizată, în grabă, o petrecere. Câteva mese fuseseră dispuse în fața garajelor, decorate cu stegulețe ale Regatului Unit și cu trandafiri de grădină. În ciuda raționalizării și a faptului că oamenii aveau dreptul la doar un ou pe săptămână, mesele erau pline de prăjituri și ceainice cu ceai. Cei doi băieți și Nina se jucau împreună cu alți copii, iar Sonia stătea de vorbă cu niște necunoscuți. Len se afla încă în Germania.

La scurt timp după aceea, proprietarul căsuței se întoarse din război și Sonia trebui să se mute. Găsi o casă de închiriat în satul Great Rollright, lângă Chipping Norton, în Cotswolds. Așezarea era ideală: la doar treizeci de kilometri de Oxford și nu prea departe de centrul de cercetări atomice de la Harwell, dar departe de drumurile circulate. Căsuța era o fostă fermă, construită în formă de L, laturile sale ascunzând o curte interioară mică. Avea pereții din piatră și acoperișul din ardezie. Era înconjurată de conifere mari și se numea Brazi.

În august veni vestea că o bombă atomică fusese aruncată asupra Hiroshimei, iar câteva zile mai târziu, o alta asupra orașului Nagasaki. Sonia își dădu seama că acesta era rezultatul muncii lui Klaus Fuchs, deși nu-l mai văzuse de doi ani. Fusese trimis să-și continue cercetările în Statele Unite și ultima ei însărcinare în ceea ce-l privea fusese să-i comunice instrucțiuni cu privire la contactul din SUA, la un colț de stradă din New York.

Trecuse mai mult de o săptămână de la capitularea Japoniei, când ieși la cumpărături, în Oxford. Avea câteva ore de pierdut înainte de plecarea trenului spre Great Rollright, așa că se duse la cinema. Nu mai văzuse un film de ani de zile.

Jurnalul de știri o surprinse. După filmul capitulării japonezilor în fața generalului MacArthur, pe o navă în Golful Tokio, se făcu o

trecere rapidă la un nor ce se ridica deasupra orașului Nagasaki, filmat dintr-un avion de observare. Apoi urmară imagini filmate de echipele de salvare la câteva ore după explozie. Era îngrozitor: bărbați și femei dezbrăcați, acoperiți de arsuri; unii aveau bucăți înnegrite de piele ce le atârnau de corp, alții încercând să protejeze copiii, intrând în râu pentru a încerca să scape de durerea agonizantă. Figuri inumane, adevărate măști ale ororii... urme de oameni arși pe pereții clădirilor... ruinele unei catedrale care fusese aproape de epicentrul exploziei. Alte imagini filmate de armata americană arătau devastarea totală: explozia și ploaia de foc araseră locul unde fusese un oraș întreg, kilometri și kilometri de pietriș, fum și schelete contorsionate ale clădirilor. Un șir de prizonieri de război chinezi ce se stingeau, apoi aparatul de filmat trecu rapid peste imaginea unor australieni ce stăteau sub arșița soarelui, cu rănile deschise, în fața a ceea ce înainte fusese o școală. Așadar, despre asta fusese vorba. Plecă înainte de începerea filmului, pentru că se simțea rău.

Alec se întorsese la Londra, dar o parte din personalul din subordinea sa rămăsese în același loc, în Blenheim și trecea pe la ei în fiecare săptămână, lăsând și documentele pentru Sonia într-o cutie poștală abandonată. Ea întinsese un fir de antenă între ramurile unor copaci din apropiere, iar radioul îl ascundea sub niște trepte ce duceau în pivniță. Transmitea de două ori pe săptămână, de obicei în primele ore ale dimineții, la lumina unui bec pe care-l agățase de bârnele mâncate de cari.

Sonia primea instrucțiunile prin radio sau într-un loc secret de pe drumul ce lega Oxford de Banbury. Când mergea pe bicicletă, pornind de la Great Rollright, se oprea după un pod de cale ferată, la rădăcina celui de-al patrulea copac pe stânga. Vara, târziu, primi ordin să se întâlnească cu Serghei, la Londra. Identitatea lui Serghei se schimbase în timpul războiului, dar numele de cod nu. De la acesta află că trebuia să se întâlnească cu Alec față-n față, pentru a doua oară în doi ani.

— Te vei întâlni cu el în secret, îi spuse Serghei, în timp ce se plimbau. Trebuie să faci un raport asupra stării lui mentale. Mai

este dedicat cauzei, hotărât, sigur?

I-au fost necesare câteva săptămâni pentru a aranja întâlnirea dar, până la urmă o avură, într-o pădure, la câțiva kilometri de Blenheim. Sonia fu șocată de felul în care arăta Alec: ca un om hărțuit și agitat, mai bătrân decât cei patruzeci de ani pe care-i avea, părând a bea constant și mult prea mult. Găsiră un luminiș unde se așezară pentru a discuta.

— Arăți ca un om foarte obosit, Alec.

— Încă lucrăm foarte mult, deși războiul s-a terminat; prea multe informații și prea puțin timp pentru a le procesa.

— Dar pari și foarte stresat.

— Da?! făcu el enervat. Bineînțeles că sunt. De patru ani de zile îți dau informații secrete și riscul începe să mă apese. Când reușesc să mă gândesc cu calm, îmi spun că probabil sunt în siguranță, dar nu am pe nimeni cu care să pot vorbi despre asta. Nu pot să discut cu soția mea, nu că i-ar păsa și nici cu prietenii mei. Cu nimeni. Mă simt atât de singur, că uneori am impresia că voi înnebuni. Îmi vine să strig pe stradă: „Sunt un trădător, sunt un nenorocit de trădător comunist!” înțelegi?

Îi zâmbi stingher și ea văzu că mâinile îi tremurau. Își dădu seama de ce i se ceruse de la Centru să se întâlnească cu el și îi luă mâinile în ale ei, aplecându-se pentru a-l săruta pe frunte.

— Ești curajos, Alec și avem mare nevoie de tine. Cred că este îngrozitor! Pot să fiu eu prietena căreia să i te destăinui?

Își dădu drumul, povestindu-i speranțele și temerile lui, iar ea ascultă atent, dorindu-și să fie mai înțelegătoare cu acest englez nefericit. Bineînțeles că-și asumase riscuri mari și că era un tovarăș de nădejde, dar era iritată de accentul lui de castă și de hainele lui scumpe. Totul era atât de diferit de China sau de ceea ce văzuse în Rusia. Îi era scârbă să asculte temerile acestui bărbat care avea așa de puțin curaj în comparație cu iubitul ei, Sorge, dar trebuia să găsească modalitatea de a-i insufla încredere și forță. Orice ar fi, nu trebuia să-l piardă. Succesul celei mai importante operațiuni a Centrului din Anglia depindea de asta.

Două săptămâni mai târziu, arăta mai bine. Era mai puțin

agitat și nu mirosea a alcool. Încă mai vorbea despre teama de a fi descoperit, dar era mai rațional și nu-și mai plângea de milă. Ea își reținu sentimentele contrarii care o încercau, în vreme ce se plimbau pe câmp spre un hambar părăsit pe care-l descoperise în cursul acelei săptămâni. Îl luă de mână, iar el o ținu strâns, pentru că-i dădea un sentiment de siguranță. Era aproape întuneric când ajunseră la clădirea de piatră, acolo unde ea, lăsase o pătură cu o zi înainte.

Nu era sigură de ceea ce avea să se întâmple, dar când el se întoarse spre ea în hambar, știu.

— Îți mulțumesc, spuse el trăgând-o mai aproape. Cred că de acum îmi va fi mai bine.

Nu spuse nimic atunci când ea se lăsă pe pătura așezată pe paie, într-un colț al hambarului, aranjând-o cu o mână, iar cu cealaltă ținându-le pe ale sale. Îl trase ușor și el se așeză lângă ea, zâmbind în timp ce ea se ridică în genunchi pentru a se descheia la bluză și a-și scoate pantofii.

— Ești curajos, Alec, murmură ea, întinzându-se lângă el și sărutându-i trupul. În mintea ei își spunea că, probabil, el nu-și mai scosese niciodată pantalonii în fața unei femei în afara dormitorului și acest gând aproape o făcu să râdă, dar continuă să îl mângâie, până când el îi răspunse și începu să o mângâie la rândul său.

Intenționat, lăsă la o parte gândul că el nici măcar nu știa cum o cheamă, că nu știa nici unde locuia, nici că era căsătorită, că-l disprețuia, că nu avea încredere în el și că, la început, ceva în legătură cu el o făcuse să fie rigidă. Își încolăci picioarele în jurul lui și făcu dragoste cu el cu toată feminitatea și vigoarea pe care reuși să le adune, mișcându-și și rotindu-și șoldurile și murmurând cuvinte dulci, în vreme ce mâinile lui îi mângâiau umerii, spatele și apoi îi strânseră fesele pentru a o trage spre el.

După nouă luni de la acea întâlnire, într-o zi fierbinte de vară, lovitura pică din senin. Întâlnirile cu Serghei erau rare și bine venite, așa că luă trenul spre Paddington extrem de încântată. Părăsi gara și luă un alt mijloc de transport spre West Brompton,

îndreptându-se spre *Treffpunkt,* în cimitirul supradimensionat. Serghei o aștepta. Nu știa că în câteva secunde el avea să-i distrugă universul pentru totdeauna.

PARTEA A TREIA

VIITORUL APROPIAT

10
Bruxelles

Sarah Cable ieși cu mașina, un Renault 5, închiriat, din traficul de pe Rue de la Loi, cotind pe o stradă lăturalnică. Urmând indicațiile vagi ale lui Nairn, accelera pe strada dintre clădirile înalte, făcând cauciucurile să scrâșnească pe pietriș, întorcând și cotind, până când nu mai știu unde se afla. Cunoștințele pe care le avea el despre străzile lăturalnice ale tuturor capitalelor europene nu încetau să o uimească.

— Întoarce în capăt, spuse bărbatul, uitându-se la ea, după ce trecură de Square de Meeus. Sarah intrase în acest serviciu de doi ani, după o întâlnire cu Nairn într-un spital din Austria. Corpul bine întreținut și părul lung încă o făceau să arate tânără, dar el îi remarcă liniile dure ale bărbiei, învățase să aprecieze inteligența ascuțită care se citea în ochii ei căprui, uneori amuzați, dar acum serioși pentru că se concentra. Cu șase luni în urmă, ea venise în echipa care se ocupa de misiuni speciale, pentru el, ca o primă slujbă înainte de a fi trimisă la un post în străinătate.

— Ia-o la dreapta, Sarah, spuse el închizând ochii atunci când trecură foarte aproape de un tramvai galben și parchează în piațeta aceea.

— Unde suntem? Nu mai știu unde suntem de când am intrat pe autostradă, de la aeroport.

— Place de Londres. Ne întâlnim cu el la barul ăla mic din colț, acela care are reclama pe care scrie Musee de la Biere.

— Muzeul berii? Nu pot să cred.

Nairn râse.

— E doar un bar, dar proprietarul are simțul umorului. Intră și caută o masă liberă. Pe omul nostru îl vei recunoaște, atunci când va apărea, după fotografia pe care ne-a dat-o FBI-ul. Eu voi sta în mașină, pentru a mă asigura că nu e urmărit. E o formă primitivă de securitate, dar alta nu avem.

Sarah încuviință cu o mișcare a capului.

— Ce fac atunci când apare?

— Ai transmițătorul în geantă?

— Bineînțeles.

— Voi asculta ce veți discuta. Când vei fi sigură că e serios, cât de sigură poți să fii în zece minute de conversație, du-l pe partea cealaltă a străzii, în blocul care are ieșire la stradă, spuse el dându-i o cheie. Oamenii noștri au închiriat apartamentul 207. Așteaptă-mă acolo. Cheia deschide și ușa de la stradă.

— Și dacă ne va opri portăreasa?

— Nu vă va opri. De obicei, la ora asta e moartă de beată, iar dacă din întâmplare e trează, oricum locul e cam sordid, așa că-și va închipui că ai agățat un client.

— Mulțumesc frumos! Sarah scoase picioarele afară din mașină și apoi se ridică lăsând să se vadă că avea cam un metru șaizeci și cinci. Multe perechi de ochi se întoarseră după ea când intră în bar.

Musee de la Biere avea pereții îmbrăcați cu lambriuri, înnegrite de fum de-a lungul anilor. Lămpile atârnau din tavan, iar mobila, deși nu era bătută-n cuie de podea, părea exact genul pe care te aștepți să-l găsești în închisori de maximă securitate. Localul era aglomerat și prin norii de fum Sarah văzu că est-germanul era deja acolo, într-un colț, așezat pe o canapea de piele.

— Pot să mă așez? întrebă ea în germană. O vorbea fluent încă de pe vremea în care locuia la Viena, dar de când se angajase aici, lucrase intens la accent și pronunție, pentru a trece drept nemțoaică. Sunteți doctorul Werner? Numele meu este Ingrid.

Fața bărbatului avea o culoare rozalie și ochii lui o priveau scrutător. Părea cam de patruzeci de ani, dar avea un început de chelie și părul îi era deja argintiu.

— Sunteți londoneză? Aveți accent de berlineză.

— Vă mulțumesc, dar nu vă faceți griji, sunt din Londra. Mai doriți o bere?

— Dacă m-ar servi cineva.

Zâmbi și arătă spre barmanița congoleză, care plutea prin aer cu o grație fluidă aproape, ignorând clienții care o strigau, mai luând din când în când câte o scrumieră prea plină și uitând să o mai aducă înapoi. Dar fară a fi strigat, bărbatul care servea la bar turnă două beri și le aduse. Era neras, purta un pulover albastru plin de găuri și se uita la Sarah cu o privire care nu încerca să ascundă dorința. Ea îi zâmbi din nou neamțului.

— Ce local vesel, ai fost inspirat când l-ai ales. Pot să-ți spun Peter?

— Te rog.

— Eu mă gândesc tot timpul că belgienii arată de parcă ar avea un soi de disperare mută, nu crezi? Probabil din cauză că totul este bilingv și miros permanent a cartofi prăjiți.

— Te rog, nu avem timp de conversații de curtoazie. Ce dracu' se întâmplă?

— Ce vrei să spui?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Tonul vocii se ridică brusc, dar era acoperit de hărmălaia din bar. Mă duc la FBI în San Francisco și spun că vreau să dezertez și ce se întâmplă?! Nu fac nimic și-mi spun că mă vei contacta în Bruxelles. Așa că aștept trei zile în apartamentul lui Geli și ce se întâmplă?! Nimic.

— Dar acum am venit.

— Dar sunt în pericol, în mare pericol și am irosit o săptămână întreagă. Dacă nu aranjăm nimic în seara asta, mâine trebuie să mă întorc la Berlin. Ne veți ajuta sau nu? Trebuie să știu.

Cam în același timp, un Vauxhall verde parcă în fața unui bungalou dintr-un sat pe lângă Milton Keynes, în Buckinghamshire. Era la capătul unui drum pe care se mai aflau

și alte bungalouri cu acoperișuri de cărămidă roșie, îngrămădite între hanul din sat și turnul din secolul XIV. Un bărbat trecut de prima tinerețe, îmbrăcat în costum, coborî din mașină și o apucă pe cărarea ce trecea prin grădină. Sună la ușa care fu deschisă de un bărbat înalt ce-l privi neprietenos.

— Bună seara, Richard, spuse vizitatorul zâmbind. A mai trecut o lună. Pot să intru?

— Dacă tu crezi că este necesar. Dar nu am nimic să-ți spun.

— Cred că este necesar. Nu ai nimic nou să-mi spui? E dezamăgitor, dar nu contează, îmi plac micile noastre discuții.

— Ce dracu' mai vrei de la mine acum, după douăzeci de ani? Nu ai făcut deja destul rău?

— Dar ei insistă să ținem legătura, bătrâne. Și după cum ți-am mai spus, aș vrea să mă privești ca pe un prieten de familie.

Sarah trase draperiile. Nairn stătea într-un colț al camerei, cu fața ascunsă în întuneric. Sarah îl așezase pe est-german astfel încât acesta să fie în lumina lămpii. Nairn se uita la trăsăturile bărbatului în timp ce vorbea. Părea cinstit, dar speriat.

— Chiar era necesar să mă aduceți aici? Am fi putut discuta în cafenea. Trebuie să mă întorc la prietena mea în mai puțin de o oră, știți asta. Am fost invitați toți la cină, la șeful biroului comercial.

— Poți lua un taxi de jos, îi tăie scurt vorba Nairn. Ești sigur că prietena ta vrea să-și părăsească soțul și să treacă la noi împreună cu cei doi copii?

— Sigur.

— Dar tu ești divorțat! Vei veni singur?

— Vom veni împreună.

Nairn se lăsă pe spate.

— Mi se pare foarte ciudat ca doi cetățeni privilegiați ai Republicii Democrate Germane – unul cu o mamă care a făcut mari servicii statului și a fost apreciată pentru asta – să dorească dintr-o dată să-și asume riscurile unei trădări.

Neamțul tresări.

— Atunci se vede că nu ați trăit niciodată în Germania sau aveți

probleme cu vederea.

— Serios? Tonul lui Nairn era rece, chiar neprietenos.

Sarah le turnă amândurora bere.

— Am crescut toți în Anglia. Eu m-am născut acolo și am trăit în țara dumneavoastră până la vârsta de șase ani. Știu ce pierdem.

— Dar sunteți privilegiați, aveți bani, acces la valută, magazine speciale și vile de vacanță pentru weekend-uri.

— Da, avem toate astea, dar vrem libertatea de a spune ceea ce gândim. Nici nu știi cât de important este acest lucru…

— Un lux, trebuia să mă gândesc. Presupun că vreți și să vă ajutăm financiar după ce veniți la noi.

— Sperăm să ne ajutați puțin la început, până când ne vom găsi slujbe, spuse el și o urmă de teamă i se citi în priviri. Și datorită poziției noastre, vom avea nevoie de protecție. Vom fi condamnați ca trădători, știți asta.

— Ah, da, protecție. Aici avem o problemă. Trădătorii care au nevoie de protecție au de obicei ceva de valoare de oferit, pentru a justifica cheltuielile; nu este deloc ieftin să protejezi viața cuiva, an după an.

— Dar nu am nimic de oferit în afară de știința mea, spuse el și disperarea i se simțea în glas. Doar nu aveți de gând să fim refuzați?!

— Probabil că nu. Presupun că, după ce veți face o cerere, veți primi permisiunea să stați în Marea Britanie – deși nu vă pot garanta asta – dacă așa vă doriți.

— Aș vrea să fie așa dar, din nefericire, am conexiuni familiale dificile. Nu ne vor lăsa pe Geli și pe mine să trăim liniștiți. Dacă nu vom fi protejați, cred că… sincer, cred că ne vor ucide. Ca pe Georgi Markov și pe atâția alții.

Nairn pufai din pipă și se uită fix la bărbatul mai tânăr din fața sa.

— După două întâlniri cu servicii secrete din Vest, este foarte posibil să vă împuște oricum după ce vă veți întoarce. Mai ales dacă le spunem și noi o vorbă. Aveți vreo problemă, doctore Werner? îl întrebă Nairn văzându-l că pălește.

— Dar vă rog, vă rog, spuse neamțul rugător. De ce îmi faceți

asta? Tot ceea ce vreau este să trăiesc în Vest. Pot să lucrez pentru a-mi câștiga existența.

— De ce vă spuneți Werner?

— Este un nume utilizat adesea de mama după ce ne-am întors în Germania. Mi s-a părut preferabil să am un nume german acum că sunt cetățean german.

— Și ce mai face mama dumneavoastră?

Această întrebare venită de nici unde păru să-l dea gata pe Werner. Ezită, dar își reveni repede.

— Are mult peste șaptezeci de ani, dar e în formă.

— Nu mai are nici o funcție oficială?

— Nu, e la pensie.

— Este tratată bine de autorități?

— A primit Ordinul Steagul Roșu de două ori.

— Asta e o decorație sovietică, nu est-germană – și a primit-o cu mult timp în urmă. Cum se poartă cu ea acum?

— Nu atât de bine pe cât ar trebui.

— Ați putea fi puțin mai onest cu mine, doctore Werner? Am auzit că este aproape o paria, datorită mediului social înalt din care provine, din cauză că este evreică și pentru că a criticat represiunile.

— Nu aș spune-o chiar așa.

— Dar cum, doctore Werner? întrebă Nairn aproape strigând. Este cumva în pericol să fie internată într-un azil de criminali?

— Cu siguranță că nu. Cum îndrăzniți să sugerați așa ceva? A avut poziții importante în partid și în stat, le-a dăruit întreaga viață.

— A fost spion.

— Le-am spus asta în San Francisco. Nu le-am ascuns nimic.

— Dar ai promis informații importante, doctore Werner și nu pari a avea nimic... Și dă-mi voie să-ți pun doar o întrebare: Cât de realist ești când spui că mama dumitale nu va păți nimic dacă treci în Vest? Nu are inamici, deloc? Ar putea fi tratată foarte, foarte rău.

Peter nu se uită în ochii lui Nairn.

— Da, știu asta. Și mi-aș dori să nu fie.

— Totuși, ești gata să o trădezi! explodă Nairn dezgustat. Mă bucur că nu ești fiul meu. Adevărul este că, în ciuda trecutului strălucit, acum este în pericol, nu-i așa?

— Da, cred că da.

— Prostii. Știi bine că așa este! Pentru a fi în siguranță ar trebui să plece și ea. Va pleca?

Werner arăta de parcă fusese lovit între ochi.

— N... nu i-am spus niciodată. Nu știu.

— Atunci, ar fi bine să o faci. Ne ceri foarte mult, Herr Doktor. Vreți să plecați patru, să vă protejăm și să vă susținem financiar pentru tot restul vieții. Salarii, case, totul.

— Nu am cerut asta.

— Cu legăturile pe care le aveți, la asta se va ajunge. O vom face, dar cu o singură condiție.

— Ce condiție?

— Să o aduceți și pe mama dumneavoastră și ea să vorbească despre trecutul ei. I-o datorezi și ne-o datorezi.

— Dar nu pot să vă garantez asta!

— Atunci, va trebui să te străduiești, nu-i așa? Al dracului de mult. Vă ajunge o săptămână pentru a discuta cu mama dumneavoastră?

Werner se luă cu mâinile de cap.

— Dar nu vreau să mă întorc la Berlin. Mama nu face parte din planul nostru. Nu va pleca niciodată din Germania și, dacă îi spun ce planuri am, e posibil să mă trădeze.

— Nu cred. Este totuși mamă. Nu cred că va fi la fel de ușor pentru ea să vă vândă, cum este pentru dumneavoastră. Și dacă s-ar duce la autorități, s-ar expune și ea unor riscuri.

— Dumnezeule, nu m-am gândit că se va întâmpla așa.

— Trăim vremuri grele, doctore Werner. După ce vă veți întoarce la Berlin, știți cumva vreun loc retras unde ne putem întâlni? Preferabil undeva la țară.

Peter ezită. Avea nevoie de timp să se gândească, dar era presat.

— Cred că da. Am o casă de vacanță în sud, lângă granița cu Cehia.

— Este foarte izolată?

— Foarte. Se află într-o pădure, fără nici o altă casă împrejur.

— Atunci vă veți întâlni cu colega mea acolo peste zece zile, spuse Nairn arătând spre Sarah. Ingrid va fi curiera. Bună seara, mai spuse, apoi se ridică și plecă.

Werner se uita descumpănit la ușa închisă. Se întoarse apoi spre Sarah.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine-i ticălosul ăla? Am crezut că voi fi bine primit. Sunt în mare pericol și am nevoie de ajutorul vostru.

Ea rămase în fotoliu și îl privea gânditoare, așa cum era rolul ei în scenariul scris de Nairn.

— Nu-ți face griji, e dur, dar *eu* știu ce simți. Trebuie să fim precauți și cred că vrea să vadă că spui adevărul. Sunt sigură că o vom rezolva.

11
Londra

Nairn și Simon urcară scările ce duceau către intrarea în Athenaeum. Nairn nu fusese niciodată membru al unui astfel de club, o trăsătură pe care o moștenise de la strămoșii lui, quakeri și care-l făcea să fie econom, nelăsându-l să cheltuiască câteva sute de lire pe an doar pentru a fi membru al ceva, orice ar fi acel ceva. Oricum, se simțea flatat că Simon îl adusese aici. Traversară holul susținut de coloane și apoi urcară la primul etaj.

Intrară într-o cameră goală și se așezară în două fotolii verzi de piele, lângă unul din șemineele placate cu marmură; focul era întreținut de cărbuni artificiali alimentați cu gaz și încălzea puțin. Un chelner își făcu apariția discret și Simon comandă două pahare de gin tonic.

— Îți mulțumesc pentru raport, îi spuse el lui Nairn, după ce rămaseră singuri. Sunt foarte satisfăcut până acum. Am doar o singură problemă: putem avea încredere în fata asta?

— Bineînțeles că putem și, oricum, până acum m-am ocupat eu de majoritatea problemelor, fără a-i spune nici măcar lui Walker.

— Așa e cel mai bine, dar cred că trebuie să-l informăm și pe el. Va trebui să interceptezi telefoane și vei avea nevoie de supraveghere electronică, poate și de oameni care să facă filaj.

Chelnerul le aduse băuturile și, spre surprinderea lui Nairn, Simon plăti cu bani gheață. Își aprinse pipa și se întoarse către Simon.

— Nu cred că voi avea nevoie de toate chestiile astea.

— Nu? E fantastic.

— Adică, acum că am stabilit primul contact așa cum mi-ai cerut, vreau să ies din asta. Să termine altcineva treaba, în regulă?

Simon se uită la el cu ochii întredeschiși.

— Nu e un aranjament foarte practic, David. Ce Dumnezeu te-a apucat?!

— Nu-mi place chestia asta. Tipul ăsta, Werner, pare a fi de treabă, așa că nu văd de ce nu putem să-l lăsăm să vină așa cum îi lăsăm pe toți. Nu-mi pasă atât de mult de Carteret încât să-l șantajez pe Werner, forțându-l să ne pună în legătură cu mama lui, încercând să o determinăm pe ea să dezerteze. E al dracului de lipsit de bun-simț și s-ar putea termina rău.

— Dar Sonia e cheia, bătrâne. Și trebuie să găsim o soluție acestei probleme. Au fost spioni în eșaloanele superioare și trebuie să descoperim cine este trădătorul sau trădătorii.

— Da, ar fi bine dacă am ști, dar merită să riscăm atât? Carteret a murit acum treisprezece ani. Dacă a trădat, oricum nu mai poate provoca nici un fel de probleme acum.

— Chiar așa, David?! Nu trece nici măcar o lună iară ca numele lui să nu fie menționat în presă – „a fost șeful MI5, trădător pentru mai bine de un sfert de veac?” Au fost scrise cărți bune, foarte convingătoare despre el. Un serviciu de securitate în care nu mai are nimeni încredere este un dezastru național. Nici cazul Bettaney nu ne-a făcut servicii prea mari, dar pe mine mă preocupă cine este acum, acolo.

— Poate că nu mai e nimeni.

— Dar chiar dacă locul a fost curățat de spioni, nu poate funcționa într-o atmosferă de suspiciuni permanente, în care nimeni nu are încredere în nimeni.

— Oricum, trebuie să fii puțin sărit să intri în Serviciu.

Simon râse.

— Da, e posibil, dar nu putem lăsa lucrurile așa, David. În fiecare an o nouă persoană este suspectată, de obicei cineva care a fost dedicat toată viața Biroului. Vezi cazul lui Brown. A fost anchetat vreme de un an.

— Dar a supraviețuit fiind numit director general.

— Dar nu este o atitudine sănătoasă. E *imposibil.* Cum dracu’ să mai funcționeze Serviciul, dacă în permanență se crede că cineva de la vârf lucrează pentru Moscova? Și când asta se întâmplă de patruzeci de ani?

Nairn își bău ginul.

— E o problemă, Jim, dar e a ta, nu a mea.

— Dar ai putea să o rezolvi. Trebuie să o rezolvi, dacă vei conduce MI5.

— Dar n-o voi face. Nimeni în afară de tine nu mi-a cerut-o.

— Doamna prim-ministru te vrea în acest post.

— Chiar mă vrea, Jim? Mă îndoiesc. Oricum, am deja cincizeci și opt de ani, am avut niște ani de tot rahatul, cu problemele mele de inimă și, acum, în mod miraculos, sunt bine. Vreau să o las mai moale, să mă distrez puțin înainte de a muri.

Simon se ridică și se duse la fereastră, privind mașinile parcate Waterloo Place. Începuse să plouă și un taxi se opri în fața clădirilor. Doi oameni coborâră, înghesuiți sub o umbrelă. Încă nu intrase nimeni în cameră dar, în curând, urmau să vină ceilalți membri pentru a bea un pahar înainte de cină.

— David, de când a murit Carteret, câți oameni importanți au mai fost suspectați?

— Dumnezeu știe! Cred că vreo șase, șapte.

— A mai apărut unul nou.

— Serios? Cine?

— Știi că nu-ți pot spune.

— Atunci de ce ai deschis subiectul?

— Pentru că sunt îngrijorat. Sunt sigur că de data asta nu este chiar deloc posibil, dar câțiva foști ofițeri au ieșit de la naftalină și au vorbit. Au fost la primul secretar al primului-ministru și... vor veni la mine săptămâna viitoare. Oficial, încă nu știu nimic.

— Pare dificil, Jim, dar tu ești mai bine plătit decât mine tocmai pentru că trebuie să te ocupi și de astfel de probleme.

Nairn arătă cu degetul spre paharul lui gol, gestul fiind destul de elocvent, dar își dădu seama după privirea lui Simon că nu mai primea a doua băutură dacă nu coopera. Tăcerea era apăsătoare, dar el luă o carte groasă, cu coperte roșii, care stătea pe masa pentru vinuri. Era *Almanahul Celebrităților* din 1968 și el îl deschise la o pagină anume, citind: *Carteret, Sir Jack KBE CB.* În cele din urmă, îi aruncă o privire lui Simon.

— Asta e tot, așadar? Pot să mă întorc acasă, în Chiswick?

— Nu am de gând să las totul așa, David. Vocea frumos modulată, cu un vag accent de Viena, era lentă, ușor

amenințătoare. Vreau să termin cu chestia asta. Este absolut vital să închid acest dosar o dată pentru totdeauna și doar tu poți face asta. Este și în interesul tău.

— Prostii. În interesul meu ar fi să fac o croazieră lungă însoțit de o blondă languroasă. Sunt o mulțime de tineri care ar putea să mă înlocuiască imediat. Merită salariul și un titlu de Sir.

— Dar ei nu vor avea aceleași beneficii, spuse Simon pe un ton rece. Astea erau doar pentru tine și acum mă întreb de ce am făcut-o. Să o lăsăm așa pentru moment, dar te sun mâine. Vreau să te ocupi de asta, așa că mai gândește-te la noapte. Bine?

La ieșirea din club, Nairn își ridică gulerul pardesiului pentru a se proteja împotriva ploii și apoi se îndreptă spre stația de metrou Piccadilly Circus. Acolo petrecu zece minute în singura cabină telefonică ce nu fusese distrusă și apoi luă metroul spre Acton Town. Un tânăr îl aștepta într-un bar, la câteva sute de metri de stație. Se ridică brusc în picioare când Nairn intră scuturând picăturile de ploaie de pe rever.

— Bună seara, domnule.

— De ce nu sunteți în Hereford, domnule colonel Thome? Nu că nu m-aș bucura să vă găsesc în Acton. M-a scutit de un drum lung.

— A trebuit să vin la o întâlnire la Ministerul Apărării. Ce să vă comand?

— Mă descurc, mulțumesc. Măcar atât pot să fac pentru că v-am târât aici pe vremea asta mizerabilă. Ce doriți?

— O bere, vă rog.

Se așezară într-un colț, cu câte o halbă fiecare. Nairn simțea că se udase la piciorul stâng. La dracu', trebuia să-și repare pantoful.

— Am o problemă, domnule colonel.

— Eu am auzit că aveți mai multe, domnule.

Nairn se uită suspicios la tânărul militar.

— Și cam ce-ați auzit?

Thome își studie berea, de parcă ar fi fost lezat de tonul lui Nairn.

— Bârfele obișnuite. Probabil că nu este nimic adevărat.

— Spune-mi, băiete și apoi îți voi spune și eu ce mă preocupă.

Thome luă o înghițitură mare de bere.

— Păi, una ar fi că veți deveni șeful Serviciului după ce iese la pensie Alexander.

— Aha. Dar asta nu e tot, nu?

— Nu chiar, domnule.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce altceva?

Thome se fâțâi pe bancheta de lemn și apoi spuse repede:

— Am fost la guvern, la Whitehall, zilele trecute și am auzit că vi se pun bețe-n roate.

— De către cine?

— Nu știu, dar avea cumva legătură cu Carteret. Un tip care e la pensie și care s-a întors din Canada…

— Cineva ieșit la pensie din Serviciul de Securitate?

— De unde altundeva? Și spune că nu a fost Carteret spionul, sau Brown, sau vreunul din cei ce au fost bănuiți.

— Cine atunci?

— Păi, lăsa impresia – știu că pare o tâmpenie – dar lăsa impresia că sunteți dumneavoastră.

Nairn împietri, dar apoi izbucni în râs.

— Câteodată mă gândesc că slujba asta îi înnebunește pe toți cei care intră în contact cu ea. Unii vor să conduc MI5, iar alții spun că sunt trădător. Ce chestie!

Thome zâmbi, dar nu părea foarte amuzat.

— Mă bucur că puteți privi așa lucrurile, domnule. Dar presupun că știați deja… credeam că veți fi supărat. Nu e o chestie prea plăcută, chiar dacă știm toți că e o tâmpenie.

Nairn își ascunse curiozitatea și încercă să dea un ton normal glasului său.

— E tipul de eveniment care se întâmplă mereu, Thome. La un moment dat, te obișnuiești și cu asta. Sunt doar niște nebuni care încearcă să-și elimine frustrările, spuse el dorindu-și să știe cine erau cei ce-l acuzaseră. Nu o lua prea în serios – dacă MI5 ar fi fost penetrat la nivelul pe care-l spun unii, acum am avea un guvern marxist la conducere.

— Da, cred că aveți dreptate, spuse Thome și se duse la bar

pentru a lua alte beri, iar după ce se întoarse, Nairn schimbă subiectul.

— Lăsând la o parte toate astea, am ceva să-ți propun, colonele.

— Bine. Doar un singur lucru, Sir David. E ceva oficial, nu? Adică nu sunteți investigat sau ceva de genul ăsta?

Nairn își înăbuși furia și râse din nou.

— Liniștește-te, Jerry, este vorba de o chestiune care vine de la coordonatorul serviciilor de securitate și are prioritate zero. Așa că să continuăm, bine?!

Thome venise cu mașina, un Range Rover și-l lăsă pe Nairn la apartamentul de pe Hartington Road, la cincisprezece minute după ce părăsiseră barul. Bărbatul urcă treptele de beton, deschise ușa dublă de la intrare, își turnă un pahar de whisky și apoi se așeză pe un fotoliu, lângă fereastra care dădea spre râu. Deși era întuneric, lăsă perdelele trase, privind luminile verzi și roșii ale poliției fluviale, iar mai apoi ridică receptorul din furcă. Nu-i plăcea deloc ceea ce se întâmpla.

Nairn vorbi mai mult de trei ore la telefon înainte de a se duce la culcare, dar se trezi la ora șapte, ca de obicei. Șoferul veni să-l ia la opt și toată dimineața și-o petrecu lucrând la birou. La unsprezece, plecă și o luă spre nord, traversând podul Westminster, pentru a ajunge la o întâlnire pe care o stabilise cu o seară înainte. Pe la douăsprezece, era pe terasa Camerei Comunelor, discutând cu un funcționar pe care-l cunoștea de ani de zile, un bărbat încă tânăr, fără ambiții prea mari, cel puțin aparent, în afară de aceea, sau poate tocmai de aceea, de a fi aproape de primul-ministru. Se sprijini de parapetul de piatră, uitându-se fix la râu, în vreme ce Nairn îi expunea problemele sale sistematic, fără nici cea mai mică umbră de emoție.

— Știi că nu pot sta prea mult, David, dar ai cam înțeles. Nimeni nu crede nici măcar un cuvânt.

— Nimeni?

— Probabil că cineva face ceva verificări, pentru că ai și tu câțiva inamici. Chiar oameni care nu au nimic cu tine cred că a fost ciudat ajutorul pe care i l-ai dat tipului ăla în Viena.

Reprezentantul ONU care avea un trecut neguros, cum îl chema?

— Cable. Fiica lui lucrează cu mine.

— Serios? Crezi că e o chestie înțeleaptă?

— Cred că da. E foarte bună la ceea ce face.

— E răspunderea ta, dar cu siguranță nu vei prelua 5-ul până când nu se clarifică totul.

— Nici nu vreau să îl conduc. I-am spus asta și lui Simon.

— Dar ei cred că vrei și asta cred și eu. E un semn de recunoaștere a meritelor tale, chiar dacă ai mai sta doar câțiva ani, nu? Te așteptă o decorație importantă. Ascultă, eu nu cred o iotă din ceea ce se spune și nici primul-ministru nu crede, dar cineva are o problemă cu asta. Și chiar dacă nu-i vei lua locul lui Alexander, nu vrei să rămână aceste suspiciuni în picioare, nu?

— Chiar contează puțin noroi aruncat de niște nemulțumiți?

— Știi bine că da. „Nu iese fum...", spune proverbul.

— Chiar ești sincer cu mine? Doamna prim-ministru chiar crede că totul este doar o bârfă răuvoitoare? Sau mă voi trezi într-o dimineață chemat la secție ca un criminal, ca să aflu că un comitet a investigat toată munca mea ani de zile, fară ca eu să știu ceva?

— Și dacă ar fi așa, nu ți-aș spune. Dar nu trebuie să te superi, David. Ai fost ca o stâncă atunci când totul în jurul tău era format din nisipuri mișcătoare și știm că ne putem baza pe tine. Chestiile de genul ăsta sunt o rușine, dar s-au mai întâmplat și altora, la fel de nevinovați ca tine.

Se lăsă tăcerea și rămaseră unul lângă altul, uitându-se la o lebădă ce aluneca pe ape. Apoi privirile li se întâlniră.

— Asta-i tot ce am de spus, dar să știi că Jim Simon a fost cel mai mare apărător al tău. S-a pus chezaș pentru tine și de aceea ar trebui să faci ceea ce te-a rugat și să rezolvi tu lucrurile. Nu ești tu, nu a fost Brown sau Fell sau nimeni ca voi. A fost Carteret și probabil că a lăsat pe cineva în locul lui, cineva pe care noi nu l-am descoperit încă. Asta este ocazia cea mai bună pentru a afla totul, așa că fă-o.

— Adică vrei să spui că este pielea mea sau a Soniei în joc?

— Nu chiar, David. Dar dă-le o mână de ajutor prietenilor, pentru a putea să le spună nemulțumiților unde pot să-și bage

insinuările! Fă și treaba asta!

12
Devon

Uneori, Sarah îl ura pe David Nairn; alteori, se simțea aproape îndrăgostită de el. Întotdeauna îi admira sclipirile intuitive de ofițer de informații. Crescută ca fiică a unui diplomat fără prea mult succes, în anii adolescenței se revoltase împotriva șaradelor ambasadei și, în general, împotriva a tot ceea ce avea legătură cu serviciul în slujba guvernului. Însă, pe când încerca să-și găsească o slujbă și să pună puțină ordine în viața ei haotică, Nairn o recrutase, într-o toamnă când se plimba pe malul Tamisei, prin Chiswick, lângă barul City Barge; și dintr-o dată, la douăzeci și unu de ani, descoperi un fel de a trăi care o fascina.

Dar avea și neajunsuri. Se întoarse în casă lovind nervoasă cu piciorul pietrișul galben. Piatra gri a fațadei, în stilul epocii regelui Iacob I, era frumoasă dar, altfel, totul era în ruină. Era departe de orice formă de civilizație și ea o asocia cu umilitoarele antrenamente care o învățau cum puteai rezista cam zece minute sub acoperire în Varșovia și cu sfârșituri de săptămână de o neasemuită plictiseală. Și acum era tot la fel, dar o înfuria faptul că Nairn încă mai trebuia să-i spună ce plănuiau, de ce și pentru cine.

Traversă holul de la intrare și piatra părea a radia umezeală și frig. Își dori să-și fi adus o pereche de pantaloni mai groși, nu rochia aia stupidă, cu guler de dantelă, potrivită doar pentru întâlniri cu persoane importante. Nairn nu mai ieșise din camera de consfătuiri de ore întregi, uitându-se pe tot felul de hărți, împreună cu alți bărbați care păreau a fi soldați, în ciuda faptului că erau îmbrăcați în jeanși și pulovere. Scoase capul afară când îi auzii pașii pe dalele de beton.

— Bună, Sarah! S-a întâmplat ceva?

— Nu. Nu pot să vă ajut cu nimic? spuse ea zâmbind profesional, încercând să ignore faptul că era supărată pe el.

— Îmi pare rău că nu ai avut nimic de făcut. A trebuit să aranjez mai întâi ceva cu băieții din Poole, dar acum vreau să te pun și pe tine la curent. Mergem la lac?

„Era și timpul!”, se gândi ea. Își petrecuse ultima oră pe malul lacului, dar îi zâmbi înghețat:

— Mi-ar plăcea.

Mergeau de-a lungul apei aproape stătătoare, pe a cărei suprafață pluteau frunze verzi. Măcar era mai înalt decât ea, așa că nu trebuia să se aplece, cum făcea atunci când discuta cu bărbați mai mici de înălțime.

— Ai auzit de Carteret și de Fell?

— Știu de Sir Jack Carteret și toate zvonurile care spun că era spion sovietic pe vremea când conducea MI5, în anii ’60. Fell cine e?

— Richard Fell era adjunctul lui. A lucrat pentru 5 cam treizeci de ani, la fel ca și Carteret, dar a ieșit la pensie cu câțiva ani înaintea lui. Carteret a supraviețuit îndreptând toate suspiciunile spre Fell și bietul amărât a fost crucificat. A trăit în dizgrație vreme de douăzeci de ani.

— N-am știut asta, David. Îi ceruse să nu-i mai spună Sir David, de când venise să lucreze cu el, dar încă i se părea puțin anormal să se tutuiască cu adjunctul șefului cel mare. Și nu știu nici de ce suntem aici. Ai de gând să-mi spui?

— Desigur. Cred că totul începe în 1917... Presupun că sovieticii au început să ne considere dușmani de când Reilly a organizat lovitura de la Moscova în 1918, pe care rușii au numit-o Complotul Lockhart, deși nu cred că Lockhart a avut vreo legătură cu asta. Totuși, deși acum pare o prostie, avea ca scop înăbușirea revoluției și, din păcate, a coincis cu încercare Dorei Kaplan de a-l asasina pe Lenin, care nu și-a revenit niciodată complet în urmă rănilor.

— David, spuse ea scrâșnind din dinți de nerăbdare. Și ce are asta de a face cu restul?

— Am crezut întotdeauna că din cauza asta au făcut atâtea eforturi să ne penetreze sistemul de securitate și serviciile de informații. Am fost mereu ținta predilectă a sovieticilor și se pare

că am avut o mulțime de trădători printre noi. Burgess, Maclean, Philby, Blunt, Cairneross, Long și lista ar putea continua.

— Dar totul pare a fi foarte îndepărtat și, dacă mai facem o tură în jurul nenorocitului ăstuia de lac, o să amețesc.

Se așezară pe o bancă și apoi Nairn se întoarse cu fața spre ea, cu o sclipire bătăioasă în priviri.

— Dar încă mai continuă, asta-i partea mai interesantă. Prin anii '50-'60, toți cei care au dezertat de la ruși au fugit la americani, spunând că le era frică să vină la noi, pentru că încă mai era un trădător de rang înalt în MI5 sau MI6, sau poate în amândouă. Și 5 a fost un dezastru complet, înregistrând eșec după eșec. Burgess și Maclean au fugit și atenția s-a focalizat asupra lui Philby. Prin 1962 s-a făcut mare tam-tam pe seama lui și Carteret a decis să se întâlnească cu el la Beirut și să-i ofere imunitate pentru a face dezvăluiri, pentru a coopera astfel încât cercul să se închidă. Dar Philby știa ce avea să se întâmple cu mult înainte. A avut destul timp să se întâlnească cu Iuri Modin, ofițerul rus care se ocupa de cazul său și să conceapă un plan împreună cu acesta. Philby s-a prefăcut că va coopera, dar nu a spus nimic și apoi a dispărut, plecând cu o fregată rusească și a apărut apoi la Moscova. Restul îl știi. A fost o ratare uriașă din partea noastră.

— Bine și ce dacă?

— Păi, cine le-a spus rușilor și i-a permis lui Philby să scape? S-a făcut o analiză și a reieșit cu certitudine că doar cinci persoane din MI5 știau ce avea să se întâmple: Carteret, din poziția lui de director general, Fell, alți doi ofițeri și o secretară. Părea destul de limpede că nu putea fi nici unul dintre cei cu poziții mai mici, ofițerii și secretara, pentru că nici unul dintre ei nu făcuse nimic suspect vreodată în viața lui și oricum nu aveau posibilitatea de a face asta. Unul dintre ofițeri, Embling, studiase lungul șir de eșecuri ce avuseseră loc de la terminarea războiului, felul în care rușii puseseră mâna pe programul atomic și restul descoperirilor din domeniul armamentului, agenții ruși care scăpaseră și mai ales faptul că toți dezertorii evitaseră Londra de parcă era ciumată. Mulți dintre dezertorii care ajunseseră în America au pretins că există o cârtiță în MI5 și, după rușinea cu Philby, Embling era

convins că era vorba de Carteret sau Fell, dar mai mult ca sigur, Carteret. A fost atât de șocat, că s-a dus la Stephen Black, cel care fusese șeful 5-ului cu trei ani înainte și l-a întrebat ce să facă.

— Și atunci ce s-a întâmplat?

— Scandalul a continuat ani buni și încă mai continuă. Primii spioni, nici chiar Philby, nu au ajuns chiar în vârful sistemului. Aveau tot felul de lipsuri de caracter, erau bețivi sau homosexuali, majoritatea studiaseră la Cambridge și fuseseră în post doar câțiva ani. Carteret și Fell erau diferiți. Nu erau homosexuali, amândoi studiaseră la Oxford, erau doi tipi plictisitori, care lucrau în 5 din vremea războiului, de mai mult de treizeci de ani și ajunseseră la vârf. Dacă unul dintre ei era spion, cu mari șanse de a lăsa un succesor, atunci Moscova chiar reușise să ne-o tragă. Investigatorii erau traumatizați. Credibilitatea Biroului s-a prăbușit și nu a mai fost niciodată restabilită. Nici un guvern nu a mai avut încredere în ei de atunci. Și, ce e și mai rău, renumele nici unuia dintre ei nu a fost reabilitat și nici unul nu a făcut mărturisiri. Carteret a dat vina pe Fell, care a ieșit la pensie mai devreme. De atunci, locuiește retras în Buckinghamshire, înconjurat de bănuieli, de mai mult de douăzeci de ani. Dacă e nevinovat, a fost tratat rău. Dezgustător chiar. Apoi l-au investigat pe Carteret, dar el a murit, înainte să poată dovedi ceva.

— Contează?

— Contează al naibii de mult. Am putea la fel de bine să închidem 5 dacă nu rezolvăm problema asta și avem nevoie de el sau de ceva asemănător, în aceste vremuri pline de terorism și de atacuri subversive. Și dacă acest Carteret a fost agent, câți a lăsat în urma lui? Cine este trădătorul numărul unu acum? Asta trebuie să aflăm.

— Și care este rolul Soniei în toată povestea asta?

— A fost la Oxford în timpul războiului, atunci când 5 avea birourile în palatul Blenheim. Credem că ea s-a ocupat de trădătorul al cărui nume de cod era Alec. Atât Carteret, cât și Fell erau la Blenheim în acea perioadă.

— Dar am citit dosarele, David. Sonia a fost toată viața ei agent sovietic, i-au dat și Ordinul Steagul Roșu și acum are aproape

optzeci de ani! De ce crezi că ar vrea să ne ajute?

— Poate nu o va face, Sarah, poate nu o va face, dar unul dintre copiii ei vrea să fugă din Germania de Est și asta o face vulnerabilă. Tot ceea ce a făcut în trecut nu va mai conta, dacă Peter fuge. Va fi suspectată. Și-a făcut dușmani mulți acolo și o vor da afară din Partid, o vor lua de acasă. Va fi în mare pericol și dacă îi dăm o mână de ajutor, respingerea venită din partea lor va fi exact ceea ce o va face să cedeze.

13
Thuringer Wald

La început, ideea de a merge în Est sub o identitate falsă o sperie pe Sarah, dar acum, după ce ajunsese, se simțea sigură pe sine, chiar extaziată de această provocare. Era într-un Volkswagen Golf care se îndrepta pe autostradă, către frontiera est-germană.

După trei zile petrecute într-o casă conspirativă, timp în care Nairn reușise să adune o mulțime de oameni din diverse departamente sau sectoare obscure ale Forțelor Speciale, plecă în cele din urmă la Roma, apoi la Istanbul și înapoi la Viena. Avea un pașaport austriac pe numele Ingrid Ruckenbauer, născută la Linz, pe 17 noiembrie 1962. Mașina o închiriase la Viena, acolo unde ceruse o viză pentru Cehoslovacia și Germania de Est. Durase câteva zile, dar, în cele din urmă, pornise pe autostrada spre Linz, după care o luă spre nord, traversă Dunărea și apoi intră în Cehoslovacia pe la Wullowitz.

Polițiștii austrieci de frontieră îi examinaseră pașaportul la repezeală, zâmbind încântați, în uniformele lor verzi, ciudate. Aceasta fusese partea cea mai ușoară. Cei câteva sute de metri până la frontiera cehă păruseră interminabili și se simțea foarte tensionată atunci când polițistul ceh de frontieră îi luă pașaportul pentru a-l verifica. Dar apoi se întoarse, cu pistolul automat încă sub braț și îi dădu pașaportul fără a-i spune nici măcar o vorbă. Condusese prin pădurile Cehoslovaciei fară probleme, oprind pentru prima dată la un hotel, la vreo șaptezeci de kilometri de Praga.

Cea de-a doua frontieră era aproape, dar nu-i mai era teamă. Începuse să plouă și Sarah nu-i credea capabili pe polițiștii de frontieră ai celor două state, membre ale Pactului de la Varșovia, de o prea mare dăruire, dacă asta ar fi însemnat să se ude. O dată trecută de frontieră, identitatea ei austriacă avea să funcționeze foarte bine. În mare parte a timpului, avea să fie confundată cu

localnicii, datorită cunoștințelor de limbă germană, aspectului saxon și părului blond. Dar dacă urma să aibă probleme, va spune că este o austriacă venită în vacanță, pentru a nu se încurca în documente est-germane false. Cerul se înnegură și primii stropi de ploaie începură să se spargă de parbriz.

Trecerea frontierei era mai dificilă decât își imaginase. De ambele părți, bărbați îmbrăcați în pelerine de ploaie îi verificară cu atenție documentele. În partea est-germană, polițistul îi privi cu dezgust plăcuțele de înmatriculare ale mașinii.

— Care este scopul venirii dumneavoastră în Republica Democrată Germană? aproape lătră el. Probabil că se născuse la ani buni după terminarea războiului, dar părea a fi scos dintr-o unitate SS. Alți doi polițiști priveau sub mașină cu oglinzi speciale, indiferenți la ploaie.

— Vreau să vizitez orașul Karl Marx și apoi să fac un tur prin Thuringer Wald.

— Și care este scopul acestei călătorii, domnișoară Ruckenbauer?

— Sunt în vacanță.

— Atunci aveți grijă să respectați toate semnele de circulație și să nu faceți mizerie pe marginea șoselei sau în locurile de campare!

Conduse spre vest, mai întâi pe autostradă, iar apoi pe niște drumuri prăfuite, care păreau a fi rămas neschimbate din anii '30. Trecu pe lângă ferme lungi, cu acoperișuri țuguiate și, din când în când, pe lângă câte o clădire stingheră, un oficiu poștal sau o mică stație de electricitate, construite toate din beton, în stil pur nazist. Era în mijlocul Europei, dar nu mai exista nici un semn al armatelor care trecuseră înainte și înapoi pe acolo, în urmă cu patruzeci, cincizeci de ani.

Aproape de amiază, găsi drumul greu accesibil de care-i spusese Peter și mașina reuși să salte aproape doi kilometri peste toate denivelările, cu pădurea deasă de o parte și de alta a drumului. Cabana apăru într-un luminiș din care se zăreau munții la mare distanță. Arăta mai mult a cabană turistică, decât de vânătoare, cu

balconul ei mic, deasupra intrării. Un Mercedes era parcat puțin mai departe de clădire și un pârâiaș din care ieșeau aburi curgea până la locul unde se formase un mic iaz.

Sarah se temuse puțin că Peter avea să-și piardă sângele rece și nu va veni, sau chiar o va trăda. Dar nu era nici picior de sticlete prin preajmă atunci când se deschise ușa și îi ieși în întâmpinare. În curând urma să afle dacă Sonia avea să vină iară tam-tam, cu scandal sau deloc.

Mansarda blocului din Berlinul de Est era plină de praf și bărbatul îmbrăcat în salopetă strănută atunci când se aplecă la fereastră. Mașina de la serviciile municipale de întreținere, pe care o avea și cele câteva bancnote vest-germane făcuseră minuni în privința administratorului, care credea că o persoană care are valută forte trebuie să fie de la securitate. Scoase cu precauție geanta cu unelte și apoi alese o gaură prin care se vedea lumina zilei, acolo unde acoperișul se îmbina cu zidul. O mări și apoi așeză transmițătorul în spațiul astfel creat. Microfonul era aidoma unei andrele și îl introduse în gaură folosind o oglindă pentru a-l poziționa paralel cu fereastra apartamentului din față, iar apoi îl fixă cu o bucată de lemn. Verifică dacă funcționează printr-o pereche de căști și reglă transmițătorul până când fu satisfăcut de rezultat. De acum înainte tot ceea ce se vorbea era înregistrat pe un casetofon, la ambasadă.

Când ajunse înapoi la scări, se scutură de praf și apoi se duse în apartamentul gol al profesorului de drept care, îi spusese el administratorului, era o persoană suspectă, obiectul investigației sale.

Sarah parcă mașina în hambar și apoi intră în cabană. Se așezară în bucătărie, care avea o veche sobă de fier ce scotea fum pe sub portiță. Peter turnă șnaps în două pahare.

— Se va opri curând din fumegat. Coșul se udă când nu mai e folosit săptămâni la rând.

— E foarte frumoasă zona. Cabana îți aparține?

— Nu, am o casă de vacanță, lângă Berlin, dar asta este a unui

prieten. Eu vin aici din când în când. E un loc izolat, așa că sper că vom fi în siguranță aici.

— Știe cineva unde ești?

— Nimeni. Le-am spus câtorva prieteni că merg la țară în weekend, pentru a-mi justifica absența, dar nu le-am spus unde.

— Bine. Spune-mi, pe mama ta ai văzut-o?

— Da, răspunse supărat. Am făcut tot ceea ce mi-a spus nenorocitul ăla de prieten al tău.

— Și care e rezultatul?

— A fost foarte nervoasă. Nervoasă și speriată. A spus că ar fi dezonorant și nebunesc să dezertăm, eu și Geli și că nu va veni cu noi.

Sarah zâmbi încurajator.

— Oricine s-ar fi așteptat la asta din partea ei.

— Cred că era foarte sigură. L-am avertizat pe prietenul tău scoțian, la Bruxelles. M-ați făcut să arăt ce cărți aveam. De ce? Acum sunt într-un mare pericol și oamenii ca tine nu au nici cea mai mică idee de suferința pe care statul ți-o poate produce într-un loc precum acesta. Așa că, scoateți-mă, pentru numele lui Dumnezeu și repede. Îmi datorați măcar asta.

— Sigur că o vom face... dar ești sigur de hotărârea ei? Știu că mama ta a fost comunistă toată viața, dar probabil că-și dă seama de pericolul la care se expune dacă voi doi fugiți. Loialitatea și serviciile trecute nu vor mai conta. Nu înțelege lucrul ăsta?

— De unde dracu' să știu eu? Fruntea lui Peter se umpluse de broboane de sudoare și aproape striga. Încetați să vă mă mai jucați cu mine și scoateți-mă odată de aici. Dacă ai adus documentele false pe care ai promis că le aduci pot ajunge la graniță într-o oră.

Sarah începu să simtă o urmă de dispreț. Combinația de autocompătimire și indiferență față de Sonia îi făcea greață, dar nu-și trădă sentimentele.

— Fii realist, Peter. Nu suntem amatori și nu am trecut frontiera cărând după mine acte false cu poza ta pe ele. Aș fi putut să fiu percheziționată și gândește-te în ce încurcătură ai fi fost. Au fost trimise la ambasada din Berlin în valiză diplomatică și am aranjat să ți le lăsăm undeva. Își mai turnă șnaps și se uită gânditoare pe

fereastră. Ieșise soarele și apa argintie a lacului părea mult mai îmbietoare decât bucătăria înghesuită. Totul este în regulă, așa că, te rog, calmează-te. Dar o vrem și pe mama ta. Nu crezi că este poate nehotărâtă?

— N-am nici o idee. A fost dezamăgită de felul în care s-a schimbat politica în ultimii zece, douăzeci de ani și și-a făcut mulți dușmani în partid. A luat poziție împotriva represiunii – e evreică, știi doar – și toți au uitat ce a făcut ea în timpul războiului. A fost atacată în diverse feluri, care mai de care mai murdare: i-au interzis accesul la magazinele speciale, a trebuit să se mute din zona rezidențială într-un apartament mult mai mic și multe altele asemenea...

— A fost o femeie curajoasă, merită mai mult. Dar, după ce vei pleca, inamicii ei se vor dezlănțui. Poți să stai confortabil, în casa din Europa sau din SUA și să privești lucrul ăsta?

— Nu, aș prefera să vină și ea, împreună cu tatăl meu, dar n-o pot convinge. Va trebui să faci tu asta.

„Ești un mare rahat!", gândi în sinea ei, dar își dădu seama că era timpul să adopte o altă abordare.

— Vreau să înot puțin, vii și tu?

— Nu, mulțumesc. Apa e prea rece.

Sarah se dezbrăcă în bucătărie și se acoperi cu un prosop. Era îndeajuns de lung pentru a-i ascunde fesele. Coapsele lungi și zvelte și părul blond îi dădeau aerul unei zeițe wagneriene sau a unei ariene din SS. Merse desculță pe iarbă și lăsă prosopul să cadă după doar câțiva metri, astfel încât el să-i poată vedea goliciunea. La mal se întoarse, expunându-și sânii și făcându-i cu mâna. El se uita spre munți, pierdut în gânduri.

La dracu' se gândi ea, poate că era homosexual sau prea speriat pentru a-i păsa. Se aplecă și apoi sări în apă; era atât de rece încât șocul o ameți. Dădu de câteva ori din brațe, dar renunță și ieși la soare. Apoi, cu coada ochiului, văzu că se îndreaptă spre ea.

După-amiaza târziu, se plimbară prin pădure, până la un platou plin de tufișuri galbene și mușchi. În vale se vedea un drum ce șerpuia. Brusc, Peter se aruncă la pământ, trăgând-o pe Sarah

după el. Ridicară capetele cu grijă și se uitară peste tufișuri.

— Privește, spuse el, strângând-o tare de mână, vizibil speriat. Mașina aceea gri. Era parcată pe marginea drumului și se vedeau clar însemnele pe care scria *Volkspolizei,* precum și girofarul albastru. Ce dracu' fac aici?

Și Sarah era puțin speriată, dar hotărî să rămână calmă.

— Cu siguranță că sunt într-o misiune de patrulare. Mai vin pe aici din când în când, nu?

— Nu prea des. Nu-mi place chestia asta. Crezi că a spus cineva din Londra ceva?

— Nu cred! răspunse ea cu mai multă convingere decât simțea. Dar ar fi mai bine să ne retragem în pădure, ca să nu ne vadă, adăugă și începu să se târască, încercând să nu se zgârie în tufișuri.

La cabană, toate erau așa cum le lăsaseră. Găsi niște șnițele de porc și niște cartofi în congelator și mâncară în fața sobei, cu o sticlă de vin bulgăresc în față.

— Nu te mai gândi la polițiști, Peter. Nu facem nimic suspect, spuse, ridicându-se și mângâindu-l.

— Am comis deja o crimă de înaltă trădare și cum dracu' o să le explic prezența ta, dacă apar să verifice cabana?

— Ușor. Sunt o turistă austriacă și m-ai agățat ca să mi-o tragi. E atât de anormal?

— Presupun că nu.

— Să ne întoarcem la mama ta. Știi ceva care m-ar putea ajuta?

— Nu prea mult. Dar mă gândeam, în vreme ce ne plimbam în pădure, încercam să-mi amintesc... nu cred că este atât de convinsă pe cât pare. Nu o cunosc pe mama chiar atât de bine și mă îndoiesc că a cunoscut-o cineva vreodată, cel puțin după ce a trecut de treizeci de ani, dar știu că au fost două ocazii când s-a simțit trădată de partid.

— Cum așa?

— Nu mă înțelege greșit. De fiecare dată și-a regăsit credința, dar au afectat-o și a fost foarte nefericită.

— Spune-mi cum s-a întâmplat.

— Prima dată a fost în Shanghai, în 1932...

14
Shanghai – 1932

Era 17 decembrie, o zi întunecată și umedă. Ruth își petrecu toată dimineața în casă jucându-se cu Mișa, dar se simțea deprimată. Nu-l mai văzuse pe Richard de câteva zile și nu-i răspunsese nimeni, atunci când sunase la el la apartament. Apoi, Grișa, un neamț pe care-l cunoștea vag, sunase, spunându-i că Richard era la el acasă și că voia să vorbească cu ea acolo. Ignorase deliberat acest apel: Richard nu avea decât să sune el însuși, doar nu-i era concubină.

După-amiază, se întâlni cu Rolf în oraș și se duse la o întâlnire plictisitoare la Societatea Asia de Est ce se desfășura într-o încăpere din Institutul Chinez. Fiul unui misionar german vorbise despre China, așa cum era cu trei mii de ani în urmă, uitând aparent de revoluția care era în plină desfășurare. După aceea, un profesor pe nume Kuck le arătase imagini realizate de el în provinciile Shansi și Kansu. După ce se termină totul, Rolf îi invită pe toți la cină și acum erau în camera de zi, făcând conversație, în timp ce ea nu mai pridideа cu adusul mâncărurilor și al băuturilor.

Sună telefonul și toată lumea amuți. Era așezat pe un birou în spatele unei perdele din lemn de bambus, pe care Ruth le dădu la o parte pentru a răspunde. Pe perete era o imagine cu un lac, Schlachter See, de la marginea Berlinului.

— Sunt eu, Richard! spuse vocea atât de familiară și vibrantă, plină de viață. Am așteptat toată după-amiaza telefonul tău.

Ruth se întoarse cu spatele spre musafirii încă tăcuți, jenată de prezența lor și spuse șoptit:

— Îmi cer scuze, iubitule. A trebuit să merg la o întâlnire și apoi au venit toți să mănânce aici.

— Mai sunt încă acolo?

— Da.

— Nu contează. Ruth, am ceva important să-ți spun. Mi s-a ordonat să plec într-o călătorie. În noaptea asta. A venit pe neașteptate. Îmi pare rău.

Se așeză în scaunul de la birou, scaunul lui Richard, tremurând din cauza șocului, încercând să înțeleagă.

— Cât timp? Știa că nu trebuia să întrebe unde. Când te întorci?

— Nu mă mai întorc.

— Dar, Richard, trebuie *să te văd.* Unde ești? Pot veni acum?... Te rog! Vocea îi tremura și, pe neașteptate, începu să plângă, dându-și seama instinctiv că ceva teribil și hotărâtor avea să se întâmple. Te rog, Richard! Aruncă o privire în cameră dar, din fericire, conversația părea a se fi reluat.

— Ruth, iubita mea, trebuie să rămâi acolo unde ești, altfel poți trezi suspiciuni. Nu poți să le spui tuturor: „Mă duc să-mi văd iubitul care este și...”, chicoti el. Stai pe scaunul meu de la birou?

— Da, iubitule.

— Bine. Să-i transmiți tu la revedere din partea mea.

— Dar, Richard... Ar fi vrut să-și șteargă lacrimile de pe obraji, dar amândouă mâinile îi erau ocupate cu receptorul și cu suportul telefonului. Nu mai gândea clar. Dar ce Dumnezeu se întâmplă? Cândva te v*ei întoarce tot*uși. Nu? Vom *fi din* nou împreună... nu, Richard?

— Sper, dar deocamdată trebuie să plec. Ruth – vocea i se schimbă și ea-și dădu seama care era adevărul – îți mulțumesc. Îți mulțumesc pentru tot. Ai fost minunată, *te iubesc* și niciodată, niciodată nu te voi uita. De acum înainte, vei fi Sonia și vei avea mari responsabilități. Vei avea vești în curând. Păstrează-ți speranța, iubita mea... *alles, alles Gute, Ruth, und Auf Wiedersehen.*[3]

Închise, iar ea își șterse lacrimile, sperând că nimeni nu va observa că plânsese. Cu două minute în urmă, fusese fericită. Richard, iubitul ei secret, atât de special, în ciuda – sau poate tocmai de aceea – faptului că nu avea să danseze cu el în public vreodată și nu avea să-i dăruiască niciodată un copil. Doi ani

[3] Toate, toate cele bune, Ruth și la revedere! (lb. germ. în original) (n. red.).

scurți de fericire și acum pleca departe și ea simțea că era vorba de Moscova. Visul fusese spulberat și avea o presimțire cumplită că nu o să-l mai vadă niciodată. Rămase aplecată, pe scaun, acolo unde el stătuse adesea și se strădui să-și compună o figură calmă. Avea să plângă mâine, sau restul vieții, dar acum trebuia să se prefacă a fi o gospodină prostuță, o *hausfrau* nemțoaică. Ieși de după perdeaua de bambus și se duse să aducă vin din bucătărie.

*

Sarah se culcă într-unul din cele trei dormitoare, trezindu-se des din cauza zgomotului făcut de Peter, care se tot mișca prin cabană și trăgea apa la toaleta învechită. Se gândea la Sonia și la ceea ce-i spuse el. Dimineață, Peter rămase morocănos și încordat în vreme ce-și luau micul dejun, cafea cu pâine de secară, dar, în curând, ieșiră la pârâu și continuară discuția din ajun.

— Ce s-a întâmplat după ce Richard Sorge a plecat din Shanghai?

Peter își aprinse o țigară și expiră primul fum în aerul curat de munte.

— După ceva timp, mama a fost chemată la Moscova pentru prima dată, ca să fie pregătită. Primul ei soț, Rolf, devenise și el agent, așa că aranjă ca Michael să stea la bunici, în Cehoslovacia. Nu putea să-l ia pe Michael cu ea la Moscova, pentru că, la vârsta lui, ar fi învățat ceva rusește și ar fi putut vorbi din neatenție în altă țară, stârnind astfel bănuieli. Apoi, Sonia s-a întors în Est, pentru a ține legătura cu comuniștii care se luptau cu japonezii în Manciuria. Sora mea, Nina, acolo s-a născut, în Mukden. După alți doi ani, mama s-a întors la Moscova, trecând prin Germania, condusă deja de Hitler și s-a îngrozit văzând evrei care curățau străzile, fiind puși la respect de Cămășile Brune, cu lovituri de bici. Geamurile magazinelor evreiești fuseseră distruse și primii evrei erau deja trimiși în lagăre de muncă, la Dachau, în nordul Munchenului. Chiar dacă avea o identitate falsă și-ar fi dorit să aibă mai puține trăsături evreiești și se simțea în pericol. Toate rudele ei, bunic, bunică, cele patru surori, fratele său împreună cu soția lui, toți fugiseră din Berlin la Londra. După doi ani petrecuți în Polonia, mama a primit Steagul Roșu, cea mai înaltă decorație a

Armatei Roșii, a fost promovată la gradul de maior și trimisă în Elveția. Era foarte mândră de decorația ei, deși i se ordonase să o lase la Moscova, pentru a nu fi descoperită întâmplător. În Montreux, a fost făcută locotenent-colonel și, în 1940, i s-a ordonat să se căsătorească cu Len, pentru a obține pașaport britanic și a pleca în Anglia.

O oră mai târziu, Sarah încă mai asculta povestea Soniei din cel de-al doilea război mondial.

— Dar, Peter, când a fost *cea de-a doua* trădare?

— Ah, aia? Ca și prima, a avut de-a face cu Richard Sorge. El e singura slăbiciune a mamei mele, știai? Doar prin el mai e vulnerabilă, pentru că a fost singurul pe care l-a iubit mai mult decât marxismul.

— Povestește-mi!

— Era în vara anului 1946. S-a dus să se întâlnească cu omul de legătură de la ambasada Uniunii Sovietice, în cimitirul Brompton, la Londra.

La sfârșitul discuției lor, Serghei ezită, ca și cum ar fi fost pe punctul de a încălca regulile.

— Sonia? Ea-i zâmbi și el continuă abrupt: Știai că Sorge a murit?

Parcă primise o lovitură în stomac, așa că se agăță de brațul lui și se așeză pe un mormânt.

— Nu, oh, Doamne, *nu!* Credeam că e tot în Est. Nu-i trecu prin cap să-l întrebe pe Serghei de ce a crezut că acest subiect ar fi interesat-o.

— L-au arestat în Japonia, în 1942. Serghei o luase de după umeri și-i vorbea foarte repede. A fost trădat. Nu cred că l-au tratat rău, dar a fost spânzurat în închisoarea Sugamo, pe 7 noiembrie 1944. Cu ocazia celei de-a douăzeci și șaptea aniversări a revoluției bolșevice. Îmi pare rău.

Nu plânse, dar rămase nemișcată, uitându-se fix la copaci. Aproape tot timpul cât ea locuise la Oxford, bietul Richard zăcuse în închisoare. Murise singur și mai mult de doi ani ea nu știuse

nimic.

— Îți mulțumesc pentru că mi-ai spus, zise ea, privindu-l apoi pe rus care se îndepărta pe Brompton Road. Când dispăru din câmpul ei vizual, dădu drumul lacrimilor și alergă până la un pâlc de copaci unde plânse cu sughițuri, ținând un trunchi de copac în brațe, cu capul plecat, ca al unui alergător la finalul maratonului.

După ce lacrimile secară, mai rămase în cimitir, suspinând încetișor, plimbându-se pe alei, simțind că o durea tot corpul din cauza deznădejdii. O năpădeau valuri de furie, poate avuseseră dreptate să nu-i spună că fusese arestat, atunci când trebuise să lucreze cu Fuchs, pentru că era sub presiune, dar ei îi ascunseseră asta vreme de doi ani. Era inuman și nu mai simțise niciodată o astfel de furie împotriva Centrului.

După o vreme, plecă și se opri în fața porților. Un vânzător de flori avea marfa întinsă pe asfalt, așa că luă câțiva trandafiri. Se întoarse în cimitir, ținându-i în mână ca o somnambulă, până când își dădu seama că nu exista nici un mormânt pe care să îi pună.

*

O săptămână mai târziu, plecase cu bicicleta să ridice corespondența de la agentul ei, pe șoseaua Oxford – Banbury. Își lăsă bicicleta lângă un copac, se asigură că nu era nimeni în apropiere și apoi îngenunche la rădăcina copacului. Nu găsi nimic acolo. Se ridică extrem de descumpănită. Era posibil să nu aibă nimic pentru ea săptămâna aceasta, dar acest lucru nu se mai întâmplase niciodată.

Situația se repetă și luna următoare, așa că se hotărî să folosească numărul de urgență pe care i-l dăduse Serghei. La ceva mai mult de un kilometru de locul unde se făcea livrarea era o cabină telefonică roșie, pe care se hotărî să o folosească. Sună la centrală și ceru operatoarei numărul din Kensington.

— Puneți un șiling în telefon și apăsați butonul A, când vi se va răspunde. Dar nu sună deloc și operatoarea îi spuse că era o defecțiune.

— Dar este foarte urgent, o chestiune de viață sau de moarte. Ați putea încerca din nou, vă rog?!

— Sigur. Două sau trei minute, ascultă aceeași tăcere întreruptă de tot felul de bâzâituri, apoi se auzi din nou vocea operatoarei. Îmi pare rău, dar numărul pe care mi l-ați dat a fost deconectat. Apăsați pe B pentru a vă lua banii.

— Înțeleg. Vă mulțumesc. Așadar, asta se întâmplase: Centrul întrerupsese legătura cu ea. Nu trebuia să încerce să îi contacteze. Era o regulă inviolabilă și chiar dacă ar fi făcut-o, aveau să o ignore. Era sfârșitul și exista o singură explicație: se afla în pericol de a fi descoperită.

Dintr-o dată, stând în fața cabinei telefonice, se simți foarte, foarte singură și speriată. Sorge murise și Centrul nu mai avea nevoie de ea. În doar câteva săptămâni distruseseră cele două mari puncte de reper ale vieții ei. Singurul agent de care se ocupa era Alec, iar locul în care el trebuia să lase comunicările rămânea gol. Nu trebuia să mai fie vreodată în contact cu el. Era lăsată de una singură într-o țară ostilă, unde fiecare polițist și fiecare soldat era un inamic. Cât avea să reziste fără bani și fără ajutor de la Centru? Ce aveau să-i facă atunci când o vor prinde? Avea o figură obosită, dar rigidă în timp ce pedala înapoi, spre casă.

15
Londra

Nairn era contrariat. În fiecare zi primise un plic sigilat din Cheltenham cu interceptări făcute în urma aplicării unor cuvinte-cheie stabilite chiar de el, în legătură cu numărul mic de cazuri de care se ocupa personal. În acea zi de marți fuseseră cincisprezece nimicuri, din care paisprezece nu făceau decât să umple goluri acolo unde se așteptase, dar unul dintre ele nu avea nici o logică. Era un semnal de la Misiunea Sovietică la Națiunile Unite din New York, dar textul era în germană fiind adresat Ministerului de Securitate a Statului din Berlinul de Est. Era scris cu un cod nou și doar părți din el fuseseră decriptate, însă apărea de câteva ori numele lui Peter Werner.

Nu era pentru prima dată că avea un sentiment ciudat în legătură cu neamțul cu ochi limpezi. Își făcea griji și pentru siguranța lui Sarah. Fata avea curaj și cap și el o respecta pentru munca de ofițer de informații pe care o făcea, dar nu intenționase să o pună nici o clipă în pericol. Neliniștit, o sună pe secretara sa.

— Două telefoane, Jean, te rog. Amândouă codate. Sună-l mai întâi pe Charlton la ambasada din Berlinul de Est și apoi pe ofițerul de serviciu din Vest.

— Dar de ce nu a renunțat? întrebă Sarah. Trebuie să fi fost îngrozitor, să se afle singură într-o țară unde risca închisoarea sau moartea pentru spionaj, fară a mai avea vreo legătură cu oamenii care o puteau ajuta.

— Nu avea bani și nici viză pentru Berlin. Unde altundeva ar fi putut să meargă? Germania era ocupată și în ruină. Oricum, curând a fost imposibil să se mai deplaseze, pentru că Anglia a avut cea mai groaznică iarnă din ultima sută de ani. A nins săptămâni întregi și, deși aveam doar trei ani, îmi amintesc că era foarte frig la noi. Nu se putea face cald decât în bucătărie, cu

lemnul și cărbunii pe care-i aveam. În celelalte camere era îngrozitor de frig. Nu aveam deloc curent, ci doar lămpi cu gaz și fiindcă eram nemți, oamenii din sat nu ne ajutau.

„Să cânte viorile!” se gândi Sarah, iritată de autocompătimirea din vocea lui Peter.

— Și în tot acest timp se temea că vor veni să o aresteze?

— Cred că da, dar noi nu știam nimic de asta.

— Dar fusese o alarmă falsă, nu? Centrul a reactivat-o după șase luni. Klaus Fuchs s-a întors la Harwell în iunie 1946 și ea s-a ocupat de el în mai puțin de un an, nu-i așa?!

— Nu știu când a reînceput totul.

— Dar *a reînceput?*

— Da. S-a ocupat de Fuchs până când am plecat din Anglia.

— Când s-a întors tatăl tău din Germania?

— În primăvara anului 1947. Viața a intrat pe un făgaș normal și, în iunie, bunicii mei au venit să stea la noi pe perioada vacanței. Bunica a avut un atac de cord și mama a fugit la doctor. Singurul telefon din sat era stricat, așa că a trebuit să meargă cu bicicleta până în oraș. Doctorul a venit cu mașina, dar era prea târziu: bunica murise. Am îngropat-o în cimitirul din sat. Bunicul a fost foarte necăjit și a rămas să locuiască cu noi, n-a mai vrut să se întoarcă în apartamentul pe care-l avea la Londra.

— Cât timp a rămas la voi?

— Cred că până în octombrie. S-a îmbolnăvit și s-a dus la Londra la spital. Mama mergea ades să-l vadă, dar n-a mai trăit decât până pe 25 noiembrie. Mi-au spus că a murit liniștit și a fost îngropat în același loc cu bunica. Mama îi iubea mult pe amândoi. A fost un an groaznic pentru ea.

— Bunicul tău mai era acolo atunci când cei de la MI5 au venit la Great Rollright să facă investigații?

Peter se uită la ea mirat.

— Știi și despre asta, așadar?! Da. Au venit în august sau în septembrie 1947.

— Și ce s-a întâmplat?

16
Great Rollright – 1947

Cam pe la amiază, se auzi un ciocănit la ușă. În curte erau trei bărbați, îmbrăcați în haine civile.

— Sunt polițist, spuse unul dintre ei, arătându-i legitimația. Putem intra?

Sonia își reveni repede de pe urma șocului.

— Doriți o ceașcă de ceai? îi dusese în bucătărie, acolo unde tatăl ei stătea la masă și citea. Len era afară, săpa în grădină.

— Mulțumim, dar mai întâi aș vrea să vă pun o întrebare. Dumneavoastră sunteți Ursula Beurton?

— Da, eu sunt. Umplu un ibric și-l puse pe aragaz.

— Atunci avem motive să vă acuzăm de bigamie. Aproape izbucni în râs de ușurare, dar reacționă ca și cum ar fi fost ofensată.

— Bineînțeles că nu-i posibil așa ceva. Am mai fost căsătorită, dar am divorțat înainte de a mă căsători cu actualul meu soț.

— Când și unde ați divorțat?

— În 1940, în Elveția, unde locuiam la acea vreme.

— Aveți și documente care să certifice acest fapt?

— Da, dar s-ar putea să dureze ceva până le găsesc.

— Am dori să le vedem până plecăm.

— Dar până atunci, intră alt bărbat brusc în discuție, mai este ceva. Știm că mulți ani ați fost agent al rușilor. Sonia se întoarse simțind arsura fricii pe gâtlej, dar nu spuse nimic, punând mâinile pe masă, pentru cazul în care ar fi început să tremure. Aceștia doi probabil că erau de la MI5. Tatăl ei continua să citească de parcă nu ar fi auzit nimic.

Bărbatul care făcuse acuzația îi studie figura atent, înainte de a vorbi din nou.

— Credem că n-ați mai spionat de când Uniunea Sovietică a invadat Finlanda și că nu ați avut nici un fel de acțiuni de spionaj

în Anglia. De fapt, am venit să vă rugăm să ne ajutați cu anumite probleme.

Sonia se întrebă cât știau cu adevărat, gândindu-se că probabil încercau să o păcălească. Sau încercau doar să o sperie cu acuzația de bigamie, pentru a-i cere apoi ajutorul?

— Voi face puțin ceai, spuse ieșind și voi căuta și hârtiile alea.

— Și chemați-l și pe soțul dumneavoastră, vă rog.

Len intră și se așeză la masă în timp ce Sonia turna ceaiul, iar tatăl ei continua să citească ziarul ca și cum nu se întâmpla nimic neobișnuit.

— Vreți să ies cât timp vorbiți cu soțul meu?

— Nu este necesar, spuse ofițerul zâmbind atotștiutor. De fapt, aș prefera să stați aici unde vă putem vedea. Se întoarse spre Len. Celălalt bărbat de la MI5 lua notițe. Domnule Beurton, ați fost prieten cu Alexander, căruia i se mai spunea și Allen, Foote?

— Footie? Da, ne cunoaștem de mult timp. Ce mai face?

Len nu pomeni nimic de Elveția. Fuseseră avertizați că Foote, agentul care lucrase cu ei în Elveția, trecuse din nou la britanici, dar nu știau dacă spusese ceva autorităților în legătură cu ei.

— L-ați cunoscut la Montreux, cred. Ce făceați acolo?

— Locuiam și munceam, răspunse Len scurt, pentru a le da de înțeles că nu avea de gând să spună mai multe.

— Și dumneavoastră? întrebă agentul întorcându-se spre Sonia.

— La fel.

— Nu erați agent sovietic ce lucra împotriva inamicului nostru comun, naziștii?

— Nu am fost nici un fel de agent, de când am devenit cetățean britanic, după ce m-am căsătorit. Am fost loială Marii Britanii.

Discuția continuă nebulos, Sonia făcând un alt ceai și repetând faptul că era loială. Unul dintre bărbații de la MI5 făcu un efort pentru a fi prietenos și le admiră casa.

— Mi-ar plăcea să locuiesc într-un sat frumos ca acesta.

— Vă pot închiria o cameră?! glumi Sonia, fără a reuși să destindă atmosfera. Vizitatorii ridicară din nou problema cooperării, fără să spună concret la ce se refereau, dar plecară după câteva ore, adăugând că vor reveni peste câteva zile.

— Și apoi ce s-a întâmplat? întrebă Sarah, turnând în pahare ceea ce mai rămăsese în sticla de vin bulgăresc.

— Îmi aduc aminte clar. Mama a fost speriată și a plecat de acasă cu motocicleta tatei, cam la o oră după ce plecaseră vizitatorii.

— *Știa* să conducă motocicleta?

— Da, învățase în China.

— Unde s-a dus?

— Nu s-a întors decât a doua zi. Presupun că a fost la Londra.

— Și cei de la MI5 când s-au întors?

— Nu s-au mai întors niciodată. De atunci nu i-am mai văzut.

— *Nu s-au mai întors?* Sarah își aminti de dosarele pe care le văzuse în Anglia. Ceva nu se lega.

— Nu, niciodată.

— Și nu au încercat să percheziționeze casa?

— Nu. Dacă ar fi făcut-o, probabil că ar fi găsit radioul. Ăsta era mereu un punct slab.

— Ce ciudat! Și la cât timp după aceea, ați fugit în Berlinul de Est?

— Fugit?

— Mă gândeam că ați plecat „în vacanță” sau așa ceva, toți, la vreo lună după aceea și nu v-ați mai întors.

— Oh, nu! Surprinderea lui Peter era reală. Am mai stat doi ani și jumătate.

— *Doi ani jumate?* Vrei să spui că mama ta nu a plecat și nu a fost arestată? A devenit agent dublu?

— Ah, nu!

— Dar, Peter, n-are logică. Toate informațiile noastre spun că Sonia a plecat în 1947. Dacă a rămas până în 1950, ceva nu se potrivește. Sarah se întrebă cât de repede ar putea face să-i parvină un masaj lui Nairn, la ambasada din Berlinul de Est. Cu voce tare, continuă: Vrei să spui că a continuat să se ocupe de Fuchs și după 1947, după vizita celor de la MI 5?

— Da, Fuchs a venit și pe la noi de câteva ori. Din câte știu eu, s-a ocupat de el până în februarie 1950.

Mai discutară până târziu și Peter mai bău o sticlă de vin. A doua zi era mahmur, așa că Sarah făcu un ibric mare de cafea.

— Mă duc la Berlin să mă întâlnesc cu mama ta. Întinse o hartă a Berlinului pe masă și-i arătă un parc. E o crăpătură în niște trepte de beton, chiar lângă lac, nu departe de o tarabă unde se vând cârnați și care este închisă seara. Hârtiile tale vor fi aici începând de mâine. Ai un pașaport vest-german pe numele Weinlander, cu vizele necesare pentru Germania de Est și Cehoslovacia.

— De ce Cehoslovacia?

— E prea periculos să treci direct în Berlinul de Vest. Mergi cu mașina spre sud, în Cehoslovacia și apoi treci în Austria. Nu te va căuta nimeni pe acolo. El încuviință, sorbindu-și încet cafeaua. Și încă un lucru foarte important, Peter. Vizele sunt pentru o vizită în Germania de Est, din Berlinul de Vest, tranzitarea țării și apoi pentru trecere în Cehoslovacia. Nu-ți vor permite să treci înapoi în Berlinul de Vest, așa că, pentru numele lui Dumnezeu, nu încerca!

Sarah îi spuse că va primi un mesaj codificat prin telefon, atunci când mama lui va pleca.

— Te va suna o femeie și te va întreba dacă ești doctorul Kocian, medic pediatru. Răspunde că este numărul greșit. Acesta este semnalul. Nu încerca să pleci înainte, sau vom rata totul, îi spuse Sarah și apoi îl sărută de rămas-bun și plecă.

La prima intersecție, văzu o mașină care porni după ea și observă că era ocupată de doi bărbați îmbrăcați cu jachete de piele. Probabil că erau polițiști, dar alungă panica și continuă să conducă cu șaptezeci de kilometri la oră. Dacă știau cine era, nu avea ce să facă. Dacă aveau doar bănuieli, era sigură că putea să-i prostească. După câțiva kilometri, mașina o luă pe un drum lateral și Sarah conduse liniștită până la Berlin.

17
Great Rollright – 1950

Luna ianuarie era rece în zona de dealuri din nordul Oxfordshire-lui dar, oricum, nu se compara cu crivățul din iarna lui 1947. Casa în care locuiau devenise un cămin comod și copiii începuseră să o iubească. Mișa avea aproape 19 ani și câștigase o bursă la Universitatea Aberdeen, unde studia filosofia. Len stătea acasă, cu piciorul în ghips, în urma unui accident de motocicletă pe care-l avusese în luna octombrie și copiii se arătau încântați să-l aibă toată ziua lângă ei. Era seara târziu și ploaia lovea cu putere în ferestre. Sonia se afla singură lângă soba cu lemne din camera de zi, încovrigată pe un fotoliu, bucurându-se de căldură. Len și copiii dormeau sus.

Bărbatul veni fară să facă zgomot, din bucătărie, unde ușa dinspre grădină nu era încuiată. La început nu-l văzu, dar apoi se întoarse, zări silueta întunecată în ușă și țipă îngrozită:

— Cine ești? Cum de îndrăznești să intri în casa mea așa?!

El își scoase pălăria leoarcă din pricina ploii.

— Nu țipa, îi trezești pe ceilalți! Sunt eu, Alec. Îmi pare rău că am făcut atâta apă pe aici, dar am parcat mașina mai încolo, în pădure și am venit pe jos.

— Dar nu ai ce căuta aici! Este interzis și periculos. De la cine ai aflat unde locuiesc?

— Scrie în dosarul tău, normal. Te-am protejat în ultimii doi ani de zile, căci altfel ai fi fost închisă. Nu ți-ai dat seama?

Uimită de această revelație, Sonia nu putu spune nimic.

— Nu ai cumva niște whisky? spuse el și strănută, în timp ce-și așeza pardesiul pe un scaun lângă sobă. Buștenii aprinși erau roșii, înconjurați de flăcări galbene.

— Am niște brandy în bucătărie, spuse ea, aducându-i un pahar. Și spune-mi repede, deși este împotriva regulilor, de ce ai venit?

El luă o înghițitură de brandy.

— Mulțumesc, mi se făcuse frig de atâta umblat pe afară. Am venit pentru că ești în mare pericol. Sunt pe urmele lui Fuchs. Este suspectat de luni de zile, dar acum au reușit să descifreze niște documente rusești care-l incriminează.

— Poate ieși din țară?

— Nu, e prea târziu. Este sub supraveghere continuă și va fi arestat în zilele următoare, poate chiar mâine. Probabil că le va da numele tău când va fi interogat. Va rezista ceva timp, dar îl vor amenința că va fi spânzurat dacă nu spune tot.

Sonia se așeză simțind că picioarele nu o mai țineau.

— Presupun că așa ceva trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Și crezi că mă vor aresta?

— Bineînțeles că te vor aresta. Totul va fi dat în vileag, îi vor prinde pe toți și pe cei din Statele Unite. Vei împărți celula cu Fuchs, dacă nu pleci.

— Dar nu pot pleca dacă Centrul nu-mi dă ordin.

— Nu fii absurdă. S-ar putea ca nici măcar Centrul să nu știe. Trebuie să pleci *imediat* sau mâine de dimineață cel mai târziu.

Când era așa de animat, părea schimbat. Pentru prima dată de când îl cunoștea, Sonia îl plăcu.

— Nu uita că atât tu, cât și Fuchs sunteți cetățeni britanici și vă vor acuza de înaltă trădare. Ceea ce ar putea însemna că veți fi condamnați la moarte. *Înțelegi?*

— Da, înțeleg. Îți mulțumesc că ai venit! Probabil că astfel ți-ai asumat un mare risc.

— Totul va fi bine, dacă mai găsesc mașina și nu fac pneumonie. Ai bani și vize?

Sonia oftă – era providențial! Ceruse permisiunea să viziteze Berlinul în urmă cu un an, pentru că nu-și mai văzuse orașul natal de dinainte de război. Pentru că nu primise nici un răspuns, luase legătura cu fratele ei, Jurgen, care se întorsese în Berlin împreună cu soția lui, în 1945 și-i ceru acestuia să intervină. Încă nu se convenise asupra unei date, dar în urmă cu o săptămână se dusese la locul în care primea mesajele, pe șoseaua Banbury și găsise acolo vizele pentru ea și pentru copii.

— Da, am vizele pentru Berlin, pentru toate sectoarele. Nu știu câți bani îmi vor trebui, dar ce voi face cu soțul și cu copilul meu? Len are un picior rupt și Michael e la universitate, în Scoția.

— Vor fi bine. Nu există nici un fel de acuzație oficială ce le poate fi adusă, dar va trebui ca și ei să plece cât mai repede posibil. Am adus ceva bani, spuse și scoase un plic din buzunar. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie. Sunt suficienți pentru biletele de avion.

Îl sărută pe obraz. Riscase totul plecând din Londra cu mașina pe o astfel de vreme și ar fi putut atrage și el bănuieli. Era mai curajos decât îl crezuse.

— Îți mulțumesc, Alec! Îți mulțumesc pentru tot! Sper să nu fie necesar să te salvez și eu pe tine într-o zi, dar, dacă va fi nevoie, să știi că-ți sunt datoare cu o viață. Nu voi uita! Promit că nu voi uita.

Dimineață, îi trezi pe copii devreme, după ce împachetase deja lucruri în patru valize.

— Plecăm în vacanță, le spuse. Este o surpriză.

— Și cu școala ce facem? spuse Nina, care devenise o adolescentă drăguță, de paisprezece ani.

Peter căscă.

— Nu vreau să merg dacă nu-mi iau și jucăriile cu mine.

— Vei avea o mulțime de jucării acolo unde mergem.

Len era șocat de ceea ce-i spusese. Nu putea să călătorească, atâta vreme cât era cu piciorul în ghips, dar chiar dacă nu ar fi fost așa, nu era sigur că dorea să o facă. Gândul de a merge în Est și de a rămâne acolo pentru totdeauna, îl speria. Sonia îi simțea îndoielile și-i vorbi foarte detașat.

— Nu trebuie să vii decât dacă vrei cu adevărat. Când te vei decide, scrie-mi pe adresa fratelui meu. Eu îți voi scrie după ce voi găsi o casă.

— Dar chiar trebuie să pleci acum, dimineață și să iei și amândoi copiii?

— Da, trebuie. Peter este și copilul meu și are doar șase ani. Are nevoie de mamă.

Merseră pe jos până la gară, care era la aproape un kilometru

distanță și acolo cumpără bilete pentru Londra. Aștepta pe peron, dar se simțea extenuată, pentru că făcuse bagaje toată noaptea și dăduse foc tuturor hârtiilor compromițătoare. Mintea îi era cuprinsă de gânduri negre. Amândoi părinții era înmormântați aici și nu avea să mai vadă mormintele niciodată și nici casa care fusese singurul cămin pe care-l avusese cu Len și cu toți copiii. În sufletul ei simțea că despărțirea de Len putea fi pentru totdeauna. Și Mișa, va fi în siguranță? Îl vor lăsa să o urmeze? Dacă ar fi fost singură și nu pe acel peron, ar fi plâns. Apoi, Peter începu să sară în sus, când văzu trenul, iar Nina râse, îl luă de mână și îl urcă într-un compartiment, în timp ce mama sa se chinuia cu bagajele.

Urmând sfatul dat de Alec, coborî din tren la Ealind Broadway și luă metroul până la Hounslow West, iar apoi un autobuz supraetajat până la aeroport. Cumpără bilete de avion la compania British European Airflights, până la Berlin, la avionul care urma să decoleze peste două ore. Casierul se uită la ea ciudat, când plăti cu bani gheață. Cumpărase un ziar, dar nu era nici o știre despre Fuchs. Chiar și așa, se plimba nervoasă în sus și-n jos, în cabina îngrămădită în care așteptau. Nu putea să se simtă în siguranță până când avionul nu avea să fie în aer, zburând deasupra Germaniei.

Decolară aproximativ la ora trei, iar copiii erau entuziasmați, pentru că nu mai zburaseră niciodată. Stewardesa le găsi trei locuri unul lângă altul și-i oferi Soniei ceva de băut.

— Mulțumesc, aveți vin alb?

— Sigur, doamnă. Sec, franțuzesc sau demi-dulce nemțesc?

— Nemțesc, vă rog și două sucuri de portocale pentru copii.

Avionul fu realimentat la Hamburg și ajunse la destinație la ora șapte. Străzile din preajma aeroportului Tempelhof erau pustii și întunecate și nu găsea nimic care să-i amintească de strălucirea din anii tinereții. Era încă în Berlinul de Vest și Sonia luă trenul spre stația Friedrichstrasse, care se afla în sectorul rusesc. Gardieni din NKVD, în uniforme verzi, îi examinară documentele și apoi căută o cabină telefonică de unde să-l poată suna pe fratele

ei. Răspunse soția lui, Marguerite. Legătura era slabă, dar, printre două pârâituri, Sonia reuși să-i explice unde se afla și auzi când cumnata ei îi spuse că Jurgen nu era acasă, dar că venea ea să-i ia.

Se făcu ora zece seara până când ajunse Marguerite. Copiii nu mai aveau răbdare și, înghețați, îngrămădiți pe valize, în gară, se uitau curioși la trecători având expresii flămânde. Marguerite îi sărută pe toți, dar apoi le spuse că nu avea unde să-i culce.

— Situația este foarte grea aici. Jurgen a plecat în Est. Casa noastră este în sectorul american și a trebuit să plece, pentru a nu fi arestat datorită legăturilor cu Fuchs. N-ar fi sigur nici pentru tine; nu trebuie să pleci din sectorul sovietic. Orașul este în ruine, dar vom găsi un loc unde să dormiți.

Traversară râul și umblară pe străzi pentru a găsi un hotel. Sonia îl ducea pe Peter în brațe și Nina o urma obosită. Peste tot era plin și doar pe la miezul nopții portarul de la hotelul Sofia le spuse că erau doi bătrâni pe o stradă lângă Rosenthaler Platz care închiriau camere. În cele din urmă, găsiră locația și Sonia sună la ușă. Proprietăreasa fu bucuroasă să primească bani englezești în schimbul unei cămăruțe murdare și înghețate de la etajul al patrulea. Copiii adormiră într-unul din paturile umede și Sonia în celălalt.

Dimineață, ieșiră pentru că Sonia voia să găsească un telefon public și să-l sune pe fratele ei. Atât Nina, cât și Sonia fură îngrozite de aspectul Berlinului la lumina zilei: zona în care erau ei arăta ca și cum ar fi fost în deșert. Rânduri întregi de case dărâmate de bombardamente mărgineau străzile. La toate magazinele de alimente erau cozi lungi și cei care stăteau la rând se uitau cu suspiciune la hainele Soniei și ale Ninei. Bărbați îmbrăcați în zdrențe zăceau pe mormane de pietre. Pentru a scăpa de frig, îi duse pe copii într-o cafenea, dar înăuntru era la fel de frig, ca și afară.

— Nu aveți nici un fel de încălzire? îl întrebă pe bărbatul din spatele tejghelei, simțindu-se ciudat să vorbească în limba ei maternă după atâta timp.

El se uită dezgustat la mâinile ei fine.

— De unde vii, tovarășă? Nu știi că nu putem consuma cărbuni decât o dată la trei zile și chiar și atunci doar câte puțin?!...

— Nu, am venit doar de curând. Îmi dați o cafea și două pahare de lapte cald pentru copii?

— Nu există nici cafea și nici lapte. Avem supă. Supă de varză.

— Asta e tot?

— Bineînțeles. Nu avem carne și nici cartofi, doar supă.

— Trei porții, vă rog.

El întinse mâna și ea se uită la el întrebător:

— Cât costă?

— Dați-mi cartele de rații și un document de identitate.

— Încă nu am cartelă.

— Cine ești tu, cu pantofii tăi noi și cu copiii tăi îmbuibați? Vreun spion capitalist? Ieși din cafenea, până nu mă duc să te raportez la NKVD.

Ieși din nou în stradă cu copiii după ea. Nina se uita la ea și ochii ei de ființă nevinovată erau plini de oroare.

— Mămico, ai spus că mergem în vacanță. De ce am venit în locul ăsta *îngrozitor?*

— Ai spus că au jucării! bombăni Peter, acuzator. Vreau acasă! Începu să plângă.

18
Berlinul de Est

L-a primele ore ale dimineții, Sarah conducea mașina pe la periferia cenușie a Berlinului. Blocuri urâte, construite din beton în anii ’50, erau despărțite de fabrici și terenuri de joacă pentru copii. În comparație cu orice altă capitală din Vest, oamenii erau mai prost îmbrăcați și erau mult mai puține mașini pe străzi, în special Fiat Polski, Skoda și Lada.

Se opri la o cabină telefonică și sună la numărul 220 2431. Răspunse un bărbat:

— Ambasada Marii Britanii.

— Aș putea vorbi cu domnișoara Richardson?

— Sigur. Se auzi o sonerie și apoi vocea unei femei de vârstă incertă.

— Richardson.

— Mă numesc Diana Hughes și mi s-a spus că mă puteți ajuta. Se auzi un fâșâit de hârtii și apoi un zgomot ca și cum cineva ar fi vrut să verifice dacă erau înregistrate.

— Da, îmi aduc aminte. Cum se mai simte tatăl dumneavoastră?

— Foarte bine, cu excepția faptului că nu prea aude. „Dumnezeule, se gândi Sarah, ar fi putut să născocească niște fraze mai puțin banale pentru recunoaștere.”

— Locuiește tot la Boumemouth?

— Nu, s-a mutat la Weymouth anul trecut.

— Uitasem. Bărbatul cu care doriți să vă întâlniți vă va aștepta la o cafenea pe Unter den Linden, la ora trei, la cafeneaua Luxemburg. Va sta la o masă afară, dacă nu plouă. Cafeneaua nu e departe de ambasadă.

— Vă mulțumesc. Sarah se întoarse gânditoare la mașină. Nairn îi spusese să contacteze un agent implantat de multă vreme, cu numele de cod Magda. Nu-i știa adevăratul nume, dar era un ofițer

de rang inferior din Ministerul pentru Securitatea Statului. Nairn îi arătase o fotografie a unui bărbat gras, cu un început de chelie și cu un nas roșu și borcănat, ca de bețiv. Presupunea că figura lui se integra perfect în peisajul unei cafenele, dar locul i se părea mult prea expus vederii celor în trecere pe acolo.

O oră mai târziu, parcă autoturismul pe o stradă în apropiere de adresa indicată. Cafeneaua avea mese și umbrele întinse pe o terasă și îl recunoscu pe Magda imediat, așteptând-o cu o bere mare în față. Îi făcu semn cu mâna, ca unei prietene vechi.

— Ingrid! *Wie geht's?*[4]

Se așeză și ea la masa de metal.

— *Sehr gut, danke*[5]. Putem vorbi în engleză?

— *Naturlich*[6]. Se uită după chelner și-i spuse să aducă o bere mică. Cu ce pot să vă ajut?

— Prietenul nostru comun de la Londra mi-a spus că mă veți pune la curent cu privire la poziția actuală a Soniei.

Magda era îmbrăcat cu un costum bine croit. Se aplecă în față, punând cotul în puțină bere ce fusese vărsată pe masă și apoi, își extrase, cu un gest foarte feminin, vizibil iritat. Sarah se întreba dacă numele de cod pe care-l avea îi fusese dat din cauză că era homosexual.

— Probabil că este puțin îngrijorată. A fost vizitată de angajați ai Ministerului pentru Securitatea Statului, care i-au pus întrebări în legătură cu fiul ei, cel care tocmai s-a întors din America. Cred că este bănuit și ei întorc asta împotriva ei.

— Dar este în pericol?

— Voi ști mai multe într-o zi, două, după ce voi merge la o întâlnire cu directorul responsabil de acest sector. Voi trimite un mesaj pe căile obișnuite.

— Credeți că este momentul să-i fac propunerea?

— Nu, e mult prea devreme. Lăsați-mă să mă asigur că este supusă la presiuni. Nu se va speria ușor și nici nu e proastă.

— Puteți aranja asta?

---

[4] — Cum îți mai merge? (lb. germ. în original) (n. red.).

[5] — Foarte bine mulțumesc! (lb. germ. în original) (n. red.).

[6] — Firește! (lb. germ. în original) (n. red.).

— Da. Magda își bău berea și ceru o alta. De unde veniți?

— Thuringia.

— Ce-ați făcut acolo?

Sarah se întrebă dacă trebuia să-i spună sau nu, dar se decise să riște.

— M-am întâlnit cu fiul ei.

Chelnerul aduse berea și Magda se uită la ea prin sticla halbei.

— Fiul? Dar este supravegheat! Ești în pericol! Îți vor recunoaște mașina. Las-o baltă cu bătrâna și ieși din țară. Poți ajunge în Vest într-o jumătate de oră.

— Mi-am dat seama că sunt urmărită. Da, voi trece Zidul. Oricum nu mai am nimic de făcut aici. E mai sigur dacă folosesc mașina. Voi atrage atenția dacă o abandonez.

— E închiriată?

— Da.

— Atunci mai bine o iei cu tine. Când ai plecat din Thuringia?

— Azi-dimineață.

— Ai fost urmărită?

— Puțin! Cred că era poliția locală.

Magda își aprinse o țigară și se gândi.

— Vor face raport scris și asta ne dă un avans de o zi.

Știu că pare birocratic și ineficient, dar chiar suntem birocratici și ineficienți. Dacă abandonezi mașina, vor crește bănuielile în privința fiului Soniei. Să nu mergi pe acolo! spuse, arătând spre Poarta Brandenburg. Ieși pe la unul dintre punctele de control din sud.

— Ce se întâmplă dacă mă vor opri?

— Ai vize originale?

— Da și un pașaport austriac.

— Încearcă să pari nevinovată și speră că totul va fi bine. Dacă se va întâmplă ce se poate mai rău, închisorile noastre nu sunt mai rele decât ale voastre.

— Mulțumesc foarte mult!

El își termină berea și se ridică de la masă, lăsând câteva monede.

— Nu sunt multe astfel de cafenele în sectorul rusesc.

Ia-mă de braț și încearcă să pari naturală, ca și cum te-aș fi agățat acum.

Sarah făcu ce i se ceruse și se plimbară puțin.

— Acum te voi săruta și după aceea îți voi da tradiționala palmă peste fund și poți pleca, spuse el chicotind. Încearcă să pari o adevărată *Madehen* germană și prefă-te că-ți place. Succes, draga mea! Sper că vei fi în siguranță.

Ceea ce-i spusese era încurajator, dar după ce dădu colțul începu să se teamă. Volkswagen-ul ei nou, cu numere de Austria, bătea la ochi față de prăfuitele mașini Fiat și Skoda parcate pe stradă.

19
Stockholm – 1962

Femeia cu părul grizonat și cu ochi strălucitori se așeză confortabil pe băncuța de lemn. Apa lagunei clipocea la doar câțiva metri depărtare, strălucind albastru în bătaia soarelui și un cârd de rațe se îndrepta spre bucățile de pâine aruncate de ea. Cu o jumătate de oră în urmă, părăsise străduțele întortocheate din Gamla Stan, orașul vechi și coborâse pe un debarcader, trecând pe lângă vreo sută de bărci pescărești și iahturi amarate, cu parâmele lovindu-se de catargele metalice, sub palele de vânt. Mersese mai departe, trecând pe lângă bricul alb ce era folosit ca motel, îndreptându-se printre copaci către colțul cel mai îndepărtat al insulei. Era septembrie, începutul toamnei suedeze, așa că, deși soarele strălucea, era destul de răcoare. Cu doar o lună în urmă, țărmul Skeppsholmen-ului gemea de turiști veniți la plajă, dar acum era pustiu.

El ajunse douăzeci de minute mai târziu, o silueta încovoiată, purtând un palton negru.

— Pot să mă așez lângă dumneavoastră? își scoase pălăria veche din fetru și, politicos, vorbi în engleză.

Ea își ridică privirea și îi zâmbi: încărunțise și mai mult în doisprezece ani, dar privirea îi rămăseseră aceeași.

— Desigur.

Se așeză și el pe bancă și ea reîncepu să hrănească rațele.

— Te-a urmărit cineva?

— Nu știe nimeni că sunt în Suedia. Trebuia să ajung cu avionul la Londra de la Hong Kong, așa că am coborât la Delhi și mi-am cumpărat singură biletele de avion până aici. Ajung la Londra diseară, așa că nimeni nu va bănui nimic. Suntem aproape salvați.

— Bine.

Ea îi cercetă chipul, întrebătoare:

— Ei bine, aud că ai devenit o persoană importantă. Șef în MI5.

Felicitări.

— Crede-mă, am avut ceva de furcă până să ajung în vârf, având în vedere cele câteva serioase… Erori de calcul pe parcurs. Îi zâmbi strâmb. Și tu ai devenit bunică?

— Da, am câțiva nepoți.

— Te bucuri că te-ai întors la Berlin?

— Mi-a fost un pic mai greu la început – tot dezastrul de după război era înfricoșător dar acum e bine.

— Copiii sunt fericiți că se află în țara lor?

Ea își lăsă capul pe spate și râse.

— Uneori, nu sunt foarte sigură că este *chiar* țara lor, dar fac față destul de bine.

Privi un feribot alb ce se îndrepta pufăind către clădirile scunde de pe malul sudic și apoi se întoarse vioaie spre el:

— Am venit la solicitarea Centrului. Ai cerut o întâlnire, pe care ei au acceptat-o pentru că ești atât de valoros. Este o situație foarte neobișnuită. Încă ai un superior în Londra, nu?

— Bineînțeles, dar voiam să te mai văd și… îmi datorezi o viață.

— Nu chiar o viață. Fuchs a primit doar paisprezece ani. A făcut nouă ani de pușcărie, ca bibliotecar al închisorii, îi zâmbi. Ar fi putut fi mai rău. Acum este directorul centrului de cercetări nucleare din Dresda și s-a căsătorit cu Greta, iubita lui din copilărie.

— A fost al naibii de norocos. Dacă îl acuzau de înaltă trădare ar fi fost executat. I-au redus pedeapsa pentru că Uniunea Sovietică era un aliat la momentul acela, când el spionase și, probabil și pentru că a fost cooperant. Îmi datorezi totuși o viață.

— Da, bineînțeles și dacă ai nevoie de ajutor, Centrul va face tot ce-i stă în putință pentru a ți-l acorda. I-ai servit cu loialitate timp de douăzeci de ani.

— Sper!

— Deci, ce s-a întâmplat, ce nu merge? Ești bănuit? După atâta timp? Ești sigur?

— Nu chiar, dar *sunt* îngrijorat. Am de transmis un mesaj destul de complicat și m-am gândit că tu ai putea fi garanția că mesajul meu ajunge la destinația corectă.

Îl privi încurcată, apoi îi dărui unul din zâmbetele acelea imense, călduroase, pe care el și le amintea din timpul facultății.

— Spune-mi, Alec.

— Există suspiciuni la Londra. Din câte știu eu, nu planează asupra mea, dar circulă zvonuri despre un trădător în MI5 și au ajuns deranjant de aproape.

— De unde au apărut bănuielile astea?

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum ar putea să *nu* apară? Atâtea probleme de la război încoace... Burgess și Maclean au dat tonul...

— Dar astea sunt deja istorii antice, aproape comice!

— La momentul respectiv, n-a fost deloc comic, toată țara a fost șocată, toate guvernele occidentale au fost șocate! Și după aceea au urmat celelalte dezastre – Cairneross, Pribyl, Vassall, cazul Molody. O întreagă serie de trădători, care au fugit la americani, toți susținând că nu puteau risca să se refugieze la Londra, pentru că știau că există un agent sovietic infiltrat în conducerea serviciului meu.

— Situația asta ți-a creat vreo problemă *serioasă?*

— Nu încă, urmează însă două cazuri ce ar putea să-mi creeze probleme serioase. Pericolul pândește întotdeauna după colț. De aceea mă aflu aici.

Ea rămase tăcută, așteptând. El aruncă o privire cercetătoare împrejur, dar constată că erau îndeajuns de singuri..

— Prima problemă îl privește pe omul care lucra în serviciile noastre de securitate....

— Philby?

— Da, Philby. Se apropie de el. Dacă îl descoperă, s-ar putea să-i conducă la mine. Cealaltă problemă îl privește pe un agent pe care îl avem infiltrat în cartierul general al GRU...

— Te referi la colonelul Penkovsky?

— Ești foarte bine informată! Nu sunt implicat direct în cazul lui – este coordonat de SIS, bineînțeles – dar cred că sunt șanse mari ca el să fie arestat în viitorul apropiat. La Londra, arestarea lui va produce un șoc puternic și vor vrea să știe cine l-a trădat. E cea mai bună sursă situată la un nivel atât de înalt, pe care au avut-o

vreodată. Demascarea lui va reprezenta un dezastru de proporții monumentale.

Privirea ei se înăspri.

— Am fost informată de detaliile acestui caz în momentul în care și-au dat acordul pentru întâlnirea mea cu tine – a deconspirat mai multe informații de importanță vitală. Strategia de înarmare nucleară, slăbiciunile pozițiilor sovietice… trebuie să fie oprit.

— Ce se va întâmpla cu el?

Ea ridică din umeri.

— Bănuiesc că va fi interogat și trimis în judecată.

— Cei din GRU pot fi destul de duri cu trădătorii din rândurile lor. Va fi torturat?

Îl privi, curioasă.

— N-am nici cea mai vagă idee! Bănuiesc că depinde de cât de cooperant va fi. La ce altceva te poți aștepta atunci când e vorba de cineva într-o poziție atât de înaltă, care a deconspirat atât de multe informații vitale?!

— Nu știu… Chestiile astea mi se par atât de străine… în timpul războiului credeam că va fi altfel.

— La fel ca mulți alții dintre noi, dar acum e prea târziu ca să devenim scrupuloși. Se opri, dar el rămase tăcut, cu ochii ațintiți spre apă. Îl studie gânditoare. Dacă era îngrijorat din cauza trădătorului Penkovsky… pentru un moment și-l imagină într-un club din West End, în fața unui foc mare, tolănit într-un fotoliu de piele în timp ce agenții deconspirați de el înghețau și sfârșeau de foame prin lagăre, îngropați în morminte anonime – naționaliști ucraineni, ofițeri KGB care-l găsiseră pe Dumnezeu, birocrați mărunți care aveau nevoie de bani. Oare și lucrurile astea îl tulburau? Neliniștea asta îl cuprindea de câte ori conștiința lui liberală era agresată? N-am avut niciodată timp să discutăm în liniște, doar noi doi, Alec, spuse ea, ezitant. Întotdeauna m-a intrigat un lucru. Ai fost la Oxford, ești atât de englez… și totuși ai devenit marxist, te-ai oferit să ne ajuți, nimeni nu te-a obligat. E un lucru greu de înțeles, chiar și pentru mine.

— Ce mai contează acum? Eu nu te-am întrebat niciodată de ce te-ai înscris în KPD când aveai șaptesprezece ani. Îi surâse. Nimeni

nu-l întreabă pe Papă de ce e creștin. E o chestie naturală, în firea lucrurilor.

— Oare?

— Revoluția mi-a schimbat lumea la fel de mult ca și pe a ta. Am simțit că trebuie să aleg… spuse el, ridicând din umeri. Bănuiesc că am ales partea în care cred mai mult – cea care promitea să fie mai rezistentă pe termen lung.

— Și asta a fost destul pentru a te face să alegi să-ți petreci viața în umbră?

— Uneori, mă simt singur, foarte singur.

Era un răspuns tipic britanic, pe care ea îl primi cu un zâmbet.

— Oamenii care trec în fiecare zi pe trotuarul din fața biroului tău din Mayfair ar spune că-i trădezi. Chestia asta nu te tulbură?

— Nu e nevoie să pui astfel de întrebări, Sonia. De douăzeci de ani mă cert cu tine. Deveni dintr-o dată ostil. Este război și fac ceea ce trebuie să fac, știi asta la fel de bine ca și mine.

— Și într-un război, obligatoriu există și victime, spuse ea blând.

— Știu foarte bine asta.

Era destul! Și, după douăzeci de ani, merita să fie tratat cu încredere. Își reluă atitudinea oficială.

— Și acum ce vrei să faci? Vrei să fugi în Est?

— Întotdeauna există și opțiunea asta, dar nu. Pot să continuu – sunt mai motivat decât în timpul războiului – dar trebuie să fiu protejat.

— Ne vei fi de mai mare ajutor dacă rămâi, dar cum putem să te protejăm?

— În MI5 există un trădător. Pentru ca eu să fiu în siguranță, e nevoie ca suspiciunea să fie îndreptată împotriva altei persoane.

Ea dădu din cap, cu o expresie gravă.

— Altcineva de la un nivel superior?

— Exact!

Sarah trecu cu bine prin punctul de control sudic din Sonnenallee. Drumul ducea înapoi spre Berlinul de Vest printr-o pădurice și, o jumătate de oră mai târziu, își parca mașina

închiriată la Tegel. Prinse cursa de Londra, BA 775, cu plecare la șase și jumătate seara și ateriză pe aeroportul Heathrow puțin după opt și douăzeci. Îl sună pe Nairn în apartamentul din Chiswick și stabiliră să se întâlnească o oră mai târziu, într-o casă sigură din Richmond.

20
Londra

O să meargă? Sir James Simon își studia gânditor vârfurile degetelor.

— Dumnezeu știe, dar e tot ce avem.

Stăteau amândoi unul lângă celălalt la masa lungă din biroul lui Simon din clădirea guvernului, în fața lor fiind răspândite dosare prăfuite din anii ’40. Pe Simon începuseră să-l usture ochii de la fumul albăstrui ce se răspândea din pipa pe care o tot mesteca Nairn. Făcu un gest spre paginile dactilografiate, îngălbenite de vreme.

— Aici nu există nici o dovadă ca ea ar fi agent dublu, dar sunt siderat de acești doi ani dintre sfârșitul lui ’47 și fuga ei din ’50. A continuat pentru mai mult de doi ani după ce, practic, se stabilise, atât de către MI5 cât și de către poliție că este spion. E posibil așa ceva? Oricine ar fi fost Alec, putea el s-o fi protejat atât de bine?

— Cred că da, dar trebuie să fi existat și la Moscova bănuieli. Ei sunt suspicioși din fire. Sonia lucra singură în Oxfordshire, având mult mai multă libertate decât se obișnuia în astfel de cazuri și asta probabil pentru că se bucura de încrederea lui Fuchs, care era o sursă foarte importantă. Apoi, el a fost arestat, dar ea, nu. El a primit paisprezece ani, abia a scăpat de pedeapsa cu moartea, în timp ce ea se afla în siguranță, în Berlinul de Est, înainte ca el să fie măcar judecat... Nu-mi vine să cred că cineva de acolo nu a suspectat-o că a schimbat taberele și l-a trădat pe Fuchs, ca să-și scape pielea.

— *Tu* crezi asta?

— Nu, nu cred. Sunt sigur că a fost o femeie foarte curajoasă și o marxistă devotată, unul dintre cei mai buni spioni din toate timpurile – dar n-a fost lăsată să facă prea multe lucruri din 1950 încoace și nici n-a fost tratată tocmai bine. De atunci, e considerată suspectă – și vulnerabilă.

— Îndeajuns de vulnerabilă pentru a trăda? Chiar și acum, când are aproape optzeci de ani?

— Știi, a dus-o destul de greu. Există încă resentimente privitoare la originile ei – bogată, evreică, intelectuală. Antisemitismul e destul de puternic în Germania de Est. Ea le-a dedicat întreaga ei viață, dar acum trăiește în mizerie, abia ducându-și zilele, dintr-o pensie amărâtă. Are dușmani gata să-i facă viața și mai grea: nu e dorită, e o rămășiță a unei alte generații. Dacă fiul ei și prietena lui trădează și noi lansăm câteva aluzii fine privitoare la modul în care i-a tras pe sfoară în 1947, o să fie în pericol de moarte.

— Asta crezi că va fi destul pentru a o scoate de acolo?

— Probabil. Dar încă nu sunt sigur.

— Am putea să mărim presiunea asupra ei, ca să fim siguri?

— Asta speram să facem, dar Magda spune că fiul ei este deja bănuit, deci probabil și Sonia este suspectată. Dacă nu ne mișcăm repede, ar putea fi prea târziu pentru a o scoate de acolo, chiar dacă ea ar vrea să plece.

— E periculos.

— E al dracului de periculos, iar în curând o să fie și imposibil.

— Și chiar dacă îi acordăm azil politic, de ce ne-ar ajuta?

— La naiba, o să fie obligată, nu-i așa? Dacă nu, o trimitem înapoi și ei or s-o bage într-un lagăr de muncă până la moarte.

Simon tresări.

— Uneori, am impresia că ai și o neplăcută latură crudă.

Nairn se întoarse către el.

— Nu eu, Jim. Am fost împotriva întregului plan, încă de la început, dar *tu* ai insistat. *Tu* ești cel care vrea cu disperare să-l prindă pe Carteret.

— *Tu* nu vrei?

— Și eu sunt un pic curios, dar nu aș fi ales niciodată să o sacrific pe Sonia pentru a afla adevărul. Tu ai decis asta, așa că nu te mai ascunde după deget acum, când vezi care sunt implicațiile. Sarah și-a asumat niște riscuri destul de mari pentru a ne duce planul așa departe. Dacă iese rău, Sonia ar putea fi ucisă. La fel ar putea păți și Sarah, dacă am trimite-o înapoi.

Simon se strădui să zâmbească.

— Știu toate astea, David. Farmecul vienez îi învălui precum frișca o prăjitură. Dar nu văd o altă soluție. Serviciul 5 trebuie repus în funcțiune și dacă asta implică anumite riscuri, așa să fie.

A doua zi, Nairn ținu un consiliu de război la vila Edge, incluzându-l și pe colonelul Thome din SAS pentru o parte a consiliului. Sarah luă toată ziua notițe, încercând să pară eficientă, cu coafura ei elegantă și cu taiorul ei de tweed. Partea cea mai dificilă s-a dovedit a fi predarea notițelor lui Pam, pentru ca aceasta să le dactilografieze până în seara respectivă. Tocmai pentru acest lucru o adusese pe Pam până aici, nu numai pentru că era oficial sigură – fata unui sergent major din Gardă, ultraverificat – dar și pentru discreția pe care o manifesta chiar și față de cei mai apropiați colegi. La ora cinci fix se afla la locul stabilit, gătită, cu zulufii ei negri fluturând în vânt, cu o mină ostilă: pentru un bărbat ar fi făcut orice, dar ura să primească ordine de la o fată de vârsta ei.

— Trei copii numerotate, te rog, Pam, spuse Sarah cu fermitate. Sir David vrea să se uite peste ele la ora opt fix.

— Voiam să ies în seara asta. Doar n-a început vreun blestemat de război, nu?

— Nu, Pam, dar *este* urgent, așa că ți-aș fi recunoscătoare dacă ai reuși să termini.

— Nu poate să aștepte până mâine dimineață?

— Nu, Pam. Sarah se gândi cât de mult i-ar fi plăcut s-o pocnească. Și știai foarte bine la ce să te aștepți când ai acceptat să vii cu mine aici, așa că fă-*o*. Bine?

În timp ce Pam pleca, își făcu apariția Nairn.

— Hai să mergem să bem ceva, spuse el. Dinspre fata care tocmai ieșea pe ușă se auzi un sunet ce exprima indignarea, dar el nu-l luă în seamă. Mă gândeam să mergem la Cobb Arms, la Lyme.

El venise cu mașina de serviciu, un Rover albastru și, într-o jumătate de oră coborau dealul spre Lyme Regis. Soarele serii colora în albastru marea ce se lovea de țărmul încețoșat care se arcuia până la Portland Bill. Orășelul se înghesuia în jurul turlei

bisericii. Nairn parcă lângă Cobb, în apropierea țărmului. Vasele pescărești se legănau între cele două diguri de piatră care încadrau portul.

O luă pe Sarah de braț și merseră de-a lungul cheiului, pe lângă zidul care îi ferea de briza rece. Ea își potrivi pașii după ai lui, gândindu-se cât de tânăr îi păruse el când se întâlniseră prima dată. În ultimele șase luni, el își regăsise toată vigoarea unui bărbat de… ei, bine, zâmbi în sinea ei, de patruzeci de ani.

— Nu putem vorbi despre serviciu în cârciumă, David.

— Nu.

— Înainte să ajungem acolo voiam să te întreb, ce s-a întâmplat de fapt atunci, în 1963? Vreau să spun, pe lângă toate bănuielile, cum a început de fapt investigația?

21
Lyme Regis

Embling a dat tonul. Era director adjunct în Departamentul D, contraspionaj și analiza situația creată pe la începutul lui 1963, imediat după fuga lui Philby. Penkovski fusese arestat în octombrie și era în închisoare la Moscova; știau că, înainte de a fi judecat, va spune totul, dacă va fi torturat. Bineînțeles, în mai, acel an, fusese condamnat la moarte, dar se pare că era încă în viață, ținut într-un lagăr pentru a fi supus la interogatorii nesfârșite. Până la urmă, se sinucisese, probabil. Dar cine îl trădase? Embling făcuse lista cu toți care greșiseră în cei optsprezece ani ce trecuseră de la război și ajunsese la concluzia că întregul Serviciu era plin de găuri, ca o sită. De asemenea, realizase că lucrurile se înrăutățiseră dramatic în ultimii șapte ani, de când Carteret fusese numit director general și Fell adjunctul său. Nimeni în afară de aceștia doi nu putea să aibă puterea necesară pentru a cauza un astfel de dezastru. Cu doar un an înainte, fusese trimis la Washington, la Ashford Farm, pentru a asista la mărturiile unui spion rus care dezertase, Golițîn. Omul insistase că MI5 avea un agent în conducere. Embling nu știa spre cine să se îndrepte. Până la urmă, stabilise o întâlnire cu Stephen Black, care condusese Serviciul înainte să ajungă șeful departamentului nostru. Black s-a gândit timp de o zi la tot ce îi spusese Embling, apoi l-a sunat și l-a sfătuit să meargă la Carteret și să-l denunțe pe Fell.

— De ce? Nu era Carteret suspectul principal?

— Oh, ba da, dar ce altceva puteau să facă? Amândoi știau că Fell urma să fie cercetat primul, chiar dacă ei îl credeau nevinovat; dar s-au gândit că, o dată ancheta începută, o să-i vină și lui rândul. Până la urmă, Carteret avea să fie prins, în ciuda poziției lui aparent invulnerabile. Embling mersese la Carteret în seara aceea cam pe la șase și-i adusese la cunoștință concluziile sale, indicându-l pe Fell ca țintă a acuzațiilor sale. I se păru ciudată

reacția lui Carteret: nu păruse deloc surprins sau șocat și nu încercase în nici un fel să-i ia apărarea adjunctului său. Păruse chiar mulțumit și îl invitase pe Embling la cină, la Travellers Club. Embling se gândise că acolo urma să continue discuția. Dar, pe tot parcursul cinei, nu vorbiră decât despre lucruri neimportante, însă Carteret îl convocă la o întâlnire secretă câteva zile mai târziu la casa lui din Campden Hill Square și vânătoarea începu. Desigur, acest lucru era ținut secret față de restul Serviciului, doar cinci sau șase oameni fiind la curent cu toată afacerea. De ceva vreme, relațiile între Fell și Carteret se înrăutățiseră și, la scurt timp după aceea, Fell anunță că urma să se pensioneze în septembrie, ceea ce le lăsa doar cinci luni la dispoziție, cinci luni în care trebuia să-i studieze mișcările și să adune dovezile de care aveau nevoie, dacă acestea existau. Fell avea pregătirea tradițională: Winchester și Oxford. În tinerețe, avusese oarecare simpatii și înclinații de stânga, pentru a se transforma mai apoi într-un conservator neclintit – tipul de cameleonism la care te aștepți când vine vorba de un agent infiltrat. Intrase în MI5 în 1939, când avea treizeci și patru de ani, lucrase cu extremiștii de dreapta și se ocupase de subversiuni în timpul războiului, apoi activase în contraspionaj până în 1956, când devenise director general adjunct. Locuia lângă Chobham Common împreună cu soția și cei doi copii și făcea parte dintr-un club select de iahting de pe Insula Wight. Ori era cinstit sută la sută, ori își construise cu grijă imaginea unui tip din clasa medie, cu orientare de dreapta.

— Ce făcuse înainte de 1939? întrebă Sarah.

— Fusese ziarist și apoi lucrase în departamentul de cercetare al Partidului Conservator.

— Ce aveau împotriva lui?

— Totul și nimic. Erau numai chestii circumstanțiale. Îi apărase pe Philby, încurcase ițele în cazul Pontecorvo, astfel încât omul reușise să fugă la Moscova în 1950, pusese la îndoială credibilitatea unor dezertori precum Golițîn. Pentru un tip deștept, făcuse o grămadă de greșeli, care provocaseră pagube însemnate. Recrutaseră câțiva supraveghetori din cadrul serviciului nostru și îi puseseră să îl urmărească în fiecare zi pe traseul Waterloo

Station, dus, întors. Îi puseseră și casa sub supraveghere. Uneori, pleca cu mașina imediat ce ajungea acasă spre locuri singuratice – posibile locații pentru o eventuală corespondență secretă. Așa că au început să-i pună la dispoziție rapoarte de spionaj contrafăcute și informații false pentru a verifica dacă acestea apar în înregistrările transmisiilor radio emise de ambasada Rusiei.

— A mers?

— Nu. Chiar au ajuns până într-acolo încât i-au montat o cameră ascunsă în birou și i-au supravegheat activitatea. Nu făcea nimic suspect, dar întotdeauna arăta foarte amărât; uneori își prindea capul în mâini și se holba în gol minute în șir. O dată chiar privise disperat spre ușa ce îl despărțea de biroul lui Carteret și gemuse: *De ce îmi faci asta?*

— Până la urmă ce s-a întâmplat?

— Nimic. Câtiva îl credeau vinovat. Nu au existat decât dovezi circumstanțiale, dar într-un fel parcă toate se potriveau. Era ciudat de izolat, în ciuda faptului că era director general adjunct; nimeni nu îl cunoștea foarte bine, destul de mulți îl antipatizau sau îl suspectau. Dar nu existau dovezi concludente și nu a fost interogat. N-ar fi trebuit să știe că era suspectat, dar eu cred că se prinsese.

— Vrei să spui că s-a pensionat pur și simplu?

— În septembrie 1963. Carteret a zburat imediat la Washington pentru a avertiza CIA și FBI că poziția lor ar fi putut fi compromisă, ceea ce, la momentul respectiv, părea foarte ciudat – în afară de situația în care el ar fi avut ceva de ascuns – pentru că nu exista nici o dovadă împotriva lui Fell, absolut nici o dovadă.

Ajunseră la marginea falezei și se așezară pe un zid scund de piatră, admirând marea cenușie ce se întindea spre Portland, adăpostiți de vânt de o colibă pescărească.

— A răsuflat ceva în interiorul Serviciului?

— Dumnezeule, da. Leconfield House era înțesat de zvonuri și toate erau preluate oficial la vârf. Moralul era la pământ. Fell nu fusese un personaj foarte popular, dar fusese totuși șeful adjunct al întregului departament. Și acum era interogat ca fiind suspect de trădare. Reușise să își păstreze pensia și gradul, dar mulți

credeau că el fusese doar un țap ispășitor, că cel interogat trebuia să fie Carteret și acesta era încă șeful. Toată încrederea dispăruse din punctul de vedere al americanilor, ca să nu-i mai punem la socoteală pe australieni, canadieni, neozeelandezi și chiar propriul nostru guvern. MI5 se ducea de râpă.

Studiară amândoi crestele înspumate ale valurilor.

— Vechea înțelepciune rusească, spuse Sarah într-un târziu.

22
Devon

Talanul fu pus la punct în dimineața următoare. Nairn și Sarah erau singuri în sala de conferințe de la Edge, în fața mesei acoperite de hârtii albastre, dactilografiate. Peste două zile, Sarah urma să se întâlnească din nou cu Magda în Berlinul de Vest și să îi aducă la cunoștință toate aspectele amenințării care planau asupra Soniei. Nairn se gândise că era prea riscant pentru Sarah să intre din nou în Est, așa că Magda avea să fie mesagerul. El urma să se ducă neanunțat la apartamentul Soniei și să o avertizeze pe aceasta asupra pericolelor ce o pândeau.

— E îndeajuns de curajoasă, spuse Nairn. Dar nu proastă, își va da seama în ce poziție vulnerabilă se află acum.

Magda urma să îi ofere o cale de scăpare: „Vino în Vest și te vom trata cu respect. După o scurtă perioadă, tu și soțul tău veți trăi în confort și siguranță pentru tot restul vieții. Ești în pericol, dar vom avea noi grijă de tine”. Sarah dădu din cap.

— Dar cum o vom scoate de acolo, David?

— Ca pe vremuri. Nu putem risca să trecem prin Berlin sau prin orice alt punct de pe granițele terestre ale Germaniei de Est; ar putea fi recunoscută și oprită, mai ales dacă e deja suspectată. Dar încă se mai poate să iei pe cineva de pe coasta Mării Baltice. E doar la vreo două sute de kilometri de Berlin, prin ținuturi pustii. Cu mașina ajungi în mai puțin de trei ore, dacă mergi noaptea.

— Pe-acolo nu sunt zeci de posturi ale Pazei de Coastă, cu șalupele aferente?

— Ba da, bineînțeles, dar pe toată întinderea coastei sunt o grămadă de locuri sigure. Nu e prea greu să mergi cu un submarin pe sub suprafața apei astfel încât să nu fie detectat de radare și să culegi doi oameni de pe o plajă cu o barcă pneumatică. Odată, chiar s-au gândit să-l salveze și pe Penkovsky în felul acesta. E rapid și de obicei merge dacă reușesc să ajungă pe coastă fără să

fie urmăriți – dacă Magda reușește să-i sperie într-atât încât să plece în chiar noaptea aceea cu mașina Soniei, o s-o avem aici în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

— Dar va fi Magda atât de convingător, David? În ciuda amenințărilor, crezi că își va aduna lucrurile și va pleca așa brusc, la vârsta ei?

— Să fiu sincer, nu știu, dar e singura șansă pe care o avem. Puse hârtiile într-un seif, închise ușa de metal și învârti cele două discuri ale cifrului, încuind-o. Hai să facem o plimbare până la lac și o să-ți povestesc sfârșitul istoriei lui Fell.

— După ce Fell s-a retras, zvonurile despre existența unor agenți infiltrați au continuat. Carteret era obligat să facă mai multe investigații așa că înființă o comisie comună MI5 – MI6 pentru a continua ancheta – *știi* cum se zice, dacă nu știi ce să faci, înființează o comisie. Următorul cuvânt de pe lista folosită pentru coduri era Sanctuarul, așa că i s-a spus Comisia Sanctuarului. Carteret nu i-a alocat prea multe resurse și o numise „Gestapo”, dar nici nu i-a obstrucționat în mod direct activitatea. Embling făcea parte din comisie și alcătuise o listă de patruzeci de evenimente despre care credea el că dovedeau faptul că MI 5 fusese penetrat și că Fell sau Carteret erau agenți sovietici. Totul era destul de ciudat, având în vedere și faptul că toate concluziile anchetelor comisiei îi erau prezentate lui Carteret dar și lui Stephen Black din serviciul nostru, astfel încât Carteret, nu mai era singurul factor decisiv. Au vrut să-l interogheze pe Fell, dar Carteret s-a împotrivit. Exista presupunerea că după interogatoriu Fell ar fi scăpat de bănuieli, acest fapt fiind de natură să mărească suspiciunea care plana asupra lui Carteret. În 1965, Carteret se pensionă și doi ani mai târziu – în mod incredibil urgența nu părea să fie una dintre prioritățile lor – lui Fell i s-a cerut, în cele din urmă, să se întoarcă în Serviciu. A fost dus într-o casă conspirativă din South Audley Street și pus față în față cu Alan Knight, un colonel în retragere din marina regală, care era un anchetator foarte priceput.

— De unde știi, David? Făceai și tu parte din comisie?

— Da, eram trei persoane din cadrul SIS.

— Ce s-a întâmplat mai departe?

— Knight a trecut în revistă toate dovezile strânse împotriva lui Fell, întreg interogatoriul fiind înregistrat – am ascultat benzile de zeci de ori. Fell s-a dovedit cooperant, deși aproape toată viața lui a fost luată la puricat. Când s-a ajuns la acuzațiile propriu-zise, n-a recunoscut nimic. Totul avea un răspuns. Da, acționase evaziv atunci când fusese urmărit la Waterloo; de unde să știe el că urmăritorii lui erau englezi, că nu aparțineau vreunui serviciu inamic? A fost de acord că dacă toate ambasadele sovietice și celelalte ambasade ținute sub observație ar ști exact cine și când este urmărit ar fi un dezastru, dar spuse că nu știe nimic despre vreun sertar ascuns în masa de conferințe din camera unde în fiecare săptămână ținea o ședință în care se fixau țintele pentru supraveghetorii din MI5 și nici despre bănuiala lor că acesta conținea un aparat ilegal de înregistrare. Da, desenase harta regiunii Chobham Common, pe care ei o găsiseră în coșul lui de hârtii. Nu, nu era destinată unei întâlniri cu KGB-ul, era pentru o expediție de caritate la care lua parte și un nepot de-al lui. Și tot așa au fost trecute în revistă toate cazurile în care lucrurile au mers prost de când el fusese numit în fruntea Departamentului D, responsabil cu contraspionajul și apoi adjunctul lui Carteret. Bineînțeles, cazurile erau reale, dar el a dat vina pe neșansă, ghinion sau mâna destinului. N-a cedat nici un moment.

— S-a ajuns la vreo concluzie?

— Nu chiar. Unii au considerat că e nevinovat, alții nu. S-a întors în obscuritatea pensiei, același om înalt, puțin adus de spate, pe care nimeni nu îl cunoștea cu adevărat. I-a fost oferită chiar și imunitatea, dar a continuat să nege totul și chiar și acum primește în fiecare lună câte o vizită, chiar dacă au trecut aproape douăzeci de ani, doar-doar s-o răzgândi.

— E îngrozitor, David. *Tu* crezi că era vinovat?

— Pur și simplu nu știu – ăsta e unul dintre motivele pentru care Sonia e atât de importantă. Dacă bietul neghiob este nevinovat, atunci a fost tratat oribil.

— A mai fost interogat vreodată?

— Nu. Singura modalitate pentru comisie de a-și continua activitatea era să-l interogheze pe Carteret, lucru aproape de neimaginat. Șeful pensionat al MI5-ului care plecase onorabil, înnobilat, omul care fusese în fruntea serviciilor de securitate timp de nouă ani! Ar fi fost un pas al dracului de mare.

— Dar l-au făcut?

— Da. Trei ani mai târziu, în 1970.

23
Oxford

Nairn nu se întoarse direct la Londra. Cu câteva luni înainte, într-o zi liniștită de joi, acceptase o invitație la Oxford pentru seara respectivă, la cina oferită la un colegiu unde profesor universitar era un vechi căutător de talente pentru Serviciu. De obicei îi făcea plăcere să participe la astfel de evenimente unde mâncarea bună era condimentată cu o conversație inteligentă, chiar dacă deseori afectată, dar de data aceasta i se părea o corvoadă blestemată. Era foarte preocupat de problema cu Sonia, o mie de alte lucruri se adunaseră la Century House și ar fi preferat să se întoarcă cu mașina la Londra împreună cu Sarah, eventual să se oprească la una dintre crâșmele țărănești de pe marginea drumului.

De data aceasta, Sarah luase trenul din Taunton și Nairn călătorise cu mașina pe M5 până la Bristol și apoi spre est de-a lungul lui M4 până la Swindon, de unde o luă pe drumurile secundare până la Oxford. La șase și jumătate parcase deja la colegiu și un portar îl îndrumă spre camera de oaspeți care dădea într-o curte rectangulară înconjurată de o galerie medievală. Când deschise fereastra de jos, răzbătură zgomotele unor voci tinerești. Printre ramurile copacilor, reuși să vadă un grup de studenți care făceau repetiție pentru o piesă de teatru pe gazonul care arăta ca o masă de biliard. Studenția lui, la Universitatea din Glasgow, fusese total diferită de ceea ce vedea acum.

Înainte de cină, gazda sa îl invită la un sherry în fumoar, după care, cei douăzeci și ceva de oameni invitați la cină își puseră costumele negre și se răspândiră în sală. Masa înaltă se sprijinea la un capăt pe un podium, sub marile ferestre gotice. Nairn fusese așezat în dreapta Mașter-lui, deși el își dorea mai degrabă să se fi aflat în mijlocul sălii, care era plină de tineri, bărbați și femei care arătau considerabil mai interesanți. La masa alăturată era o fată frumoasă cu părul lung și drept, ce amintea de Sarah.

Masa fu servită rapid și, după patruzeci și cinci de minute toți se ridicară brusc, cineva îngână o rugăciune în latină și cei de la masa înaltă se retraseră. Nu se întoarseră în fumoar, ci traversară galeria pentru a intra într-o încăpere comună unde o altă masă lungă fusese așezată, acolo urmând să se servească desertul. Aici se așezară pentru o a doua cină care consta în fructe, nuci și brânzeturi. Mai devreme, fusese servit claret; acum, pe masă se aflau porto și marsala.

Nairn discutase deja despre aproape toate problemele cu cel care era Senior Tutor, chiar înainte de cină, așa că acum își permise să se relaxeze și să discute amical cu cei din jurul lui.

— Nu îmi amintesc exact unde ați lucrat la Whitehall, Sir David, se interesă un domn mai în vârstă, cu un puternic accent unguresc.

— Ministerul de Externe, zâmbi Nairn, sorbind din paharul de porto.

Spectacolul acesta întotdeauna reușea să-l surprindă – ar fi putut supraviețui o săptămână cu ceea ce mânca la o astfel de cină oferită de colegiu. Fără îndoială și acest loc era atins de recesiune, *ca de altfel* toată țara, dar acest lucru era pus în umbră de încrederea celor cinci sute de ani de istorie și a celor treizeci de milioane de lire din conturi. De douăzeci de ani, Nairn sporise în mod intenționat numărul celor recrutați din clasa de mijloc, din clasa muncitoare, din rândul celor fără experiența Oxbridgeului; dar încă rămăsese o grămadă de materie cenușie concentrată în acest oraș și vizitele lui aici se dovedeau a fi neobișnuit de productive. La fel se dovedeau a fi și vizitele lui la Leeds, dar cinele oferite acolo nu erau la fel de bune.

După un timp, gazda lui Nairn reuși să îl scoată de acolo și porniră să se plimbe împreună pe malul râului. Profesorul trecu în revistă tinerii, bărbați și femei, pe care îi remarcase și Nairn fu de acord cu el, că ar trebui să îi încurajeze pentru a urma o carieră diplomatică. Abia după ce reușeau să treacă de testele selective concepute pentru primirea în diplomație urmau să fie recrutați.

— Drăguț din partea ta că ți-ai mai găsit timp să ne faci o vizită, David. Ești destul de ocupat acum, nu?

Aroma fumului ce ieșea din pipa lui Nairn plutea în întunericul ce-i înconjura.

— Problemele obișnuite, mormăi el. Nimic care să merite o atenție deosebită.

A doua zi dimineață, îl trezi un telefon din cabina portarului, imediat după ora șapte.

— Aveți o vizită, Sir David. Un tip pe motocicletă. Spune că vine din partea Serviciului dumneavoastră.

— Cum arată?

— Tare amărât.

— Da – e unul dintre ai mei – trimite-l aici.

Nairn își îmbrăcă halatul și îl primi pe mesagerul motociclist în capătul scărilor înguste ce urcau din galerie. Bărbatul așteptase în camera de zi cât timp Nairn se retrăsese în dormitor pentru a deschide mapa; pielea cafenie era pătată și uzată și era inscripționată EUR, cu negru, deasupra încuietorii masive. Conținea decriptarea unei telegrame de la Berlin. Noaptea trecută, citi el, Sonia își părăsise apartamentul într-o mașină ce părea militară și fusese condusă până la o locație din afara orașului, în pădure, într-o clădire care aparținea autorităților publice. Nu se întorsese până acum și se presupunea că fusese transportată la o altă locație. La naiba! Toate operațiunile trebuia înghețate până la reapariția ei. *Dacă* ea ar mai fi reapărut.

După un mic dejun frugal, își aruncă geanta pe bancheta din spate a mașinii și se strecură prin mulțimea de biciclete ce împânzea străzile din Oxford. Era o zi însorită și, având în vedere și că operațiunea „Sonia” era pentru moment oprită, nu prea avea chef să se întoarcă direct la Londra. Un impuls de moment îl făcu să-și îndrepte mașina spre nord în loc să o ia spre sud, spre autostradă și ieși din oraș pe Woodstock Road. La puțin timp, trecu de porțile palatului Blenhein și în aproximativ o jumătate de oră lăsă în urmă și micul orășel de piatră Chipping Norton. Derivația pentru Great Rollright se afla la trei kilometri mai în față, pe partea dreaptă.

Era o așezare micuță, izolată într-o depresiune și, în ciuda

apropierii de Oxford, locul părea rupt de lume. În urmă cu cincisprezece ani, la prima lui vizită aici, își dăduse seama din prima clipă de ce Sonia alesese acest orășel. Casa se afla aproape de centrul așezării, o clădire din piatră, cu un acoperiș din piatră, cu zugrăveala scorojită. Parcă mașina și intră în grădina din spatele casei, făcând pietrișul aleei să scrâșnească sub pașii lui. Ușa bucătăriei era deschisă și el ciocăni ușor în toc.

N-o cunoștea pe femeie. Avea o față deschisă, caldă și era înconjurată de opt copii. Pe fețele unora dintre ei se putea observa că frica sau foamea nu le erau străine.

— Salut, zâmbi ea. Sunteți de la primărie?

— Nu, nu sunt de la primărie.

— Oh, credeam că ați venit din cauza stricăciunilor făcute de adolescentul acela piroman pe care mi l-au trimis – aproape că a ars toată casa, știți. Vorbea repede, fără mânie și nu trecu mult înainte ca Nairn să intre, să accepte o ceașcă de ceai și să se așeze la masa din bucătărie.

— Dumneata trebuie să fii asistent maternal.

— Da, ce repede ați ghicit. Zâmbetul ei avea ceva apropiat de puritatea dumnezeiască. Doi dintre copii începură să se încalțe și să se îmbrace, ca și când ar fi urmat să plece undeva.

— Autobuzul școlii urmează să sosească în curând.

Nairn aruncă o privire prin bucătărie. Nu se schimbase prea mult în cincisprezece ani, probabil că era așa cum o lăsase Sonia. Încăperea avea podeaua pietruită, tavanul jos și în vatră se zăreau pirostriile înnegrite. Tâmplăria era vopsită într-un roșu tem, culoare care îi dădea un aspect războinic.

— Stai de mult aici?

— Cam de șase ani.

El dădu din cap.

— Am mai fost pe aici, dar asta se întâmpla acum cincisprezece ani.

În sfârșit, ea manifestă o scânteie de curiozitate.

— Căutați ceva?

— Nu caut ceva anume, dar sunt interesat să aflu amănunte despre o familie care a locuit aici în timpul războiului.

— Cred că vă referiți la familia Beurton. Tonul vocii ei rămase unul obișnuit în timp ce cu o mână încerca să-l pieptene pe unul dintre copii și cu cealaltă întindea gem pe pâine, dar el își dădu seama că nu era primul vizitator neașteptat pe care îl primea în casă. Ea nu era un fel de spion sau cam așa ceva?

— Probabil.

— Asta se întâmpla cu mult timp înainte ca eu să fii cumpărat casa asta, bineînțeles, dar mie mi s-a părut o femeie destul de drăguță.

— Da? Cum ți-ai dat seama?

— Oh, copiii ei au stat de mai multe ori aici. Veneau de la Berlin.

— Serios? Nairn nu putu să-și ascundă uimirea. Înseamnă că mai ții legătura cu ea, nu?

— Dumnezeule, nu, domnule dragă. Fiul ei cel mic mi-a bătut pe neașteptate la ușă acum cinci ani. Fără să mă anunțe în nici un fel dinainte. Spunea că părăsise locurile astea când avea șase ani și că asta era prima vizită pe care o făcea aici de când se mutase în Germania de Est. I se aprobase plecarea pentru a participa la un fel de întâlnire științifică în Londra și se hotărâse să dea o fugă până aici să-și viziteze vechea casă părintească. Atunci când a deschis ușa, avea ochii plini de lacrimi, atât de mult însemnase pentru el.

— Cum îl chema? Ce vârstă avea?

— Avea puțin peste treizeci de ani și se recomandase Peter Werner.

— A stat mult?

— Nu, dar sora lui a stat o perioadă. A venit un an mai târziu, de asemenea fără să anunțe în prealabil și a stat o săptămână. A dormit în vechea ei cameră. O persoană deosebit de drăguță. Spunea că are aproape cincizeci de ani și un nepot, dar nu arăta deloc de vârsta aceea.

Nairn nu se mai chinui să-i explice de ce venise, care era scopul vizitei lui, dar era sigur de totala ei sinceritate, de faptul că nu-i ascundea nimic. Nu avea nici un gând ascuns, întreaga ei viață se învârtea în jurul copiilor adoptivi, care îi ocupau fiecare minut din

fiecare zi istovitoare.

— Și fiica ei venea pentru prima dată aici, de când plecaseră după război?

— Oh, da, sunt sigură. Cred că i-a fost foarte greu să obțină toate aprobările, mai ales că era vorba de un fel de vacanță.

— A venit singură?

— Cred că da, era singură când a ajuns aici. A stat cu noi – nu i-am pus prea multe întrebări.

— Și celălalt fiu?

— A fost aici cam acum un an. Abia dacă l-am văzut. L-am găsit într-o zi în fața casei, într-o mașină și am stat puțin de vorbă. Mi-a spus că urma un curs la Institutul Shakespeare în Stratford, probabil că e actor.

— Cum s-a recomandat?

— Michael și nu mai știu cum... Nu-mi amintesc.

— Friedmann?

— Da, Michael Friedmann. Femeia cu față angelică se încruntă ușor. Nu sunteți de la poliție sau ceva de genul ăsta, nu?

— Nu, nu sunt de la poliție. Doar că mă interesează familia aceasta. În minte îi apărură o grămadă de scuze, false motive, dar nu se folosi de nici unul dintre ele. Nu voia să o mintă.

— Sunt toți niște oameni minunați, foarte de treabă. Îi trimise în curte, la joacă, pe copiii care rămăseseră acasă. Dar nu au vorbit deloc despre părinții lor – cred că trebuie să fi murit de mult.

— Ai mai povestit cuiva despre vizita lor?

— Dacă am mai povestit cuiva? Nu, de ce s-o fi făcut? Cel mai tânăr dintre băieți a venit în vizită înainte ca prin oraș să se răspândească zvonurile despre mama lor și după aceea am considerat că nu este treaba mea. Mai doriți ceai? Turnă ceea ce mai rămăsese în ceainicul imens în ceașca ei. Oh, Doamne, ar trebui să mai fac un rând.

— Mulțumesc, dar nu mai e nevoie. Spune-mi, cum arătau cei trei copii?

— Chipeșă familie. Fata, Nina, era zveltă și frumoasă. Michael era brunețel și îndesat, iar celălalt băiat era mai slab dar, de asemenea, brunet.

— Am la mine niște fotografii, între care cred că ar putea fi și cea a unuia dintre băieți.

— Ce interesant! Mi-ar face plăcere să le văd și eu.

Nairn scoase un plic din buzunarul interior al hainei și începu să mute farfuriile care încă mai păstrau urmele micului dejun pentru a face loc fotografiilor.

— Crezi că ai putea să-mi spui și mie care este?

Ea aruncă o privire asupra pozelor și se ridică în picioare.

— Cred că trebuie să-mi pun ochelarii.

Ceva mai târziu, în dimineața aceea, un Vauxhall verde opri în fața cabanei de lângă Milton Keynes. De după perdelele ferestrei din camera din față, Richard Fell îl privea cu răutate; era un bărbat înalt, cu obrajii căzuți, arătând mai bătrân decât ar fi trebuit să fie unul trecut de șaptezeci de ani. Știa că nu avea nici un rost să ignore soneria, chiar dacă era singur acasă. Dacă nu le răspundea, ar fi revenit a doua zi și a treia zi și a patra zi. Nu putea să evite întâlnirea cu ei.

Fell deschise ușa din față și aproape că nu-l băgă în seamă pe omul ce aștepta afară. Acesta purta aceeași cravată de cavalerie și același costum, cu vestă.

— Bună dimineața, Richard, spuse el zâmbind. Pot să intru?

— Dacă trebuie... la dracu'. Nu am nimic să vă spun – cred că ați înțeles măcar atât după douăzeci de ani de hărțuială.

— Speranța mă ține în viață, Richard. Hai să mai trecem o dată în revistă anumite aspecte – poate apare ceva nou dacă te străduiești cu adevărat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule! Mi-au distrus viața. Acum vor să-mi distrugă și sănătatea mintală?

24
Berlin

Parcul Friedrich Engels era situat în Kopernick, o zonă verde, împădurită și presărată cu lacuri, aflată la zece kilometri sud-est de centrul orașului. Apartamentul Soniei nu era departe, dar Peter avu grijă să evite zona aceea. Își lăsă mașina la intrarea în parc și merse pe jos până la chioșcul unde se vindeau cârnați. Potecile ce șerpuiau pe sub copaci erau pustii, doar din când în când zărindu-se câte o pereche de îndrăgostiți mergând mână în mână în lumina asfințitului, în căutarea unui loc mai retras, departe de apartamentele lor supraaglomerate.

Chioșcul situat pe malul lacului era închis și fară prea mare dificultate reuși să găsească locul unde treptele aveau o crăpătură micuță. Se așeză pe betonul rece și, prefăcându-se că studiază concentrat întinderea întunecată de apă din fața lui, întinse mâna după hârtiile ascunse acolo. Era un teanc destul de mare de hârtii, băgate într-un plic lunguieț. Introduse plicul în buzunarul interior al hainei și se întoarse grăbit la mașină.

Sonia se reîntorsese, așa că Sarah plecase în sfârșit înapoi spre Berlin. Devenise din nou Ingrid Ruckenbauer și se înregistrase cu acest nume la hotelul modern de lângă aeroportul Heatrow, unde își petrecuse și noaptea. La ora unsprezece, neputând să doarmă, coborâse la barul hotelului, împodobit cu palmieri și arbuști exotici și care avea în centru o piscină. Își comandase un Campari cu apă minerală.

Sarah stătea singură pe scaunul de plastic alb, întrebându-se de ce se simțea atât de atrasă de un bărbat care avea de două ori vârsta ei. Adevărul era că și cei de vârsta ei erau suficient de buni pentru o noapte sau două și putea să-i prindă în mrejele sale profitând și de anumite practici sexuale, pe care la început le considerase oarecum șocante; dar, oricât de mult ar fi încercat,

întotdeauna avea senzația că e prea matură pentru ei. Acest lucru se datora în parte și faptului ca ea avea aproape un metru optzeci înălțime și, în general, ei erau mai scunzi. Însă hotărâtoare era experiența acumulată în cei doi ani petrecuți în Serviciu. Cunoștințele ei aprofundate despre natura umană și despre politică, în general, o situau pe o poziție total diferită de cea a fetelor obișnuite de douăzeci și trei de ani, oricât de mult și-ar fi dorit contrariul. Tineri agenți imobiliari, întâlniți pe la petreceri, credeau că e cel mult o secretară prostuță, gata să se culce cu primul venit. În schimb, David era cu totul diferit de aceștia, era o persoană a cărui companie îi făcea plăcere, se simțea stimulată de prezența lui. Era puternic, cultivat și, în prezența ei, avea vitalitatea unui bărbat de patruzeci de ani. Se purta cu ea într-un fel care o făcea să se simtă femeie atât din punct de vedere fizic, cât și mental. Reușise să scoată la iveală tot ce era mai bun în ea.

Zâmbi ușor și ridică din umeri. Știa că se purta ridicol, dar fusese împreună cu el până acum trei ore într-o casă conspirativă din Richmond, trecuseră împreună în revistă toate detaliile planului înainte ca ea să plece spre Berlin. La sfârșit, el îi mai povestise despre investigarea lui Carteret și ea își dorise să-l fi cunoscut atunci, acum douăzeci de ani, pentru că era evident că toată istoria asta îl afecta într-un mod pe care ea își dorea să-l înțeleagă mai bine.

— I-am cerut lui Black să mă scoată din comisia aceea blestemată după ce Fell s-a pensionat, dar m-a refuzat. Am luat chiar în considerare și varianta demisiei, dar nu prea știam să fac altceva pentru a-mi câștiga existența. Erau amândoi împreună într-o cameră din care se vedea întregul Richmond Green și care avea ferestrele acoperite de draperii maro ce îi fereau de agitația străzii, unde oamenii care mergeau la teatru își parcau mașinile.

— De ce erai așa pornit împotriva comisiei?

— Era o nebunie totală. După demisia lui Fell, am continuat să ne întâlnim și să studiem probele. Stăteam în jurul unei mese într-un birou din Curzon Street, încercând să punem cap la cap probele care să dovedească faptul că acest Carteret era spion, în timp ce el aștepta raportul nostru. A continuat să fie director

general timp de încă doi ani, până la finele lui 1965. Era o situație foarte bizară. În cele din urmă, Carteret și-a dat demisia și s-a retras la Somerset și Roxburgh Smith i-a luat locul ca director general. Acest lucru a înlesnit continuarea anchetei – cel puțin suspectul principal ieșise din sistem – dar nu mai aveam aceeași convingere ca la început. Uneori, încercam impresia că era la fel de nevinovat ca și Fell și toată situația căpăta un iz de paranoia. În cazul acesta, ce voiam noi să dovedim acuzându-i, distrugându-le ultimii ani din viață, după ce atâta vreme își arătaseră loialitatea față de Serviciu? Alteori, eram sigur de vinovăția lui. În acest caz, cât de profundă ar fi trebuit să fie loialitatea lui față de ideologia marxistă, pentru a putea să îndure o viață întreagă presiunea pericolului și a trădării? Cum naiba putusem să-i permitem să ajungă în vârful organizației care ar fi trebuit să ne asigure securitatea? Aveam prea multe întrebări cărora nu le puteam găsi răspuns. Îmi doream să mă întorc la acțiunile tradiționale de spionaj în Viena sau în Rio, sau în Singapore, înainte ca toată această mizerie să mă scoată complet din circuit. Și nu ajungeam odată la o blestemată de concluzie! Era clar că în MI5 exista un agent sovietic infiltrat – prea mulți trădători spuseseră aceeași poveste, pentru a exista vreo îndoială asupra acestui fapt. Dar puteam fi siguri că era vorba de Carteret? Era o situație tare încurcată.

— Și care-i treaba cu Sonia? întrebă Sarah.

Nairn clătină din cap.

— Nu auzise încă nimeni de Sonia atunci, astfel încât omul de legătură al lui Carteret la Shanghai nu părea atât de important cum este acum. Dar existau o grămadă de alte lucruri care puteau fi folosite împotriva lui. Trăsese o mulțime de sfori pentru a obstrucționa investigațiile cu privire la anumiți agenți suspectați de a fi trădători – dintre care mulți se dovediseră a fi până la urmă vinovați. Coordonase investigațiile împotriva lui Fell și, după aceea, împiedicase un interogatoriu final ce ar fi putut să-l absolve pe acesta de orice bănuială, reușind, astfel, să mențină bănuielile care planau asupra lui și să se scoată pe el din cercul suspecților. Toți acești nouă ani în care el fusese la conducerea Serviciului

puteau fi considerați ca un lanț de dezastre; ori era de o incompetență crasă, ori lucra genial în slujba unui serviciu străin… Și dacă era de o incompetență crasă, cum dracu' ajunsese să fie șeful Serviciului? Au mai ieșit la iveală și alte mărunțișuri. Avea obiceiul să rămână la birou peste program, până pe la opt și apoi să meargă pe jos acasă, traversând Hyde Park, nefolosindu-se de mașina cu șofer ce îi era pusă la dispoziție de către Serviciu. Rămasul peste program la birou este modalitatea standard utilizată pentru copierea în secret a unor documente, parcurile sunt locurile cel mai des folosite pentru întâlniri secrete sau pentru a lăsa și a ridica diverse mesaje sau pachete, dar poate că avea un stil de lucru ce necesita mai multă vreme pentru a termina tot ce avea de făcut și poate că îi plăcea să meargă pe jos pentru a se relaxa.

— Cam neconcludente dovezile astea.

— Da, fiecare în parte poate fi considerată neconcludentă, dar, vezi tu, întregul e făcut din o mulțime de astfel de mici părți. Poate privite toate împreună…? Nairn zâmbi și ea își dori să poată citi mesajul ce răzbătea din ochii aceia blânzi, dar în același timp pătrunzători. Acum, după douăzeci de ani, toată chestia asta nu pare deloc prea trasă de păr și mi-ar plăcea să aflu răspunsul. Problema nu e chiar atât de gravă pe cât o consideră Jim Simon, dar a cauzat atât de multe neajunsuri, încât trebuie să-i dăm de capăt. Dacă într-adevăr Carteret a fost spion, nu-mi vine să cred că nu a făcut aranjamentele necesare pentru a-și asigura un succesor… Asta este ceea ce contează acum, trebuie să știm, așa că, te rog, Sarah, fă tot ce-ți stă în putință la Berlin.

PARTEA A PATRA

A TREIA TRĂDARE

25
Berlin

Sarah ateriză la Tegel cu cursa BA780, cu puțin înainte de ora unu și luă un taxi până la hotelul unde-și rezervase prin telefon o cameră. Hotelul se afla în districtul Tiergarten, nu departe de Poarta Brandenburg și se înregistră sub numele pe care îl purta în pașaportul austriac. În acest oraș al spionilor avea mare grijă să-și păstreze anonimatul. Nu trebuia să ia legătura în nici un fel cu biroul SIS din apropierea stadionului olimpic al lui Hitler, deși aceștia urmau să-i asigure toată protecția necesară și s-o contacteze în cazul în care Nairn i-ar fi schimbat instrucțiunile. Urma să se comporte ca un turist oarecare, să se întâlnească cu Magda, când acesta avea să sosească din Est în după-amiaza aceea, să-l pună la curent cu planul și să se întoarcă la Londra în douăzeci și patru de ore.

Camera de hotel era mică, dar prevăzută cu o baie, televizor color, fierbător electric și existau chiar și pliculețe de cafea. Sarah despachetă lucrurile și se îmbrăcă cu o fustă albastru închis și cu un pulover alb, pentru că era totuși toamnă și cu câteva grade mai puțin decât la Londra. Coborî cu liftul micuț și se instală într-o cafenea nu departe de hotel, unde comandă o cafea mare și o felie de tort cu nuci și cireșe. Mânca și bea prea mult, dar viața solitară a falsei Ingrid trebuia umplută într-un fel. Notițele cifrate pe care le

făcuse la Edge se aflau în poșetă și începu să le citească încet. Magda avea o misiune foarte grea în seara aceea, aproape imposibilă și voia să-i acorde tot ajutorul de care era în stare.

*

Nairn își petrecu prima parte a după-amiezei la centrul de comunicații al Marinei în Northwood, uitându-se peste hărți împreună cu un contraamiral îmbrăcat în civil. Litoralul Germaniei de Est la Marea Baltică începea la Stralsund, unde un canal îngust separa Insula Rugen de continent. Submarinul stătea la mică adâncime spre est.

— E în siguranță acolo? Precis nu poate fi detectat? întrebă Nairn. Știu că radarele lor nu-l pot detecta, dar șalupele de patrulare?

— Perfect în siguranță, spuse contraamiralul privind pe deasupra ochelarilor săi cu ramă aurită. Există submarine care stau pe fundul mării în apropierea țărmurilor în toate zonele fierbinți de pe glob, inclusiv submarine nucleare, ale noastre și ale încă altor trei țări. Dacă Paza de Coastă captează pe radar semnale care să indice vreun submarin, probabil că se gândesc că e vorba de unul rusesc. Le-ar lua mai mult de jumătate de zi pentru a verifica și până mâine dimineață oricum vor fi plecat deja.

— Ar putea fi nevoie să mai rămână în locația respectivă pentru încă douăzeci și patru de ore.

— Nici în situația asta nu sunt prea îngrijorat, dar cred că ar fi mai bine dacă am rezolva totul în noaptea aceasta.

Nairn făcu drumul până la Londra într-un Daimler aparținând Marinei, de-a lungul lui A40, trecând pe lângă White City și pe lângă Paddington. Ajunse la Century House la ora cinci.

Apartamentul lui Peter se afla în apropiere de Karishorst. Neamțul cu început de chelie își petrecu după-amiaza uitându-se la televizor și fumând țigară de la țigară. Totul urma să se termine în mai puțin de douăzeci și patru de ore și deja se simțea ușurat. Ultima lună fusese mai încordată decât se așteptase. Din când în când, mergea până la fereastră și arunca o privire prin perdelele ce-o acopereau. O mașină, întotdeauna alta, se afla parcată în

stradă și el era sigur că putea fi vorba de un supraveghetor, cel mai probabil de la ambasada Marii Britanii. Urmau să-l vadă cum pleacă cu mașina, o oră sau două mai târziu, dar nu conta. Nu aștepta telefonul pe care blestemații de englezi promiseseră că-l vor da. Lucrurile s-ar fi complicat, dacă supraveghetorii aveau să-l urmărească, dar nu credea că avea să se întâmple asta. Acest *Dummkopf* îl va aștepta pe Peter să se întoarcă, pentru că Peter nu trebuia să plece încă. Ei bine, avea să-l aștepte al dracului de mult.

La ora cinci, ieși din apartament și coborî cu liftul până la garajul de la subsol. Puse valiza în portbagajul Mercedesului. Ieși cu mașina din garaj și la capătul clădirii făcu la dreapta. Supraveghetorul avea un Fiat micuț. Nu-și manifestă în nici un fel intenția de a-l urmări. Se grăbi spre sud, trecu de iahturile de pe Lacul Muggel îndreptându-se spre autostrada care înconjura orașul. Găsi un post care difuza muzică clasică la radioul mașinii. Un tenor și un bas cântau un duet din „Căutătorii de perle” al lui Bizet și el li se alătură, ușurat parcă dintr-o dată că tot chinul lui avea să se sfârșească în curând.

Cu aproape doi kilometri înainte de intrarea pe autostradă, își dădu seama că este urmărit. O Volgă neagră, înăuntrul căreia se aflau patru bărbați, păstra o distanță constantă față de mașina lui. Când el spori viteza, accelerară și ei, apoi frânară când el încetini la un colț. Blestemați să fie englezoii ăștia idioți! Se simți aproape ușurat când văzu bariera. Până la urmă, era cetățean al RDG, conducea legal mașina în țara lui, pe când ei, cu puțin noroc, aveau să fie opriți să iasă din oraș.

O barieră metalică era așezată de-a curmezișul străzii și două mașinii de poliție erau parcate pe margine. Patru polițiști înarmați cu pistoale automate stăteau lângă ele. Un al cincilea tocmai îndruma un camion către capătul barierei și se întoarse să oprească Mercedes-ul cu o mișcare a bastonului. Drumul era străjuit de pini și el observă o dubă cenușie parcată la umbra lor.

Polițistul se apropie, în timp ce el cobora geamul mașinii.

— Actele, vă rog.

Actele false se aflau ascunse sub bancheta din spate. I le arătă polițistului pe cele reale. Acesta se uită la fotografie și la nume și le

făcu semn celorlalți, care înconjuraseră mașina. Volga neagră opri în spate și cei patru bărbați în costume coborâră cu pistoalele în mâini. Brusc, i se făcu frică.

— Coboară din mașină! șuieră polițistul.

— De ce? N-am făcut nimic! Am niște treburi foarte importante de rezolvat, afaceri oficiale și nu aveți nici un drept să mă opriți!

Portiera fu deschisă cu putere și doi polițiști se aplecară înăuntru. Peter fu prins de brațe și tras afară din mașină. Levierul frânei de mână îi sfâșie pantalonii și i se înfipse în picior, rănindu-l. Se zbătu, dar erau mult prea puternici pentru el.

— Lăsați-mă! strigă el. Nu știți cine sunt! O să aveți necazuri pentru chestia asta, v-o promit!

Unul dintre polițiști îl lovi în vintre și el se încovoie gemând. Șoseta lui dreaptă mustea de sânge.

— Știm cine ești, șuieră unul dintre cei îmbrăcați în costum. Și avem ordin să te arestăm.

— Dar e ridicol! Nu apucă să mai spună nimic, pentru că fu din nou lovit în vintre. Simți că era lovit din toate direcțiile cu bocancii. Urlă de durere în timp ce ei îl apucară de picioare și-l târâră spre duba gri, julindu-i pielea de pe mâini și de pe un obraz. Îi aruncară în spatele dubei. Înainte ca ei să trântească ușa, îl văzu pe unul dintre polițiști în timp ce îndepărta deja bariera de metal și dirija traficul. Un altul tăia bancheta din spate a Mercedes-ului cu un cuțit. Pe el îl așteptaseră.

26
Londra – 1970

Se întâlniră la ora nouă dimineața pe South Audley Street, la numărul 41: Nairn, Simon, Kirk, Knight. Doar Knight stătea în fața lui Carteret, la masă, timp în care ceilalți ascultau din camera de deasupra. Urma să fie înregistrat fiecare cuvânt – asta, desigur, dacă și Carteret urma să vorbească.

Le luase destul timp până îl convinseseră pe Roxburgh Smith, noul director general, că interogarea lui Carteret era necesară. La început, se împotrivise, considerând că era grotesc ca tocmai pe omul care-l recomandase ca succesor să-l recheme deși era pensionat și să-l trateze „ca pe un infractor”. Până la urmă, fusese de acord, dar insistase ca totul să se desfășoare cât mai civilizat cu putință. Comisia dorise ca și Carteret să fie ridicat de acasă fară vreo înștiințare prealabilă și să fie dus direct la interogatoriu. În loc să se întâmple așa, lui Carteret i se permise să aleagă el momentul și acum își bea cafeaua cu Roxburgh Smith în biroul acestuia, discutând în liniște.

Nairn stătea în fața ferestrei așteptând ca silueta adusă de spate, atât de familiară lui, să apară de după colț și se gândea că, dacă și Carteret era controlat de sovietici, aceștia avuseseră destul timp la dispoziție pentru a-i spune ce și cum să facă. Și în cazul în care Carteret se panicase și riscase un contact neprevăzut cu superiorul său, contact ce i-ar fi dovedit vinovăția, ei nu aflaseră nimic despre un astfel de contact, pentru simplul motiv că nu fusese pus sub urmărire și nici măcar convorbirile sale telefonice. Carteret ajunse cu o jumătate de oră mai târziu, mergând încet dinspre Curzon Street. Fără poliție, fară gărzi, nu exista pericolul să fie omorât ca Penkovsky, chiar dacă ar fi mărturisit că trădase timp de treizeci de ani. Alan Knight îi deschise ușa și-l pofti înăuntru, în camera înțesată de microfoane ascunse.

Deasupra, ceilalți trei din echipă stăteau în jurul unei mese pe

care se aflau casetofoanele ce înregistrau conversația, fiecare dintre ei purtând o pereche de căști demodate. Auziră cum Carteret și Knight se așază. Se auzi scăpăratul unui chibrit și cei trei se încordară pregătindu-se să fie martori ai interogatoriului fostului lor director general.

— Bună dimineața, Jack. Cred că noul director general ți-a explicat că există unele acuzații – acuzații împotriva ta – pe care am vrea să le clarificăm.

— Știu de ce m-ați chemat aici, Alan. N-am făcut nimic pentru care ar trebui să-mi cer scuze, dar nu mă deranjează să-ți răspund la câteva întrebări pentru a te ajuta, atâta vreme cât nu durează prea mult. Răceala lui era terifiantă.

Nairn își notă ceva, în timp ce Knight începu să-i pună lui Carteret câteva întrebări simple despre viața lui din tinerețe. Ajunseră în cele din urmă și la perioada petrecută în Shanghai și Knight întrebă de ce Carteret a părăsit Oxfordul, fară a-și lua diploma, pentru a pleca în China.

— Pentru a scăpa de Biserică și de familia mea.

Urmă un moment de liniște.

— Cam departe ți-ai ales să pleci, comentă Knight sec. Carteret nu răspunse. Ai cunoscut-o pe Agnes Smedley în Shanghai?

Întrebarea venise brusc.

— Oh, da, era o comunistă americancă. Foarte sociabilă, dădea întotdeauna petreceri pentru protipendada internațională – foarte greu ar fi fost să nu ajungi s-o cunoști.

— Și pe Richard Sorge?

— Cred că l-am întâlnit și pe el – oricum, era un jurnalist bine cunoscut și de asemenea agent sovietic dar nu-mi amintesc nimic concret. Bineînțeles, atunci nu știam că e spion.

— Ai mai cunoscut și alți comuniști în Shanghai?

— Bănuiesc, dar nu pot să-mi amintesc numele lor.

— Condițiile în care trăiau cei săraci în China erau destul de mizere în anii ’30 și naționaliștii lui Chiang erau doar niște bandiți. Comunismul părea singura soluție pentru foarte mulți, nu-i așa?

— Oare? Lucram pentru British American Tobacco în vremea aceea, nu dădeam prea multă importanță chestiilor ăstora.

— Dar înainte de asta ai fost ziarist, cred că te gândeai și la asemenea lucruri, nu?

— Nu, nu neapărat.

— Vrei să spui, Jack, că tu, un om inteligent, te aflai acolo în momentul în care a început revoluția comunistă chineză și nici măcar n-ai observat ce se întâmpla?

— Mao n-a venit la putere decât prin 1949, știi și tu și asta se întâmpla optsprezece ani mai târziu. În Shanghai, ne temeam mai degrabă de japonezi.

— Cine te-a recrutat în partidul comunist?

— Nimeni. N-am fost niciodată comunist. Aproape toată viața am luptat împotriva comuniștilor.

— Ai fost la Moscova cu transsiberianul în perioada în care ai stat în China?

— Și în Anglia am ajuns la fel în 1936, când am rămas definitiv aici.

— De ce?

— Eram bolnav de tuberculoză și ăsta era cel mai rapid mod de a călători.

Întrebările au continuat, acoperindu-se perioada în care Carteret nu reușise să intre în MI6, hotărârea lui de a se alătura MI5-ului și apoi anii ce au urmat.

— Un agent sovietic infiltrat în MI5, cu numele de cod Alec, l-a acoperit pe Klaus Fuchs când acesta a divulgat programul atomic de înarmare, tună Knight. Ești de acord cu această interpretare a evenimentelor petrecute între 1941 și 1950?

— Da, cred că sunt de acord.

— Ești de acord și că această trădare a pus Rusia în situația de a avea arme nucleare începând din 1949 și, din acel moment, echilibrul terorii a dominat politica mondială?

— E un fel melodramatic de a descrie situația, dar admit că ai putea spune și așa. Carteret avea un fel sec de a vorbi, fără inflexiuni și nu dădea semne că ar fi pus în încurcătură.

— Și atunci, pentru numele lui Dumnezeu, cine era acest Alec?

— În timpul cât am fost șeful Serviciului, am inițiat o anchetă îndreptată împotriva lui Richard Fell.

— Vrei să spui că Fell era trădătorul?

— N-a fost niciodată dovedit.

— Dar tu asta crezi?

— Da.

— Ești ferm convins?

— E posibil ca agentul să fi fost cineva mai în vârstă care ar fi putut fi în Serviciu în timpul războiului și acum să se fi retras sau să fi murit, dar eu pariez pe Fell.

— Embling a fost destul de activ în ceea ce privește investigația împotriva lui Fell. De ce l-ai transferat la SIS?

— Aveam senzația că ia naștere un Gestapo care ar fi distrus Serviciul, scoțându-i în evidență fiecare slăbiciune și el era conducătorul întregii operațiuni.

— Dar *au existat* o mulțime de slăbiciuni, Jack. Lista lucrurilor care au mers prost e nesfârșită. Agenții inamici păreau întotdeauna avertizați înainte să li se întâmple ceva, în mod special Philby. Și de ce în tot acest timp nu au existat agenți sovietici care să se refugieze la Londra, ci doar în America sau în restul Commonwealth-ului?

— N-am nici cea mai mică idee.

— Unii spun că asta s-a întâmplat din cauză că ei știau că în serviciul nostru este infiltrat un agent sovietic care i-ar fi trădat imediat Moscovei!

— Da, am auzit și eu teoria asta.

La sfârșitul zilei, Carteret luă un taxi până la Paddington, ca să prindă trenul spre Somerset. Simon și Nairn merseră într-o cârciumă ce se numea Chesterfield, din Shepherd Market.

— Ce părere ai, Jim?

Nairn aruncă o privire halbei din fața lui și trase din pipă.

— Așa nu o să reușim să dovedim nimic niciodată. Carteret știe că tot ce are de făcut e să nege totul și să continue să vorbească pentru a afla cât de multe dovezi avem împotriva lui. Nu putem să-l punem sub supraveghere, să-i ascultăm telefonul sau să-i interceptăm corespondența, pentru că Roxburgh nu se va duce la minister să ceară aprobare. Se teme să spună că și Carteret ar putea fi spion. Chiar dacă el ar ceda, cei de sus ar face totul

pentru a împiedica o eventuală judecată. Totul e o farsă blestemată.

În timp ce se îndrepta spre biroul său, Nairn își aduse aminte de ziua aceea ciudată din urmă cu șaisprezece ani. Atunci nu făcuseră legătura între Sonia și Alec. Dacă ar fi făcut-o, acum ar fi putut să-l scoată pe Carteret curat sau să-l condamne, o dată pentru totdeauna și apoi să se concentreze asupra celor pe care el îi recrutase personal și îi ajutase să ajungă în Serviciu... Dar așa, în cel mult trei ani, el avea să moară, lăsând în urma lui o imensă confuzie și o și mai mare suspiciune.

27
Berlin

Sarah se întâlni cu Magda la colțul străzii, lângă hotel și porniră să se plimbe prin parcul de la sud de Tiergarten, pentru a se feri de zidurile care ar fi putut să aibă urechi. Îi explică cum trebuia să procedeze pentru a o aborda pe Sonia, simțindu-l că memorează totul, pas cu pas. În spatele aparenței, a imaginii afișate, se ascundea un bărbat sensibil și inteligent. Soarele asfințea, întunericul care se așternea îi ajuta să rămână anonimi. Se opriră lângă un chioșc pentru a cumpăra doi cârnați cu muștar iute. Mergeau pe sub copacii dezgoliți, călcând în picioare grămezi de frunze moarte.

— Și cum exact, mormăi Magda printre înghițituri, urmează să o scot pe femeia asta de aproape optzeci de ani din țara mea uitată de Dumnezeu? Dacă ea nu vrea să plece?

Sarah ridică din umeri.

— Greu. Submarinul se află deja acolo, pe fundul Mării Baltice, la câțiva kilometri de Rugen. Poate să stea acolo zile în șir, fară să fie detectat, pentru că radarul nu-l poate localiza sub apă, dar se află în contact radio cu Londra. Nu știu exact cum – cred că au un emițător la suprafața apei pentru unde ultrascurte sau cam așa ceva.

Magda își îndesă capătul cârnatului în gură, fără a mai face vreun comentariu.

— Niște agenți de la ambasadă – sau angajați ai acestora – o să fie afară în momentul în care te vei afla față în față cu ea. Planul e ca tu să îi duci pe ea și pe Len până la țărm în mașina ta, direct, dacă vrea să plece, dacă nu, douăzeci și patru de ore mai târziu. Trebuie ca totul să se petreacă noaptea. Când ajungi la Marea Baltică, voi căuta o plajă care să se afle destul de departe de orice post al Pazei de Coastă. Îți arăt eu unde pe hartă. Când ieși din Berlin, ambasada o să anunțe submarinul. Patru ore mai târziu, o

să se ridice la suprafață și o să trimită o barcă.

— E curată nebunie.

„Și eu cred la fel”, gândi Sarah. „David a înnebunit”. În loc de asta spuse:

— Ei spun că va merge. Dumnezeule, cât de neconvingătoare putea să fie. Din barcă o să primiți niște semnale luminoase la care va trebui să răspundeți cu o lanternă cu infraroșii.

— Dar eu *nu am* o lanternă cu infraroșii.

— Ți-am adus eu una, o am în camera de hotel. După ce ea ajunge pe submarin, va trebui să te întorci la Berlin înainte să se facă dimineață. Bine?

Magda o apucă de braț și porniră împreună spre hotel.

— Ingrid, draga mea, e adevărat că Peter este suspectat și că lucrul acesta se reflectă și asupra mamei lui. De asemenea, e la fel de adevărat că au reapărut zvonurile din anii ’50 conform cărora Sonia este agentul dublu care i-a trădat pe Fuchs și pe ceilalți. Se opri și își aprinse o țigară. Jarul ei strălucea roșiatic în noapte. Este îngrijorată și nervoasă dar, sincer, nu cred că este destul.

Sarah nu spuse nimic.

— N-o să meargă, Ingrid. Pentru a o face să plece e necesară perspectiva iminentă a închisorii sau a unui glonț în ceafa. Fără asta nu cred că va pleca.

— Vrei să spui că refuzi s-o faci?

— Nu, mormăi el. Am mai făcut lucruri nebunești pentru cel care-și spune Scoțianul și câteodată au mers. Sonia ar putea să mă denunțe, dar cred că are îndeajuns de mult bun-simț pentru a-și da seama că acest lucru i-ar dăuna, admițând că un contact din partea voastră n-ar face decât să alimenteze suspiciunea ce planează asupra ei.

Sarah nu spuse nimic, conștientă de faptul că pentru acest tip de treabă, grăsuț, deconspirarea ar fi putut fi fatală. Dacă ar fi fost descoperit, ar fi ajuns să tânjească după moarte.

— De ce riști atât de mult, Magda? întrebă ea încet. De ce? De ce nu vii mai bine să trăiești în Vest?

Îi intui zâmbetul pe întuneric.

— Nu mi-au plăcut nici naziștii, Ingrid, dar în ’45 când a venit

Armata Roșie… erau niște porci, niște animale, nu poți să-ți imaginezi. Fusesem trimis să lupt împotriva lor, când făceam parte din Tineretul Hitlerist – aveam treisprezece ani și eram foarte slab pentru că nu se prea găsea mâncare, prea slab ca să lupt împotriva tancurilor cu o pușcă din 1914 și fără gloanțe. Când au terminat de violat, de ucis și de ars orașul și când și-au instalat guvernul marionetă, am început să am dubii și în ceea ce-i privește pe marxiști, spuse el râzând. Ai mei erau toți morți, așa că am devenit un tovarăș de treisprezece ani pentru a supraviețui. Mai târziu, am hotărât să lupt împotriva ticăloșilor ăstora.

Sarah știa că riscurile pe care el le înfrunta de peste douăzeci de ani aveau ca motivație o ură mai mare decât cea pe care o descrisese el acum, dar nu era destul timp pentru a intra în amănunte.

— Londra o vrea pe ea afară, nu pe tine mort. Dacă nu crezi că planul va merge, pot să-i anunț. N-are nici un rost să riști degeaba.

— Am încredere în Scoțian. O să risc.

— Când?

— În seara asta. Putem să mergem pe jos până la magazia mea – mai vreau să trecem în revistă câteva lucruri împreună – și după aceea mă întorc în Est. Îți rămâne destul timp să-i anunți pe cei de la ambasada din Unter den Linden?

Ajunseseră într-o stradă aglomerată, luminată de firmele de neon ale restaurantelor și barurilor și se grăbiră să traverseze pe partea cealaltă.

— Da, e în regulă. Îi strânse mâna în semn de încurajare. Dar vreau să sun mai întâi la hotel, să văd dacă n-am vreun mesaj de la Olympia.

La început, șocul arestării îl ameți. Se simțea complet neajutorat, cu mâinile încătușate la spate, iar fața și picioarele îi tremurau spasmodic. Un firișor de sânge i se scurgea dintr-o nară și faptul că-și trăgea nasul nu-i era de prea mare ajutor. După zece minute, încercă să se ridice în picioare în partea din spate a dubei care se clătina, dar, când roțile acesteia trecură printr-o groapă, căzu din nou pe podeaua rece și îl podidi plânsul. Rămase acolo,

tremurând de furie și neputință.

Când se opri din plâns, se strădui să se ridice în genunchi și reuși să se cațere pe o banchetă de metal plasată pe o latură a dubei. Ferestruica zăbrelită era murdară, dar reuși să vadă prin ea că mașina gonea prin cartiere pe care el nu le cunoștea, trecând în viteză pe lângă fabrici și blocuri de locuințe, depășind un depou și câteva unități militare ce arborau drapelul sovietic și erau păzite de soldați cu fețe asiatice. Se gândise că-l vor duce la vreun birou din centrul Berlinului și fu uimit să constate că acum se aflau deja în suburbiile orașului, trecând pe lângă case cu grădini bogate și petice de pământ cultivat.

În cele din urmă, mașina încetini și o luă pe un drum desfundat prin pădurea de pini, oprindu-se într-un luminiș. După un timp, care i se păru o eternitate, ușa din spate a dubei se deschise și el se împletici afară, chinuit de crampe în brațele încătușate.

— Unde suntem? Vocea îi tremură de groază atunci când dădu cu ochii de un Schmeisser cu țeava îndreptată spre stomacul lui. Ce vreți să-mi faceți? Vreau să vorbesc cu reprezentanții autorităților. Fața îi era scăldată de sudoare.

Cei doi gardieni păstrară tăcerea, dar unul dintre ei zâmbi. Spre mirarea lui, simți că îi sunt desfăcute cătușele și începu să-și frece mâinile pentru a și le dezmorți. Se uită confuz la cei doi bărbați, dar mai înainte ca el să poată spune ceva, ei își armară pistoalele zgomotos și o luară la fugă, cu el la mijloc. Împleticindu-se, protestând slab, târâindu-și picioarele prin grămezile de frunze uscate și de conuri de brad, Peter aproape se prăbuși, când se împiedică de o rădăcină.

Brusc, pădurea se termină și observă la douăzeci de metri mai în față un gard de sârmă și un turn de observație. Granița! De cealaltă parte era un șanț și se vedea un Jeep american gonind peste coclauri. Într-o clipă de teroare, realiză ironia a ceea ce voiau să-i facă.

— Nu! țipă el. E o neînțelegere, lăsați-mă să vă explic! Dar în momentul acela simți o împunsătură în umăr și se aplecă înainte. Își recăpătă echilibrul și începu să alerge disperat printre minele antitanc, împiedicându-se de șirurile de sârmă ghimpată.

Snopul de gloanțe îl lovi ca un bici, o străfulgerare de durere albă și fierbinte întinzându-se dinspre umărul stâng spre mijlocul spatelui. Auzea exploziile și scrâșnetele metalice ale mitralierelor, în timp ce impactul cu gloanțele îl proiectă înainte. Căzu cu fața în jos, înecându-se în timp ce gâtul i se umplea de sânge. Trupul i se cutremura, încercând parcă să scape de durerile ascuțite ale agoniei, o prăpastie purpurie se deschidea sub el, apoi durerea se estompă încet, transformându-se în întuneric și liniște.

28
Londra

Telegrama expresă din Berlinul de Est se afla pe biroul lui Nairn, decriptată la mai puțin de douăzeci de minute după ce fusese trimisă. Stătea singur în camera întunecată, privind distrat acoperișurile caselor din partea de sud a Londrei prin fereastra biroului. Magda urma s-o întâlnească pe Sonia în seara aceea. În mai puțin de douăsprezece ore, Nairn avea să afle dacă planul lui fragil funcționase sau dacă totul se prăbușise ca un castel de cărți de joc.

Hotărâse să rămână la Century House pentru restul nopții, ca să poată citi rapoartele imediat cum ajungeau. Ar fi putut să se întindă pentru o oră sau două pe patul de campanie din camera de la capătul coridorului, dar știa că nu va putea să doarmă. Doi operatori radio se aflau în camera de comunicații, de partea cealaltă a holului; împreună cu alți doi urmau să lucreze în schimburi pe tot parcursul nopții, așezați la biroul lung dotat cu terminale de calculator.

Nu avea nimic de făcut pentru o oră sau două de-acum încolo, dar Nairn nu se simțea atras de gândul revenirii la rutina dosarelor. S-ar fi dus să se plimbe puțin până în Lower Marsh, să bea o halbă la Spanish Patriot, unde putea să fie singur cu gândurile sale, pentru că era destul de neliniștit în privința întregii operațiuni. Nairn nu era de acord cu hotărârea lui Simon de a rezolva cu orice preț cazul Carteret. Instinctiv, el era pe cât voia de sigur de răspuns și considera că atacul asupra Soniei era destul de neplăcut. Mai avea și o presimțire sumbră, simțea că totul se va sfârși oribil. Mai avusese astfel de premoniții de-a lungul anilor… și, de cele mai multe ori, se adeveriseră.

Tocmai își îmbrăca pardesiul ponosit, când intră unul dintre cei doi operatori radio.

— Da, Liz?

— Domnul Charlton la telefon, domnule, din Berlinul de Est. Doriți să vorbiți cu el prin decodor?

Nairn o privi uimit. Charlton era șeful stației radio a ambasadei din Unter den Linden și tocmai îi trimisese o telegramă cifrată acum o jumătate de oră; dacă se întâmplase ceva între timp, nu putea fi vorba decât de ceva rău. Ridică receptorul telefonului verde și rosti repezit:

— Nairn la telefon.

— Vorbești de pe o linie sigură?

— Da.

— S-a întâmplat ceva astăzi, ceva ce ar putea compromite toată operațiunea.

— Spune.

— La granița cu Berlinul de Est s-au auzit niște împușcături – un bărbat a încercat să fugă în Vest prin partea de sud a orașului. Grănicerii l-au împușcat, bineînțeles. N-a avut nici o șansă. Nu înțeleg de ce tot încearcă oamenii ăștia să treacă, dar se întâmplă în fiecare zi.

— Cine era tipul?

— Știu din surse sigure că victima era Peter Werner.

— Werner? Dar am crezut că avea toate actele pregătite să plece prin Cehoslovacia – și, în plus, promisese că va aștepta semnalul tău înainte să plece!

— Și eu am crezut la fel. Poate s-a speriat.

— Nesăbuitul! Și zici că e mort? Nu mai poate fi interogat?

— Sigur e mort. O patrulă americană a văzut cum l-au spulberat grănicerii.

— Ce porcărie, asta schimbă radical lucrurile!... S-a întâmplat ceva cu Sonia?

— I-am pus apartamentul sub urmărire, dar până acum nu s-a întâmplat nimic. Nu se vede nici urmă de agenți de-ai Ministerului pentru Securitatea Statului, lucru cel puțin ciudat.

— Magda e încă pe partea noastră a Zidului?

— Da, Cable e la hotelul său și Magda stă prin apropiere.

— Bine, lasă-mă să mă gândesc câteva minute. O s-o contactez pe Sarah prin intermediul Olympiei și te anunț după aceea,

probabil printr-o telegramă, așa că pregătește-te s-o decodezi.

Stătea în mansarda prăfuită din Adlershof privind blocul de apartamente de vizavi și asculta microfoanele pe care le instalase cu săptămâni înainte folosindu-se de o cască de la un aparat de radio miniatural. Semnalul ajungea și în aparatele de înregistrat de la ambasadă. În mod sigur, Sonia și Len erau singuri în apartament dar, timp de două ore, nu recepționase nimic interesant, cu excepția convorbirii telefonice din care nu auzise decât vocea Soniei care, înspăimântată, nu spusese decât „da” și „nu”.

Ferestrele apartamentului ei rămăseseră întunecate, cu excepția uneia, cea de la sufragerie. Strada era de asemenea cufundată în întuneric, luminată din când în când de farurile mașinilor ce se reflectau în băltoacele lăsate de ploaie. Unul dintre colegii lui se afla într-o Volgă parcată în apropiere, alți doi se aflau în spatele clădirii. Nu se vedeau nicăieri agenți ai Ministerului pentru Securitatea Statului, dar simțea că sunt undeva prin apropiere. Poate că erau ascunși la fel de bine ca și el. Încă se mai gândea la asta, când două mașini negre, lungi, parcară pe trotuarul de vizavi. Semănau cu Zil-urile rusești. Din ele coborâră cinci bărbați care intrară în blocul de apartamente.

29
Berlin

Mesajul pe care îl primise de la Nairn schimba totul.

Sarah și Magda o porniră spre Zid plini de adrenalină. Un tânăr de la biroul SIS-ului din Olympia aștepta în holul hotelului atunci când Sarah se întorsese. Îl lăsase pe Magda pe o terasă, sorbind solitar dintr-un pahar cu bere. Se grăbi să-și conducă oaspetele sus, în cameră și îi ascultă mesajul în baie, după ce dăduse drumul la robinete. Zece minute mai târziu, împreună cu Magda străbătea în grabă labirintul aleilor, departe de luminile strălucitoare. Veselul Berlin de Vest devenea din ce în ce mai tem pe măsură ce se apropiau de Zid.

— Deci ticălosul a încercat să treacă granița prin sud? Magda părea neîncrezător. Nici nu-i de mirare că l-au împușcat. Nesăbuitul! De ce n-a așteptat să-și poată folosi actele?

— Poate s-a pierdut cu firea. Cât a fost cu mine părea îngrozit.

Bărbatul râse nervos.

— Chestia asta nu mă surprinde, dar face ca totul să devină mult mai periculos. Acum, blestemații ăștia sunt puși în gardă. Dumnezeu știe cum o să reușesc să intru în apartamentul ei fără să fiu văzut, ca să nu mai vorbesc de drumul până la Marea Baltică.

— Și, pe deasupra, asta o s-o facă să-și dea seama cât de vulnerabilă este acum. O să vrea să fugă, mai ales acum, după moartea lui Peter. Treaba asta a dărâmat-o.

— Chiar așa, Ingrid. Acum, marele plan al prietenului nostru nebun de la Londra *ar putea* – repet, ar putea – să meargă. Dar nu mai trebuie să pierdem nici o clipă – inamicii ei strâng deja lațul. Din nou râsul acela nervos. Prostia lui Peter pică foarte bine… aproape prea *bine.*

Ajunseră la apartamentele demolate din Kreuzberg, simțind în nări mirosul de mâncare ce venea dinspre cartierul turcesc. Se

înserase și se aflau la doar o stradă depărtare de reflectoarele ce măturau cu fasciculele lor alb-verzui Zidul. Se vedea la fiecare cotitură – o construcție masivă din blocuri de piatră, de aproape patru metri înălțime, acoperită cu graffiti, presărată din loc în loc cu plăcuțe comemorative, acolo unde muriseră cei care încercaseră să treacă granița.

— Arată oribil și demodat, murmură Magda. *Este* oribil, dar nu și demodat. Nimic nu s-a schimbat de patruzeci de ani – dincolo se află dușmanii, chiar dacă nimănui nu-i place să admită asta. Se opri în fața unei magazii ce părea nefolosită și aruncă o privire de-a lungul străduței înainte de a scoate o cheie și a deschide ușa acesteia.

În interior, clădirea era goală, cu ferestrele oarbe. Magda scoase o lanternă în lumina căreia se putea observa podeaua acoperită cu pietriș și așchii de lemn. Ușa se trânti declanșând o mică avalanșă de praf. Sarah tuși, înecându-se. Raza lanternei lumină doi ochișori verzi ce scrutau împrejurimile curioși.

— Un șobolan, mormăi Magda. Sunt sute pe-aici. Ai grijă pe unde calci, locul e cam șubred.

— Cum trecem Zidul?

— Umbrele lui Harry Lime. În grădină am săpat o groapă până la canalizare. Înotăm un pic prin rahat și ieșim pe partea cealaltă.

— Nu poate fi atât de ușor.

El râse.

— Canalizarea e blocată de o poartă de fier, dar am cheia. Uneori, ajută să fii gradat în *Ministerium fur Staats-Sicherheit.*

— Cum te mai întorci dacă pierzi cheia?

— Mai am una de rezervă lipită sub marginea canalului pe partea cealaltă. E bine așa?

— Și dacă ar bloca poarta permanent? Dacă ar suda-o?

— De ce? Sunt zeci de tuneluri care trec pe sub Zid. Chiar și magistrala subterană a Berlinului de Vest trece pe sub Berlinul de Est la un moment dat. Ambelor tabere le convine să existe astfel de treceri ascunse. Făcu o pauză. Ei bine, urează-mi noroc, Ingrid. Pentru Sonia, seara asta e hotărâtoare. Nu uita să închizi ușa când pleci.

— Mult noroc, Magda, dar de ce nu o scoți pe Sonia pe aici fără amestecul atâtor submarine și a altor chestii?

— Pentru că prin canale ajungi în zona închisă de pe cealaltă parte a Zidului. Fără autorizațiile necesare e ilegal să intri acolo. Dacă nu ești agent de securitate... Eu pot să merg acolo oricând, dar ea ar fi oprită și arestată. O sărută, se întoarse și ieși pe ușă în curtea întunecată.

Bubuitura fu asurzitoare și o ploaie de așchii de beton asemănătoare cu șrapnelul căzură din acoperiș. Sarah își acoperi capul cu brațele, ghemuindu-se la pământ ca să se protejeze și înecându-se cu praful ce invadase încăperea. Când deschise ochii, nu văzu decât întunericul. Căută lanterna mică, dar puternică pe care o avea de obicei în buzunar. Slavă Domnului, era încă acolo! În lumina ei, văzu că hainele și pielea îi erau acoperite cu un strat gros de praf gri. Magda dispăruse. Se târî până la marginea găurii, apărută prin prăbușirea podelei, așchiile rămase din scândura putredă ieșind câțiva centimetri în afară. Podeaua scârțâi și se îndoi sub ea.

Își desfăcu picioarele și își ridică bazinul ca să își poată ține echilibrul și lumină cu raza lanternei în jos, prin gaură. Era un puț vechi. Magda zăcea aproape cincisprezece metri mai jos. Își zdrobise capul de o grindă de beton, iar corpul răsucit era acoperit în parte de moloz. Nu încăpea îndoială că era mort.

Se trase înapoi, calmă. Se simțea rău, dar nu era momentul de sentimentalisme. Magda era mort și deja era târziu. Dacă s-ar fi întors la hotel, operațiunea ar fi fost compromisă și nimeni nu ar fi învinovățit-o. Se ridică cu grijă, auzind alte rămășițe căzând în puț și se așeză pe o ladă goală de lemn.

Nu putea să spună când a luat o decizie conștientă. După un minut sau două se ridică iar, ocoli gaura din podea și găsi ușa care dădea spre curte. Trapa avea balamalele bine unse și se ridică ușor. Dedesubt era un puț rotund din cărămidă cu diametrul de aproximativ un metru și jumătate, prevăzut cu o scară de fier. O trusă de scule era înghesuită între capătul de sus al scării și zidul de cărămidă.

Sarah se așeză pe marginea puțului și deschise trusa în lumina

lanternei sale. Conținea o pereche de numere de înmatriculare de mașină est-germane confecționate din plastic subțire, o șurubelniță și un set de chei. Probabil că Magda le pusese acolo, pentru a le folosi în timpul operațiunii; știa ca Sonia avea o mașină, o Lada veche. Dezlipi cheia de rezervă, o puse în buzunar și mai trecu o dată în revistă variantele pe care le avea la dispoziție.

Ar fi ușor să se întoarcă și să lase ca altcineva să ia decizia... dar asta ar însemna eșecul întregii operațiuni, căci mâine ar fi fost deja prea târziu. Nu îi era frică și cunoștea destule tehnici de spionaj. Avea cu ea pașaportul austriac și lanterna cu infraroșu era în buzunarul său. Sarah își scutură praful de pe haine și coborî pe scară, închizând trapa în urma ei. Jos de tot, canalul de scurgere era destul de înalt ca să se stea în picioare, cu o pasarelă de metal de-a lungul uneia din laturile tunelului. Șuvoiul de apă curgea destul de repede, iar mirosul nu era chiar așa de rău. Dar în ce direcție să meargă?

Alese direcția ce părea să ducă spre Zid. După cinci minute, văzu grilajul greu de fier care bloca tunelul. Lanterna lumină lacătul de alamă ce atârna pe cealaltă parte; o pancartă pe care scria *Achtung!*[7] Îi atenționa pe angajații vest-germani de la serviciul de canalizare să nu se aventureze mai departe, chiar dacă poarta ar fi fost deschisă.

Lăsă poarta descuiată, în caz că ar fi fost nevoită să se întoarcă în grabă și avansă în zona sovietică, ducând cu ea trusa de scule a lui Magda. După aproximativ trei sute de metri, găsi o altă scară de fier ce ieșea dintr-un puț de acces.

Își șterse praful de pe față cu o batistă și își ridică fusta ca să îndese numerele de înmatriculare în ciorapi, lipite de coapse. Uneltele și harta străzilor le băgă în buzunarele pardesiului de ploaie, iar trusa o aruncă în șuvoiul de apă.

Pentru prima dată, începu să simtă teama în timp ce urca scara, până când atinse cu capul metalul capacului trapei. Nu exista mâner, așa că își puse ambele mâini sub el, respiră adânc și împinse.

---

[7] Atenție! (lb. germ. în original) (n. red.).

30
Londra

După ce îi trimisese telegrama lui Charlton, Nairn își turnă un whisky și își aprinse o pipă. Știa că instrucțiunile ajunseseră la destinație și că telefonul nu avea să mai sune decât dacă ceva nu ar fi mers cum trebuie. Deși convorbirile puteau fi bruiate, era convins că liniile erau interceptate, iar un trafic informațional, crescut între Olympia și Londra, i-ar fi făcut suspicioși pe est-germani. Zâmbi caustic: ca și cum nu aveau deja destule motive să fie bănuitori.

Moartea lui Peter schimbase datele problemei, Nairn sperând ca acum balanța să fi fost înclinată în favoarea lui. Chiar și așa, planul putea să pice foarte ușor. Sonia putea să refuze să plece, un glonț al vreunui grănicer ar fi putut să-i ducă secretul în mormânt... Ambele Servicii se puteau aștepta la orice. Privită la rece, după patruzeci de ani de trădare și suspiciuni, posibilitatea unui sfârșit părea aproape ireală, întinse un plan al străzilor din Berlin pe biroul său, dar gândurile sale zburau implacabil către finalul mizerabil din anii ’70.

Îl rechemaseră pe Carteret pentru o a doua zi de interogatorii, dar Roxburgh Smith ordonase ca după asta totul să se termine. Chiar dacă omul fusese spion, zece ore de interogatoriu nu aveau să dezvăluie acest lucru. Totuși, Carteret avea probleme cu inima și urmașul său nu uita de John Watkins, ambasadorul canadian la Moscova, care fusese suspectat de trădare cu câțiva ani în urmă. După douăzeci și șase de zile de interogatoriu în Montreal, anchetatorii fuseseră convinși de totala lui nevinovăție, moment în care acesta murise ca urmare a unui atac de cord, survenit când încă se mai afla în fața lor. Cazul Carteret era prea bizar, prea amenințător ca să se riște o asemenea publicitate tragică.

Carteret s-a întors la Somerset, a jucat golf și a continuat să fie membru al Consiliului Regional Rural din Bridgwater. Investigațiile

în van au continuat chiar și după ce acesta murise în urma unui atac de cord, în octombrie 1973, dar acela fusese sfârșitul pentru Nairn. A auzit știrea într-o zi în care era măcinat de alte probleme: era a cincea comemorare a morții soției sale într-un accident de mașină, iar amintirile lui despre Margaret erau încă foarte prețioase. Simon îl sunase și sugerase să meargă împreună la înmormântarea lui Carteret. Nairn își dăduse acordul fără să stea prea mult pe gânduri.

Merseseră cu mașina până la Somerset. Era o zi luminoasă de toamnă. Catcott era un amestec ciudat de case vechi de piatră și case moderne. Biserica era mică și frumoasă, cu acoperiș semicilindric și bănci rustice cioplite simplu în naosul de un alb imaculat. Ca și Great Rollright, ales atât de bine de Sonia, părea ciudat de izolat, în ciuda faptului că era aproape de orașe mari ca Taunton și Bridgwater, dar Nairn respinsese comparația ca fiind o închipuire.

După slujbă, trecuseră pe lângă casa mortului, în timp ce căutau o cârciumă. Era mică și dărăpănată, cu o zugrăveală searbădă rozalie, acoperiș cu țiglă roșie și o grădină neîngrijită. Alegerea acestui ioc pentru retragere era cel puțin ciudată: era sumbru, anost, aproape sinistru. Dar dacă fusese un trădător care fugea de adevăr, poate că era ideal? Sau era pur și simplu un om bătrân și bolnav, sătul de a fi acuzat pe nedrept după ce își făcuse treaba – oricare ar fi fost eșecurile – așa cum știuse mai bine timp de treizeci de ani?

Părea indecent să meargă la cârciuma satului, așa că s-au oprit la Hanul Knowle, pe drumul spre Bridgwater. Jim Simon încă mai bea tărie în zilele acelea și Nairn a comandat două, întrebându-se – nu pentru prima oară – dacă nu cumva Carteret și Fell ar fi putut să nu fie amândoi nevinovați: suportaseră înscenarea Centrului și persecuția colegilor pentru a proteja un trădător de război de mult mort sau pe altcineva care se afla încă la locul său.

Telefonul verde sună și Liz îi spuse lui Nairn că era Olympia.

— N-ar trebui, le-am ordonat liniște.

— Convorbirea e bruiată, domnule.

Nairn apăsă pe buton și auzi vocea unui bărbat:

— Sunt Bill Charlton, din nou, Sir David.

— Ce dracu' mai e acum?

— N-aș fi sunat, dar e vorba despre domnișoara Cable.

Nairn tresări.

— Da?

— A dispărut. Vocea suna stingherită.

— Cum adică „a dispărut"?

— A ieșit cu un prieten comun pe la ora șapte și nu s-a mai întors la hotel, după cum era planul. Presupun că s-o fi dus să bea ceva, sau cine știe?

Nairn știa că nu exista nici cea mai mică posibilitate să se fi întâmplat așa; Sarah era la treabă și dacă nu se întorsese, însemna că o împiedicase ceva serios.

— Mulțumesc că mi-ai spus. Verifică locurile cele mai evidente unde ar putea fi și anunță-mă dacă afli ceva precis, bun sau rău. Altfel, păstrează tăcerea până mâine.

Puse receptorul jos și gemu. Tocmai când credea că el câștigă, totul începu să se prăbușească.

31
Berlin

Pentru un moment, când ridică trapa, o cuprinse panica, dar curajul îi reveni când văzu în fața ei o alee pietruită și pustie, cufundată în beznă. Sarah urcă și ultimele trepte, așeză la loc chepengul și merse repede spre o străduță luminată din apropiere. Așa cum îi spusese și Magda, se afla în zona tampon din spatele Zidului. Trecu de un post de poliție, dar nimeni nu se luă după ea. Din fericire, direcția în care mergea nu era de natură să creeze suspiciune și, pe deasupra, pardesiul pe care îl purta putea fi confundat în întuneric cu o haină militară.

Planul străzilor îl avea în buzunar, dar oricum îl știa pe dinafară. Se afla pe Leipziger Strasse și dacă o lua spre est ar fi ajuns în Alexanderplatz, peste râul Spree. Dar înainte de a ajunge în piață, urma să cotească spre dreapta, de-a lungul Canalului Spree pentru a ajunge la stația de tren de la podul Jannowitz. Cam zece minute de mers pe jos pe străduțe mai întunecate și mai goale decât cele din Vest.

La Jannowitz, traversă râul, intră curajoasă în stație și cumpără un bilet. Adlershof era a opta stație spre sud-est. Linia se despărțea la Ostkreuz și primul tren care sosi mergea spre nord, la Pankow. Al doilea era cel bun, ducea la aeroportul Schonefeld, dincolo de marginea orașului, spre sud. Ocupă un loc în vagonul pe jumătate gol și se ascunse în spatele ziarului pe care îl cumpărase de pe pod.

Sarah ajunse în Adlershof la nouă fără un sfert și intră în zona rezidențială ce se întindea între linia de tren și salba de lacuri pe care le făcea râul Spree la ieșirea din oraș. Străzile erau flancate de vile somptuoase și de blocuri de apartamente. Planul pe care îl consultase la Edge indicase cu acuratețe toate stațiile de autobuz și îl urmă până pe Friediander Strasse. Știa care e blocul Soniei, cunoștea și apartamentul acesteia, dar nu putea să intre chiar pe

ușa din față, pentru a nu da de bănuit eventualilor supraveghetori.

Merse încet de-a lungul străzii, pe sub copacii de pe trotuarul de vizavi de blocul Soniei. Clădirile se înghesuiau de o parte și de cealaltă a străzii, spațiile dintre ele fiind foarte înguste. Sarah înaintă până la colț, o luă la dreapta, apoi din nou la dreapta până ajunse într-un drum îngust, de serviciu, ce se întindea prin spatele clădirilor. Așa cum se așteptase, de jur împrejur erau curți împrejmuite cu garduri înalte, garaje și locuri de parcare.

Stâlpii de iluminat erau rari și ea se simțea destul de în siguranță, semiîntunericul acela făcând-o aproape invizibilă. Se retrase în umbra unui perete. Nu se vedeau nicăieri mașini parcate sau oameni. Porni grăbită prin întuneric, numărând clădirile, până ajunse la blocul de lângă cel al Soniei. În spatele lui era un loc întunecos, unde erau parcate câteva mașini; toate păreau că sunt goale. Se întoarse curajoasă și intră pe o ușă slab luminată, urcă doar câteva trepte și ajunse în holul clădirii. Unul dintre pereți era acoperit cu cutii poștale metalice. Apăsă butonul liftului, încordându-se în momentul în care o femeie îmbrăcată cu un pardesiu maroniu, purtând o servietă în mână, deschise ușa blocului și intră.

Urcară împreună în lift. Străina apăsă butonul pentru etajul al treilea, iar Sarah pe cel pentru penultimul etaj. Femeia clătină vag din cap către ea, dar nu spuse nimic. Când liftul se opri a doua oară, Sarah, care rămăsese singură, trimise liftul la ultimul etaj și ieși afară.

Se afla pe un coridor gol, pe care erau aliniate ușile roșii, modeme ale apartamentelor. La capătul holului se zărea o ușă deasupra căreia era un însemn luminat, pe care erau desenate niște scări dedesubtul cărora scria *Notausgang*. Din trei mișcări, fu acolo. Scara de serviciu era cufundată în întuneric, dar bateria lanternei ei rezista încă. Își lumină drumul până la o ușă metalică, pe care o deschise cu ușurință, apăsând clanța imensă. Ajunse pe acoperiș. Stinse lanterna și așteptă până când ochii i se obișnuiră cu întunericul. Luna se zărea prin spărturile norilor. Acoperișul era plat, dar alunecos din cauza umezelii, mărginit de un parapet scund și traversat de conducte mari. La unul dintre capete era

amplasat hornul pentru boilerul centralei termice. Sarah escaladă cu grijă prima conductă, apoi încă două, până ajunse la capătul clădirii. Acoperișul blocului Soniei era la puțin mai mult de un metru depărtare, parapetul acestuia fiind un pic mai înalt decât al clădirii pe care se afla Sarah. Se mai vedeau și căminele unor hornuri, cu vârfurile acoperite cu țiglă.

Aruncă o privire în jos, prin deschizătura dintre cele două clădiri și i se făcu rău. Dacă aluneca și cădea și-ar fi rapt cel puțin jumătate din oase și ar fi murit, în cel mai bun caz. Alternativele erau prea îngrozitoare pentru a se gândi la ele. Dar distanța era de aproape un metru și ceva. Oare va reuși să o treacă, având în vedere că urma să sară de pe parapet, fără să-și ia elan?

Se cățără pe marginea zidului, clătinându-se, încercând să se forțeze să nu privească în jos, ci numai înainte. Plăcuțele de înmatriculare din ciorapi o făceau să se miște greoi, așa că se dădu jos, le scoase și le aruncă până pe partea cealaltă. Aterizară pe acoperișul vecin cu un plescăit. Apoi, își scoase pardesiul, îl aruncă și pe acesta, urmară pantofii, care scoaseră un scrâșnet când căzură pe țiglă. Își scoase ciorapii și și-i legă în jurul taliei, apoi își ridică fusta pentru a-și lăsa libere picioarele.

Se urcă din nou pe parapet, cu degetele picioarelor strângând muchia acestuia. Se ghemui încordându-și mușchii picioarelor și sări. Închise ochii, cuprinsă pentru un moment de o groază nebună. Ateriză cu o bufnitură, nu îndeajuns de puternică pentru a se teme că ar fi putut fi auzită. Se întinse pe acoperișul umed, cu inima bătându-i nebunește în piept.

Se îmbrăcă și se târî prin șanțul de lângă zidul scund ce mărginea acoperișul pe care sărise, zgâriindu-și coapsele și julindu-și genunchii de jgheaburile de scurgere și de îmbinările ascuțite ale acestora. În spate, găsi ceea ce căuta. Blocul era vechi, fără scară de serviciu înăuntru, dar era prevăzut cu o scară de incendiu care cobora pe lângă perete. Se uită la ceas cu ajutorul lanternei și decise să se odihnească pentru o jumătate de oră. Urma să pornească pe la ora zece.

În timp ce cobora pe scara de incendiu începu din nou să plouă. Metalul deveni alunecos. Își lipi corpul de perete pentru a fi cât

mai puțin vizibilă. La fiecare etaj se afla câte un balcon ruginit ce înconjura treptele și în care se deschidea o ușă. Apartamentul Soniei se afla la etajul patru. Se opri în fața unei uși cu geam. Camera din spatele acesteia era cufundată în întuneric, dar, lipindu-și fața de geam, Sarah reuși să vadă că era vorba de o bucătărie prevăzută, de asemenea, cu o ușă care ducea în altă cameră. Răsuflă adânc pentru a-și calma nervii întinși la maximum.

Ușa bucătăriei era încuiată. Dacă era blocată cu un zăvor de siguranță, urma să fie nevoită să spargă geamul. Încercă să strecoare printre ușă și tocul acesteia o bucățică de plastic de grosimea unei cărți de credit. Fără să fie nevoie de prea multe încercări, limba încuietorii demodate alunecă înapoi și fu de-ajuns să împingă ușor ușa, pentru ca aceasta să se deschidă puțin. Nu mai era timp de gândit. Se descălță și se strecură în bucătărie, deschise brusc cealaltă ușă și intră în sufragerie.

Încăperea era goală. Draperiile nu fuseseră trase și în lumina cenușie ce intra prin fereastră văzu o cameră spațioasă, în care se zăreau siluetele unor fotolii așezate în jurul unui șemineu. Sarah rămase nemișcată și ascultă, dar nu se auzea nici un zgomot, în afară de fâșâitul produs de mașinile care treceau pe strada udă.

Ținându-și răsuflarea, traversă camera în vârful picioarelor și deschise cealaltă ușă. Dădea într-un coridor cufundat în beznă. Aprinse lanterna și deschise cu precauție, una câte una, toate ușile care dădeau în acel coridor. Erau ușile celor două dormitoare, cea a băii și ușa de la intrarea în apartament, pe care o lăsă închisă.

Un lucru era clar. Apartamentul era pustiu. Sonia și Len plecaseră.

32
Londra

Nairn stătea la fereastră, privind încruntat la străzile întunecate ale Lambethului ce se întindeau dedesubt. Deci totul mersese prost. Așa cum îl anunțaseră cei din Olympia, Sonia și Len fuseseră ridicați de niște bărbați îmbrăcați în costume, probabil de la Securitate, acum trei ore. Căutând-o pe Sarah, Charlton ajunsese până la depozitul lui Magda și găsise acolo doar cadavrul acestuia. Nairn era sigur că Sarah trecuse pe sub Zid în locul lui, dar numai Dumnezeu știa unde era acum.

Înjură încet. N-ar fi trebuit niciodată să o trimită înapoi la Berlin, dar acum nu mai putea să facă nimic pentru a o ajuta. Absolut nimic. Bineînțeles, telefonase deja, pe linia bruiată, ambasadei din Berlinul de Est și vorbise cu șeful stației de acolo, dar ce puteau ei să facă? Să răspândească oameni pe străzi? Să fie atenți la tot ce mișcă? Să se roage? Șansele ca ei s-o găsească pe Sarah erau minime. Și, chiar dacă ar fi găsit-o, ar fi fost al dracului de greu să o scoată din nou de acolo.

Rămas în criză de idei, căută numărul de la casa din Dorking a lui Simon. Nici acesta nu putea să facă ceva folositor, dar cu cât era anunțat mai repede de iminentul dezastru, cu atât mai bine! Dacă Sarah ar fi fost capturată și identificată, urmau să apară și problemele diplomatice și, de asemenea și dușmănii personale.

După șocul inițial, lui Sarah îi veni să plângă că prada ei scăpase. Avea nervii în piuneze după tensiunea ultimelor două ore – și totul fusese degeaba. Reuși să se adune și se așeză pe un fotoliu în sufrageria cufundată în beznă, încercând să-și potolească frica. Cel puțin pentru scurtă vreme era în siguranță: apartamentul Soniei era ultimul loc unde ar fi putut s-o caute cineva. Se uită împrejur, camuflând raza lanternei cu mâinile. Era un apartament confortabil, destul de spațios pentru standardele

est-germane. În încăpere se aflau și câteva rafturi pline cu cărți pe lângă șemineul clasic, din cărămidă. Deasupra acestuia se aflau câteva poze de vacanță cu copii și o fotografie înrămată în argint a unui bărbat tânăr. Acela trebuia să fie Richard Sorge.

Ce să facă acum? Dacă Sonia fusese arestată, Sarah ar fi trebuit să se întoarcă în Vest cât mai curând posibil. Ar fi fost oprită la oricare punct de control, pentru că nu avea actele necesare pentru a fi în Berlinul de Est, dar ar fi putut să se folosească din nou de canalizare. Planul avea sorți de izbândă numai dacă nimeni nu o remarcase în partea aceasta a Zidului și dacă nu găsise nimeni poarta deschisă... fusese o greșeală din partea ei să o lase deschisă. Dacă nemțălăii ăștia eficienți ar fi găsit poarta deschisă probabil că ar fi schimbat încuietoarea. La naiba, la naiba, la naiba!

Sau poate că, din contră, Sonia era încă în libertate. Erau un cuplu în vârstă, la pensie: poate că moartea lui Peter îi afectase atât de tare, încât se hotărâseră să locuiască la unul dintre ceilalți copii. Era totuși abia unsprezece seara – puteau să fie în oraș, la vreun restaurant, deși această variantă nu prea putea fi luată în considerare, având în vedere faptul că Peter tocmai fusese împușcat. Poate că acesta nu murise până la urmă și li se dăduse voie să stea cu el la spital. Sarah se duse până la fereastră și aruncă o privire afară. Strada era goală, cu excepția unei singure mașini parcate sub copacii de vizavi. S-ar fi putut să fie vorba de un supraveghetor. Prieten sau inamic?

Prezența mașinii acolo fu decisivă în alegerea pe care o făcu. Era foarte târziu și toți berlinezii de treabă din Est erau în pat la ora aceea. Pe străzi ar fi părut suspectă și, dacă mașina era de la Ministerului pentru Securitatea Statului, ar fi ridicat-o înainte să apuce să facă cincizeci de metri. Brusc, se simți extrem de obosită. Apartamentul întunecat o făcea să se simtă în siguranță. În frigider, găsi o cutie de bere pe care o bău în cel mai mic dintre cele două dormitoare. Camera era mobilată cu o singură canapea. Se înveli cu o pătură, ghemuindu-se și adormi.

33
Londra

Sir James Simon nu stătu prea mult pe gânduri; și nici nu avea prea multă răbdare. Luă primul tren din Boxhill și se grăbi pe jos de la Waterloo Station pentru a ajunge la Cut la șapte dimineața. După o mică neînțelegere cu paznicii – pentru că uitase parola pentru intrarea în clădire – i se permise să intre și urcă cu liftul.

Nairn îl întâmpină destul de călduros, arătând totuși foarte obosit.

— Te-ai trezit devreme, Jim. Mulțumesc că ai venit.

— Ai vești noi?

— De când am vorbit noi, nu. Sarah Cable se află undeva în Berlinul de Est – Dumnezeu știe unde. Sonia a dispărut. Nu știu dacă a fost arestată, dar cum fiul ei se pare că a fost împușcat în timp ce încerca să treacă granița, e o posibilitate de luat în seamă. În birou intră un funcționar care aduse două căni de cafea instant și câteva cutiuțe de lapte. Îmi pare rău că lucrurile de la comisariat nu mai merg așa de bine ca înainte.

Simon zâmbi ușor, autoironie.

— Se pare că suntem martorii unui eșec total.

— E un dezastru. Dacă Securitatea est-germană o arestează pe Sarah și aceasta recunoaște că este ofițer SIS și că a intrat ilegal în țară pentru a o răpi pe Sonia, Dumnezeule, se va dezlănțui iadul!

— Și cum rămâne cu bătrâna?

Nairn își desfăcu brațele.

— Cine știe? Acum are destule motive să fugă, chiar și la vârsta ei, dar cred că nu mai poate să o facă. După părerea mea, e deja arestată.

— Mă îndoiesc.

— Și mai avem pe cap și blestematul ăla de submarin, care stă pe fundul Mării Baltice. Să le spun celor de la Marină să-l trimită la pescuit?

— Mai lasă-l acolo încă douăzeci și patru de ore! Au fost de acord să aștepte două nopți și, deocamdată, nu a trecut decât una.

— Mie mi se pare că a trecut o săptămână.

Simon se așeză într-unul dintre fotoliile ponosite.

— Chiar crezi că o să o aresteze pe Cable?

— E o posibilitate de luat în seamă.

— În cazul acesta, vor fi obligați să raporteze incidentul și ministrului! Și urăsc să fie prinși cu pantalonii în vine.

— Crezi că e absolut obligatoriu, Jim? Asta înseamnă că o grămadă de oameni or să știe. Până acum se pare că Sarah a reușit să rămână în libertate, dar dacă cineva scapă vreo vorbă, toți polițiștii din Berlinul de Est vor fi pe urmele ei. Sunt multe urechi atente în jurul ambasadelor blocului sovietic, doar la un telefon distanță de Karishorst.

— David, când lucrurile merg rău, *trebuie* să fac un raport către politicieni. Nu există nici o altă alternativă.

Când Sarah se trezi, afară era o zi însorită de toamnă și apartamentul rămăsese încă gol. Ținându-se la distanță de ferestre, merse în bucătărie și își făcu o cafea. În mod ciudat, nu se mai simțea ca o străină, locul avea ceva plăcut care o făcea să se simtă aproape ca acasă. Îngenunchind pe podeaua dormitorului, ridică colțul unei draperii și aruncă pe furiș o privire afară. Observă că se afla într-un cartier rezidențial, liniștit, cu străzi drepte, flancate de copaci. Mai reuși să vadă câțiva trecători și câteva mașini parcate. Dacă apartamentul era supravegheat, oricare dintre aceștia putea să fie un agent.

Analiză cu calm situația. Orice i s-ar fi întâmplat Soniei, nu avea nici un motiv să creadă că Securitatea est-germană știa că ea, Sarah, se afla în Berlinul de Est. Deci era mai în siguranță în apartamentul pustiu decât pe străzi, la lumina zilei. Adică trebuia să stea în casă întreaga zi, așteptând seara și întunericul pentru a pleca în același mod în care venise. Cu puțin noroc, ar fi putut să ia trenul până în centru și să ajungă până la ambasada Marii Britanii fără să o oprească cineva. Ar fi trebuit să existe o cale oficială să o scoată din țară după aceea.

Era tentată să-și încerce norocul oricum, dar nu exista nici o cale să-i evite pe eventualii urmăritori la lumina zilei și, deocamdată, nu se temea de o eventuală vizită a poliției în apartament. Dacă Sonia avea necazuri era din pricina lui Peter. Nici o persoană în toate mințile nu avea cum să o suspecteze pe Sonia de activități antistatale, așa că nu aveau nici un motiv să-i percheziționeze apartamentul. Puteau să ajungă la ea și fără asta.

Și, în orice caz, apartamentul *era* prevăzut cu două ieșiri. Ușa de la intrare *avea* un vizor prin care Sarah putea să vadă scările și liftul. Ușa din spate, din bucătărie, dădea în balcon și de acolo pe scara de incendiu. Balconul era lat de aproape un metru, cu un parapet solid de cărămidă și, dacă s-ar fi ghemuit acolo, ar fi putut trece neobservată de dedesubt. Sarah lăsase ușa din spate descuiată și puțin întredeschisă, pentru cazul în care ar fi trebuit să iasă repede pe acolo.

Nu putea să dea drumul la radio sau la televizor, pentru că apartamentul putea să fie înțesat de microfoane. Așa că examină cărțile din sufragerie. Descoperi o carte nemțească veche despre actele de vitejie ale lui Richard Sorge din timpul războiului și despre activitatea lui ca agent secret din cadrul ambasadei germane din Tokio. Sarah știa că era vorba de un manual de spionaj clasic – Sorge avusese grijă ca documentele secrete ale înaltului comandament japonez să ajungă la Moscova la fel de repede cum ajungeau și la aliații japonezilor în Berlin. Cu ajutorul acestui serviciu secret, Stalin fusese informat că Japonia nu avea să invadeze Rusia, dându-i acestuia posibilitatea să-și concentreze toate forțele asupra invaziei germane. În schimb, refuzase să-l dea pe Sorge la schimb cu prizonierii japonezi și îl părăsise acolo în ultimul an de război. Sarah se așeză într-un fotoliu și începu să citească.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, temperatura aerului crescu și ea ațipi în fotoliu moleșită de căldura apartamentului. Se dezmetici rapid, alertată de zgomote ce veneau dinspre ușa de la intrare. Se ridică brusc în picioare, auzind din nou zgomotele respective. Înțelese că era cineva care descuia ușa.

Ascunse cartea sub o pernă și fugi în bucătărie, se târî prin ușa din spate, pentru a nu putea fi văzută de dedesubt și se ghemui pe balcon. Simți cum i se usucă gâtul, în timp ce auzea pași în interiorul apartamentului.

34
Berlin

După cincisprezece minute, combinația dintre crampele pe care le simțea în mușchii picioarelor și ploaia ce începuse să cadă o irita pe Sarah. Aruncă precaută o privire prin fereastra bucătăriei și văzu o femeie în vârstă îndreptându-se către un raft cu pahare. Femeia vorbea cu cineva din camera alăturată și Sarah ascultă ce spunea. Auzi numele Len și deduse din tonul conversației că cei doi erau singuri.

Venise vremea pariului final. Se hotărî, numără până la douăzeci, deschise ușa bucătăriei și dădu la maximum aparatul de radio.

— Bună seara! Sarah vorbea încet în germană; nici un microfon nu avea cum să o înregistreze în gălăgia ce venea dinspre aparatul de radio. Nu vă alarmați, nu vreau să vă fac nici un rău. Vin de la Londra, pentru a vă salva.

Sonia se răsuci cu o expresie de groază întipărită pe chip.

— Cine ești? Se trase înapoi. Ce vrei?

Sarah ridică încet mâinile, arătându-le că erau goale. Sonia nu părea să aibă mai mult de șaizeci de ani, o femeie chipeșă, cu părul scurt și alb, cu o față pe care se puteau citi înțelepciunea și caracterul.

— Ce vrei? Vocea îi tremura. Sarah observă un inel oriental de aur răsucit care, probabil, stătea pe degetul femeii de mai bine de o jumătate de veac. Soțul ei alergă din cealaltă cameră și o cuprinse protector cu brațele.

— Aveți probleme, nu-i așa? întrebă Sarah. Amândoi. Am venit să vă ajut. Pot să mă așez?

Len dădu din cap; chipul și atitudinea trădau faptul că plânsese.

— L-au împușcat pe Peter! îi spuse el Soniei. Fata are dreptate, oricine ar fi ea, suntem în mare pericol. Ești de șaizeci de ani

membră de partid și ești tratată astfel...

— Moartea lui Peter a fost un accident, replică Sonia, strângându-și buzele. Nu suntem în nici un fel de pericol din cauza lui.

Soțul ei se uită disperat la Sarah. Părea să accepte prezența ei acolo, nearătându-se deloc surprins de apariția străinei.

— Am fost interogați timp de douăzeci și patru de ore de Securitate. Brusc, după atâția ani, suntem considerați suspecți și asta numai din cauza lui Peter – numai Dumnezeu știe ce o să ne facă.

— Nu suntem în pericol! spuse Sonia cu aceeași voce monotonă, de parcă s-ar fi aflat încă în stare de șoc.

Len gemu.

— Recunoaște, Ruth, pentru numele lui Dumnezeu, recunoaște. Se întoarse din nou spre Sarah, implorând-o din priviri. Oricine ai fi, poți să faci ceva să ne ajuți? Te rog!

O oră mai târziu, de la radio încă se mai auzea muzică de Beethoven. Femeia în vârstă o privea ostil pe Sarah pe deasupra mesei din bucătărie. Sarah simțea cum o cuprinde disperarea. La început, credea că e pe calea cea bună; dar acum nu putea risca să mai rămână prea multă vreme. Sonia era de neclintit.

— Greșești, spuse Sarah încet. Îți repet – nu mai ești dorită aici. Nu contează ce ai făcut când erai tânără, ai rezistat represiunii, ai vorbit liber, ți-ai făcut mulți dușmani. Sonia o privea fară să spună nimic. În adâncul ei în mod sigur era afectată de moartea lui Peter, probabil că se simțea amenințată și tristă. Dar nici una dintre aceste trăiri nu se vădea pe chipul ei. Disperată, Sarah mai încercă o dată. Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă! îi veni ei să țipe. Ei cred că ai fost agent dublu între ’47 și ’50, că l-ai trădat pe Fuchs. Fiul tău a încercat să fugă. Dacă rămâi aici, o să cazi în dizgrație, o să fii exclusă din partid, o să-ți ia casa și o să te închidă împreună cu criminali nebuni! Înțelegi? Ai putea să-ți petreci ultimii ani din viață în pușcărie. Noi îți oferim o cale de scăpare.

Sonia o privi cu dușmănie și brusc se încruntă:

— Ce încerci să mă determini să fac? Se străduia să pară la fel de nepăsătoare, dar nu îi mai reușea atât de bine.

— Te putem scoate din țară. Putem s-o facem chiar în seara aceasta și apoi să vă punem la dispoziție o casă în Anglia sau în America, oriunde vreți.

— Și, în schimb, eu trebuie să trădez munca mea de-o viață, tot ce-am făcut în ultimii șaizeci de ani?

— Oricum, e mai bine decât să rămâi aici și să fii distrusă, nu-i așa?

Sonia se întunecă la față, dar se vedea că rezistența ei era pe sfârșite.

— Și să zicem că aș ceda acestui șantaj, cum aveți de gând să ne scoateți din țară?

— Țărmul Mării Baltice e la mai puțin de o sută cincizeci de kilometri și acolo vă așteaptă un submarin, la o oră stabilită, în seara asta.

Sonia clătină tristă din cap.

— Exact ca în timpul războiului... dar e imposibil, draga mea. Sunt patrule și șalupe ale Pazei de Coastă, radare și mine – nimeni nu mai poate fugi în felul ăsta.

— Am studiat în amănunt toate părțile planului, inclusiv traseele șalupelor militare. Marina noastră poate să detecteze minele. Îți promit că știm cum să o scoatem la capăt și, oricum, am mai făcut-o și cu alte ocazii. Se poate fugi pe mare, știi asta de pe vremuri. Sarah făcu o pauză, zâmbi și continuă pe un ton neutru. Deci veniți?

— Nu cred! Doar încercam să te previn asupra pericolelor pe care le vei întâmpina.

— Foarte bine! oftă Sarah simțind că-i vine să scuipe sânge. Nu mai avea alte cărți de jucat. Pentru prima dată observă că în cameră era și fotografia lui Sorge – era o poză mică, alb-negru, pe dulap. Nu pot să rămân aici toată noaptea. Dacă vreți să stați și să riscați, păcat, e treaba voastră, noi nu vă putem ajuta. Dar nu cred că veți mai locui împreună în acest apartament peste o săptămână. Și asta va fi doar începutul.

Brusc, chipul Soniei se întunecă.

— Oh, de ce nu ne lăsați în pace? Tot ce vreau acum este să trăiesc liniștită alături de Len în țara socialistă la a cărei construcție am ajutat, printre oameni care vorbesc limba mea maternă. Oh, Doamne, de ce ne tulburați, lăsați-ne în pace, ticăloșilor. Începu să plângă, suspinând încet cu capul în mâini.

— Lumea s-a schimbat din 1950 și țara la a cărei construcție ai ajutat este cea în care tinerii pe care îi disprețuiești te vor condamna pentru trădare. Picioarele îi tremurau pe sub masă, dar vocea îi rămase fermă și limpede.

Într-un târziu, Sonia privi în sus cu ochii plini de furie.

— Lasă-ne singuri câteva minute, vreau să vorbesc cu soțul meu.

La miezul nopții porniră. Sonia insistase ca Len să nu fie nevoit să suporte riscurile unei evadări de pe coasta nordică.

— Nu e nevoie. Are o viză pentru a traversa în Germania de Vest, urma să meargă la un târg în Hamburg, peste câteva zile. Plănuia să anuleze excursia aceasta din cauza..., din cauza lui Peter. Dar încă mai poate folosi viza; pe mine m-au luat la întrebări, deci nu cred că el va avea vreo problemă la graniță, dacă merge cu trenul.

Sarah avea îndoielile ei, dar le ținu pentru sine; treaba sa era să o scoată pe Sonia, indiferent de ceea ce urma să i se întâmple bietului Len.

— Dar tu ai fi oprită?

— Oh, da. Nu am documentele necesare pentru a părăsi țara și, oricum, acum mă urmăresc. Va trebui să merg pe drumul ales de tine.

— Cum putem ieși din bloc fără să fim văzuți?

Sonia trăsese jaluzeaua peste fereastra bucătăriei, dar acum o ridică puțin și aruncă o privire pe geam.

— O să ne folosim puțin de tehnica de filaj. Încă arăta destul de răvășită, dar fu în stare să zâmbească trist. Drumul de serviciu din spate nu prea le asigură acoperire supraveghetorilor, așa că își parchează mașina la unul dintre capetele lui, probabil în față.

— Unde e mașina ta?

— La asta mă gândeam. E o Lada, crezi că poți să o conduci?

— Desigur.

— Ah, clătină Sonia din cap. Am uitat. Are numere speciale de partid. Dacă mă urmăresc, or să ne găsească imediat.

Deci de asta făcuse Magda numerele false.

— Pot să schimb numerele, spuse Sarah. Și am și actele necesare pentru noua mașină.

— Serios? Foarte inteligent din partea ta... în cazul acesta, s-ar putea să reușim. Mașina mea este încuiată într-un garaj la o stradă depărtare. L-am închiriat de pe piața neagră și sunt sigură că poliția nu știe nimic despre el; ei cred că mașina mea se află într-unul dintre garajele din spate, dar acestea sunt prea puține ca să ajungă pentru toți locatarii. Gândire socialistă. Se opri pentru un moment. Dacă poți să ajungi la mașină, vino cu ea înapoi aici, pe drumul de serviciu din spate. Ei pe mine mă urmăresc, nu pe o fată de douăzeci și ceva de ani, într-o mașină diferită, așa că nu te va urmări nimeni. Oprește în spatele blocului, la intrarea în grădină și eu o să mă strecor în spate și o să mă întind pe podea. Cu puțin noroc, agentul care supraveghează blocul nici n-o să se mai uite la tine.

Sarah ezită un moment.

— Dar cum ajung la mașina ta?

— O să-ți fac planul străzii. Ca să ieși din clădire, coboară scările până la parter. Ușa de la intrare e la doar câțiva pași de stradă. Mai e o ușă laterală. Ieși prin grădină și mergi prin spatele blocului de lângă acesta și apoi pe aleea din fața următorului bloc, pe care o să-l recunoști după barăcile din curte. Sarah chicoti involuntar: avea de-a face cu o profesionistă. La capătul străzii, traversezi și mergi mai departe. Uite, îți arăt eu.

— Ai destulă benzină?

— Da, rezervorul e aproape plin și în torpedo sunt hărți pentru toată țara. Sonia zâmbi din nou trist. Un vechi obicei.

Curtea era întunecată și Sarah găsi pe bâjbâite drumul, trecând prudent pe lângă containerele de gunoi prevăzute cu roți. Îi luă zece minute să ajungă la șirul de garaje situat la trei străzi depărtare și pe drum nu întâlnise pe nimeni; dacă locul era

urmărit, supraveghetorii se aflau bine ascunși. Garajul Soniei era al șaptelea dintr-un șir de opt din apropierea unei clădiri gotice ce aducea surprinzător de mult cu o biserică încă funcțională, afară fiind plasat și un panou pe care era afișat orarul slujbelor.

Sarah descuie garajul și se strecură înăuntru. Împinse ușa din lemn încet, închizând-o, folosindu-se de cartela de plastic pentru a bloca limba broaștei. Încăperea nu avea ferestre, dar ea camuflă instinctiv raza lanternei cu mâinile, în timp ce îngenunchea pe podeaua de beton. Plăcuțele de înmatriculare ale mașinii, pătrățoase, erau prinse cu niște șuruburi mici, pe care ea începu să le desfacă folosindu-se de o șurubelniță și de setul de chei pe care îl avea la ea. Fixă noile plăcuțe de înmatriculare utilizând de aceleași șuruburi. Când termină treaba, ascunse vechile plăcuțe de înmatriculare între acoperișul ruginit de azbest și grinzile de susținere, apoi deschise ușa câțiva centimetri și scoase capul afară. Strada era învăluită în întuneric, excepție făcând doar cele câteva globuri de lumină albă ce încoronau cei doi stâlpi de beton și continua să arate pustie. Încet, descuie mașina și porni motorul. Zgomotul i se păru asurzitor și îl opri în grabă, înainte ca acesta să atragă atenția vecinilor sau ca monoxidul de carbon să umple garajul. Deschise ușa și împinse mașina afară, grăbită, pentru a micșora timpul de expunere. După câteva secunde, ușile erau închise din nou și ea trecea de biserica tăcută cu farurile stinse.

Apucă volanul ciudatei mașini, încordându-se, conducând de parcă ar fi fost în transă, dar totul mergea foarte bine. Intră pe strada îngustă din spatele blocului de apartamente, dădu cu spatele până la capătul grădinii și abia se oprise când o auzi pe Sonia deschizând ușa din spate.

— Punctul de întâlnire este pe malul mării lângă Rugen, spuse Sarah repede în timp ce porneau în trombă. Poți să mă îndrumi către centura orașului?

— Da, se auzi vocea înfundată din spate. Ia-o pe prima la dreapta, apoi mergi înainte cam zece kilometri până ajungi la un depou de tramvaie.

Conducea rapid de-a lungul unei străzi pustii, lăsând în urmă șiruri întunecate de magazine și blocuri, din când în când trecând

peste șine de tramvai sau peste petice de piatră cubică. Sarah simți că Sonia nu voia să vorbească și se concentră asupra comenzilor ciudate ale mașinii, fiind atentă la eventualele mașini de poliție. Realiza că în adâncul sufletului ei era speriată; o singură greșeală și ar fi fost pierdute. Orice s-ar fi întâmplat cu Sonia, Sarah știa că pe ea o aștepta o lungă perioadă de detenție în închisoare sau în vreun lagăr de muncă; ar fi îmbolnăvit-o înainte de a o folosi ca monedă de schimb, întotdeauna procedau așa. Dar la suprafață nu simțea decât curiozitate și un calm glacial. În dreptul depoului de tramvaie intrară într-o zonă împădurită și mări viteza.

La Londra, Nairn stătea singur în biroul lui, nemișcat, așezat la masa pe care se afla o lampă cu abajur verzui. Era ora unu dimineața și tocmai terminase de decriptat o altă telegramă venită din Berlinul de Est. Agenții de la ambasadă îi raportaseră plecarea unei Lada, condusă de o femeie neidentificată. Și apoi și Len plecase spre o destinație necunoscută. Acum, tot ce mai rămânea de făcut era să spere; dacă și-ar fi păstrat credința părinților săi, s-ar fi rugat.

35
Germania de Est

Prin Rugen nu trecea nici o autostradă dar, în orice caz, Sarah se simțea mai în siguranță pe drumurile de țară. Conducea mașina spre nord prin noapte, păstrând o viteză constantă de șaptezeci și cinci de kilometri la oră, iar farurile străpungeau întunericul pădurii de pin. Din când în când, copacii lăsau loc unei porțiuni de câmpie sau deal și când luna ieșea dintre nori putea zări contururile fantomatice ale fermelor.

O dată ieșită din Berlin, oprise într-un refugiu și Sonia veni să se așeze lângă ea. Mergeau păstrând tăcerea, vorbind doar când Sarah cerea informații despre direcția în care se îndreptau, în dreptul răspântiilor. Pe drum erau puține mașini: depășiseră câteva TIR-uri, câteva camioane și un polițist singuratic, pe motocicletă, care mergea în direcția opusă. Starea de spirit a lui Sarah se îmbunătățise și ea deveni din ce în ce mai încrezătoare când văzuse că parcurseseră șaizeci de kilometri în prima oră. Apoi se lăsase ceața.

Totul se întâmplase brusc. Fâșii gri de aburi apăruseră în bătaia farurilor acoperind drumul și alunecând pe deasupra mașinii ca adevărate fantome; se aflau în fața unui zid de ceață și Sarah se văzu nevoită să încetinească.

— Mașina asta are faruri de ceață? o întrebă ea pe Sonia.

— Din păcate nu.

Sarah înjură, dar merse mai departe cu prudență, chinuindu-se să vadă în lumina slabă a farurilor marginile drumului. Nu existau marcaje fosforescente și Sarah porni ștergătoarele pentru a curăța umezeala depusă pe parbriz. Acestea se mișcau înainte și înapoi producând un zgomot puternic. Ora care a urmat le solicită nervii la maximum pentru că dacă ar fi lovit vreun copac sau ar fi ieșit de pe drum ar fi fost vai de ele. Dar Sarah se simțea la adăpost în ceață și ele stăteau destul de confortabil în mașină, cu căldura

pornită. Apucă mai strâns volanul, aplecându-se înainte, chinuindu-se să vadă mai bine, cu fruntea aproape atingând parbrizul. Curând, ochii începură să o usture. Trecură printr-un oraș cu clădirile ascunse în mare parte de ceață. Roțile mașinii scoteau un zgomot ritmic pe piatra cubică în timp ce farurile dezvăluiau siluetele mașinilor parcate de-a lungul străzii.

— Cred că suntem în Neubrandenburg, murmură Sonia încordată. Fii cu ochii în patru. Dar nu văzură nici un echipaj de poliție și nici vreo mașină care să le fi urmărit.

La scurtă vreme după aceea, lăsară în spate ceața și Sarah mări din nou viteza. Acum traversau o câmpie, drumul era mai lat, așa că ajunse la nouăzeci de kilometri pe oră, copacii și stâlpii de telegraf de pe marginea drumului dispărând cu repeziciune în spatele mașinii. Sonia observă prima barajul din față și apucă brusc brațul lui Sarah, într-un acces de panică. Un șir de lumini roșii semnalizau o barieră plasată de-a latul drumului și două mașini de teren o flancau. De-o parte și de alta a drumului era câmpia, așa că nu aveau unde să scape. Când se apropiară de grupul de oameni îmbrăcați în uniformă, Sarah frână și lăsă jos geamul mașinii. Doi bărbați cu mantale lungi se apropiară. Amândoi erau înarmați cu pistoale mitralieră.

La Londra, Nairn se întorsese în camera de comunicații și sorbea dintr-un pahar de cafea instant. De două ore, radioul tăcea și nu aștepta alte vești până la mesajul comandantului submarinului – și asta nu urma să se întâmple decât atunci când Sarah și Sonia s-ar fi aflat la bordul navei. Schimbă câteva cuvinte cu cei doi operatori radio, povestind despre copii și grădinărit; el nu avea copii, dar cei doi erau familiști convinși, îi știa de mulți ani. Gândurile îi zburau în altă parte și nici nu băgă de seamă când sună telefonul și femeia cu care vorbea se opri pentru a răspunde. Se întoarse și privi la farurile mașinilor ce veneau dinspre podul Westminster. Traficul se rărise acum; până la patru dimineața, drumul urma să fie pustiu. Așa cum cunoșteau toți cei care lucrau noaptea – polițiști, infirmiere, vameși, măturători de stradă și ofițeri de securitate – acestea erau orele moarte când

până și insomniacii și cei cu tendințe sinucigașe dormeau, când toată natura părea să ia o pauză și să se odihnească înainte de a se hotărî să reînceapă lupta pentru încă douăzeci și patru de ore.

Își dădu seama că operatoarea radio vorbea cu el.

— Da, Liz? Îmi cer scuze, eram departe de aici.

— Sunt cei de la GCHQ, Sir. Au trimis un raport pe care cred că ați vrea să îl vedeți – mi se pare că se referă la cele întâmplate în seara asta.

— Da?

— Îl trimit chiar acum pe o linie sigură de fax, ar trebui să ajungă aici în douăzeci de minute.

— Foarte bine, ai grijă să mi-l aduci imediat.

— Bineînțeles, Sir.

Sarah privea țintă la fața largă cu pomeții înalți care ieșea de sub căciula militară, realizând cu groază că țeava armei era îndreptată spre capul ei. Putu să-și dea seama după fizionomia omului și după epoleții largi ai mantalei militare că era vorba despre un soldat rus, nu de un polițist și, când acesta începu să vorbească, nu înțelese nici un cuvânt.

Ea clătină din cap și el ridică vocea gesticulând furios cu țeava armei.

— E în ordine, șopti Sonia. Îți cere să aștepți câteva minute. Se fac niște manevre militare și un pluton de tancuri traversează șoseaua un pic mai în față.

— Asta-i tot?

— Da, nu te îngrijora.

Sonia se aplecă și spuse câteva cuvinte în rusește. Brusc, fața asiatică se umplu de zâmbet, soldatul se întoarse și merse înapoi la barieră cu automatul atârnându-i neglijent pe piept. Sarah îl văzu vorbind cu ceilalți din pluton. O sticlă începu să circule între ei și auzi râsete, când unul dintre soldați făcu un gest obscen către mașină, îndoindu-și brațul în aer, mimând un penis în erecție. Sonia o apucă ușor de mână.

— Cred că i-a plăcut cum arăți, draga mea, dar nu ai de ce să te temi. Sunt doar niște țărani beți care nu ne vor face nici un rău.

Nu trecură câteva minute, ci mai bine de o jumătate de oră până când apărură tancurile. Sarah auzi un huruit îndepărtat, apoi zgomotul de motoare deveni asurzitor, tancurile făcându-și apariția dinspre est. Era o priveliște insolită, cel puțin cincizeci de monștri blindați – cu siguranță mai mult de un pluton – cu țevile tunurilor în vânt și cu antenele radio bălăngănindu-se deasupra, în timp ce traversau cu viteză câmpia. Sarah privea fascinată șenilele care mușcau din șosea; parcă avea o viziune din al doilea război mondial.

Când dispărură, bariera fu ridicată și cele două mașini de teren plecară în urma tancurilor. Sarah porni motorul mașinii.

Raportul de la GCHQ era devastator, deși se aștepta la așa ceva. În sfârșit, reușiseră să înțeleagă ceva din toate înregistrările interceptărilor și, în timp ce le citea, Nairn înjură în gând. Cum dracu' putuseră să fie atât de orbi? Cum putuse el să fie atât de dobitoc încât să o trimită pe Sarah înapoi? Era o fată curajoasă, dar avea numai douăzeci și doi de ani – ce o să-i facă nemernicii ăia? Și dacă se mai lăsa și cu împușcături când le arestau...

— La naiba, strigă el în încăperea goală. La naiba, la naiba, la naiba! Lovi biroul cu pumnul, nervos.

După câteva minute, merse ca în transă, deschise ușa și strigă pe coridor.

— Poți să-mi faci și mie rost de o mașină, te rog, Liz? S-ar putea să am nevoie să mă mișc rapid când o să primesc veștile.

— Nu e nevoie, Sir, spuse operatoarea radio. Șoferul dumneavoastră vă așteaptă jos. A fost aici toată noaptea.

— Chris e încă aici? Dar i-am spus să se ducă acasă acum câteva ore.

Liz ieși pe hol.

— Probabil s-a gândit că s-ar putea să aveți nevoie de el, Sir, zâmbi conspirativ. În seara asta se petrece o chestie extrem de importantă, nu-i așa?!...

— Da, s-ar putea să fie importantă. Mai degrabă Chris plănuia să se îmbogățească de pe urma orelor suplimentare, se gândi Nairn! Nu degeaba toată lumea de la cantină îi spunea Chris

Pungașul.

La trei și un sfert dimineața, Sarah ajunse la malul mării, lângă Greifswald. După incidentul cu tancurile, călătoria continuase normal, dar oftă ușurată când mașina depăși un deal și ea putu să vadă conturul dunelor de nisip. Marea Baltică părea o întindere întunecată mai deschisă la culoare decât pământul, cu mici sclipiri argintii în locurile unde se spărgeau valurile.

Încetini și urmă cursul falezei, știind că mai avea de parcurs câțiva kilometri până când dunele urmau să facă loc stâncilor unde spera să găsească farul părăsit care era locul de recunoaștere pentru plaja de unde trebuia să se facă recuperarea. Acum începea cea mai periculoasă fază a planului pentru că această parte a coastei era una dintre cele mai bine păzite din Europa dar, în mod curios, Sarah era calmă și încrezătoare, ascultând zgomotul valurilor ce se spărgeau în beznă și inhalând cu nesaț aerul sărat al mării.

36
Rugen

După ce au ascuns mașina într-un pâlc de copaci, își găsiră adăpost între două stânci, ferite de vântul tăios. Din fericire, luna apusese și Sarah se simțea în siguranță în întunericul ce învăluia stâncile. Stătea cu genunchii la piept privind prin întuneric la siluetele fantomatice ale valurilor care se spărgeau de țărm. Sonia se așezase undeva, în apropiere și Sarah o auzi plângând în tăcere. Se întinse și îi cuprinse cu un braț umerii. Nu spuseră nimic, dar o legătură nevăzută se stabili între ele. Într-un târziu, Sonia vorbi.

— Ăsta este sfârșitul. Vocea îi tremura, abia auzită. N-o să mă mai pot întoarce niciodată aici, în țara mea.

— Îmi pare rău. Sarah se simțea stingherită dar continua să o îmbrățișeze, încercând să o liniștească.

— Crezi că Len e în siguranță?

— Sper… da, sunt sigură că e în siguranță. Sarah își dorea cu ardoare să o și creadă.

Urmă încă o perioadă lungă de tăcere, liniștea fiind spartă doar de vuietul valurilor. Brusc, Sonia șopti.

— De ce ai venit la Berlin? Nu mi-ai explicat niciodată… noi te-am acceptat ca pe o salvatoare. Dar cine ești?

— Vin de la Londra, unde se știe totul despre… Peter și au considerat că ai putea avea nevoie de ajutor.

Sarah simți ochii Soniei ațintiți asupra sa prin întuneric.

— Dar asta nu e totul, nu-i așa? N-are cum să fie atât de simplu, nimic nu e atât de simplu. Ce vor de la mine în schimb?

Sarah ezită. Instrucțiunile ei erau clare, trebuia să nu o preseze pe Sonia, să nu-i ceară vreo informație, ci doar să o aducă în siguranță în țară. Chiar și așa, gândindu-se la posibilitatea ca tot acest efort să fie în van în cazul în care ea ar fi murit înainte să ajungă la submarin, ucisă de glonțul vreunui grănicer, se hotărî să-i vorbească.

— Cred că vor să le povestești despre vremurile când activai ca agent sovietic.

— De perioada cât am stat în Anglia, bănuiesc?

— Poate! Eu nu cunosc prea bine planul, știi cum merg treburile astea. Eu doar te ajut să fugi.

— Dar trebuie să știi și tu câte *ceva*, mă gândesc eu… Vor ceva de la mine? Ceva de o importanță vita*lă? Son*ia nu mai tremura și în vocea ei își făcuse loc o undă de dispreț.

Sarah privea tăcută întunericul ce le înconjura.

— Vor, spuse ea cu o ușoară urmă de dispreț în voce, să știe pe cine din MI5 ai controlat în timpul războiului. Cine te-a protejat când l-ai trădat pe Fuchs și cine este această persoană care a devenit mai târziu un om din conducerea Serviciului? Cine ne-a trădat toată schema organizației în anii ’60? Gata, îi spusese totul. Dacă făcuse o greșeală, era oricum prea târziu să o îndrepte.

— Asta-i tot? întrebă Sonia lăsând să-i scape un mic zâmbet. Și toată tevatura asta, tot pericolul ăsta doar pentru a afla chestiile astea? Ironia plutea în aer.

— Da, asta-i tot. Numele lui de cod era Alec. Sarah apucă fară milă brațul femeii în vârstă. Haide, Sonia! Îmi risc pielea să te scot din țara asta uitată de Dumnezeu, așa că spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu, cine era Alec? Pentru un moment, vocea ei furioasă acoperi zgomotul mării.

Sonia se scutură, eliberându-și mâna.

— Dă-mi drumul, fetițo. Eu și ceilalți din KPD visam la o Germanie socialistă încă de la sfârșitul Marelui Război. Rosa Luxemburg își dăduse viața pentru asta în 1919, când Spartakiștii încercaseră să declanșeze o răscoală în Berlin. Pe vremea aceea, nimeni nu *auzise* măcar de Hitler… toți anii aceia pe care i-am petrecut în China și Anglia am tânjit să mă întorc aici și să-mi dedic viața reconstrucției acestei țări uitate de Dumnezeu, așa cum îi spuneți voi.

Din cauza enervării, Sonia începuse să vorbească în germană și Sarah îi răspunse în aceeași limbă.

— *Entschuldigen,* îmi pare rău. N-am vrut să te jignesc.

— Nu face nimic, ești foarte tânără încă. Spune-mi, care e

numele tău real?

— Sarah. Spusese adevărul și făcu o pauză, așteptând să i se răspundă cu aceeași monedă. Dar întrebarea mea era serioasă. Chiar vrem să știm, *cine era Alec?* Nu cred că-ți cerem prea mult, având în vedere riscurile pe care ni le-am asumat.

— Crezi? Probabil că nu e prea mult… Din nou din vocea ei răzbătu aceeași urmă de dispreț. Foarte bine, Sarah, dacă tot vrei cu tot dinadinsul să afli, având în vedere fãptui că și eu sunt destul de bătrână și că s-ar putea să murim amândouă de frig în vântul ăsta, o să-ți spun câte ceva despre Alec.

*

Bătrânul se așeză pe o bancă de pe peronul gării, așteptând răbdător ca trenul de legătură care avea să-l ducă la Hamburg să apară pe tabelă. Deși era destul de târziu, mulți călători erau răspândiți pe peron, majoritatea purtând haine groase de iarnă. Se mai afla acolo și un grup de militari. Un polițist, purtând o manta militară, circula printre ei, verificându-le actele. Când ajunse la bătrânul cu părul alb și cu fața pe care era întipărită o oboseală imensă îi cercetă curios pașaportul și vizele.

— Și unde zici că mergi, tataie?

— La Hamburg.

— Scopul călătoriei?

— Mă duc la un târg, să caut marfa pentru făbricuța mea. Len îi făcu cu ochiul și râse cinic. Chiar și la vârsta mea trebuie să muncesc, deși eu mi-aș fi dorit altceva.

— Construim viitorul, tataie.

— Așa este, fiule, așa este.

Nairn traversă din nou coridorul spre camera de comunicații, ale cărei ferestre dădeau spre clădirea Parlamentului, unde luminile se stinseseră de mult. Deși în sinea lui era foarte agitat, își impuse să-și păstreze calmul, să nu mai bată nervos cu degetele în tocul geamului. Privi desenul format de luminile orașului, întrerupt pe alocuri de punctele albe și roșii ale farurilor mașinilor ce treceau peste pod. Se întoarse spre femeia între două vârste care stătea la biroul lung.

— A mai sosit ceva, Liz?

— Nu, Sir. Submarinul încă n-a trimis nici un mesaj, bănuiesc că este sub suprafața apei.

— Sunt îngrijorat. Ar fi trebuit să le fi luat până acum.

— Eu cred c-o să meargă, Sir. Cei de la SBS se ocupă de operațiunea de salvare, nu? Ei se descurcă mai bine ca oricine altcineva.

Nairn își dorea să-i împărtășească optimismul.

Când se făcuse aproape patru, Sarah reuși să vadă o luminiță în largul golfului. Se aprinse și se stinse cu repeziciune, de două ori. Aprinse lanterna cu infraroșii, semnalizând de două ori lung și o dată scurt. Spera din toată inima ca ei să aibă ochelari de noapte, pentru a putea vedea lumina acesteia.

— Vin, șopti ea, apucând brațul Soniei în semn de încurajare. Apoi își folosi ambele mâini pentru a trimite o lungă serie de semnale invizibile cu ochiul liber. Nimeni n-ar fi putut vedea nimic din spatele lor. Din când în când, norii lăsau loc câte unui petic de cer înstelat, dar în cea mai mare parte a timpului totul rămânea învăluit într-o beznă de nepătruns.

Amândouă tresăriră auzind un zgomot de frecare, urmat de câteva plescăituri și de sunetul unor bocanci înfundându-se în pietrișul țărmului. Bezna le învălui din nou. Sarah înlemni când își ridică privirea și văzu doi bărbați în fața ei. Purtau combinezoane negre și cagule de aceeași culoare. Chiar și peticele de piele din jurul ochilor și al gurii erau vopsite cu negru. Amândoi erau înarmați cu pistoale mitralieră. Unul dintre ei se aplecă, se uită la figurile îngrozite ale celor două femei și șopti cu un accent galez inimitabil:

— *Frau* Beurton?

— Da! Și eu sunt Sarah Cable. Bine că ați venit.

— Cable? Nimeni nu mi-a spus ceva despre tine. Credeam că e vorba de un spion dolofan, care trebuia să se întoarcă la Berlin.

— Eu sunt de la Londra. Am adus-o pe *Frau* Beurton până aici și vin și eu cu ea.

Bărbatul îi examină fața cu lumina albăstrie a lanternei lui,

părând mulțumit de ceea ce vedea.

— Foarte bine. Eu sunt sergentul Evans. Puteți să mergeți?

— Da, amândouă suntem în regulă.

— Bine, atunci urmați-ne până la barcă.

Soni a se uită înapoi spre stânci și ezită. Până la urmă se hotărî și grupul se puse în mișcare, două femei care se țineau de mână flancate de doi bărbați înarmați. La marginea apei îi aștepta un al treilea bărbat, ce ținea o barcă largă de cauciuc. Sonia fu ridicată cu ușurință și trecută în barcă. Urmă Sarah, simțind furnicături în picioare din cauza apei reci. Cei doi bărbați se rostogoliră peste marginile bărcii cu o mișcare care dovedea mult exercițiu și începură să vâslească puternic spre larg.

— Puneți-vă astea pe voi, le ordonă Evans, întinzându-le două pături dintr-un material moale și călduros. După aceea, lungiți-vă pe fundul bărcii. În larg e al dracului de frig.

Sonia se înfășură într-una dintre pături.

— Mulțumesc, spuse ea. Se întoarse și privi în urmă, spre țărmul învăluit în întuneric. Spre dreapta sclipeau luminile Rugenului.

Se auzea un zgomot ritmat și Sarah își dădu seama că porniseră motorul plasat într-o cutie metalică în spatele bărci i. Începură să ia viteză, tăind valurile. Erau toți întinși pe fundul bărcii, cu excepția lui Evans care stătea ghemuit la cârmă. Aproape că nu se vedeau pe suprafața apei, cu atât mai puțin pe ecranele radarelor. Singurul pericol era să se încrucișeze cu vreo șalupă de patrulare sau să lovească vreo stâncă. Luminile orașului dispărură în spate. Sarah se bucura că nu mai puteau fi văzuți de pe țărm, dar se simțea deranjată de apa care clipocea pe fundul bărcii.

Brusc, simți că vibrațiile bărcii scad în intensitate și își înălță capul. Încă se mișcau, dar motorul se oprise. Un val o stropi pe față.

— Stai jos! șuieră Evans.

— De ce ne-am oprit?

— Stai dracului jos! Atunci o văzu – silueta întunecată și luminile de semnalizare ale unei șalupe de patrulare la vreo două sute de metri depărtare, cu reflectoarele galbene luminându-i

mitralierele de pe punte.

— Oh, Doamne! Simți cum i se usucă gâtul și îi scăpă o înjurătură. Ne-au văzut?

În loc de răspuns, simți cum capul îi este împins în jos, la adăpost. Îl simți pe Evans că se întinde lângă ea și pistolul mitralieră din mâna lui îi atinse fața.

37
Londra

Operatoarea radio își scoase căștile, se frecă obosită la ochi și se întoarse spre Nairn.

— Erau cei din Northwood, Sir. Submarinul trebuia să transmită un mesaj radio la patru și șapte minute în cazul în care nu reușeau să ia contact cu cei de pe plajă. Dacă au reușit să se întâlnească, ordinele sunt să păstreze tăcerea radio până când ies din apele teritoriale ale Germaniei de Est. Deci, presupun, că i-au luat deja.

Nairn zâmbi ușor.

— Crezi că s-ar putea ca aceia din Northwood să fi pierdut masajul transmis de submarin?

Liz, care fusese și ea cadru militar, rânji.

— Sper că glumiți, domnule! Dacă nu a fost transmis nici un mesaj, înseamnă că planul a funcționat. Felicitări! Așa că, de ce nu mergeți să vă odihniți puțin? Încă mai vorbea ca și când ar fi fost o tânără angajată a armatei, aflându-se în biroul de operațiuni din Portsmouth, în ciuda celor douăzeci de ani care trecuseră, timp în care născuse trei copii.

El își păstra o expresie sceptică.

— Mulțumesc, sper să ai dreptate. Trebuie să plec în scurt timp, dar vreau să fiu anunțat imediat cum primiți vreun mesaj de pe submarin.

— Bineînțeles. Vă dau eu un telefon acasă.

— Nu mă duc acasă, dar în următoarele două ore mă poți suna la numărul ăsta de telefon. I-l scrise pe un bilețel.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce dăduse câteva telefoane de pe linia securizată, Nairn părăsi clădirea. Rover-ul îl aștepta afară cu motorul pornit și fu mulțumit să găsească interiorul cald al mașinii, după ce aerul rece al nopții îl lovise cu putere la ieșirea din clădire.

Se așeză pe locul din stânga, în spate.

— Unde mergem? îl întrebă vesel șoferul.

— Ești sigur că ești în stare să conduci, Chris? Ești treaz de mai mult de douăzeci de ore.

— Am tras un pui de somn în ghereta portarului dar, oricum, mulțumesc, Sir. Mă simt bine. În schimb, dumneavoastră păreți dărâmat.

Nairn rânji în întuneric.

— Bine, Chris, ia-o spre nord pe Marylebone Road și după aceea pe A40. Când ajungi la High Wycombe, pe M40, trezește-mă. Adormise deja cu capul lipit de geamul mașinii când lăsară în urmă vechea clădire a amiralității din Whitehall.

Trenul în care se afla Len se opri cu o smucitură la doi kilometri de granița cu Germania de Vest. O Skoda veche cu însemnele poliției pe ea își croia drum pe câmpul desfundat, luminile albe ale farurilor dansând nebunește în întunericul nopții. Mașina ajunse la peronul din apropierea locomotivei. Cei doi polițiști care coborâră din ea păreau să știe spre care vagon să se îndrepte și grăbiră intenționat pasul. Len îi însoți fără a opune rezistență și la scurtă vreme după aceea trenul porni din nou în timp ce cei trei oameni plecară cu mașina în noapte. Câțiva pasageri care văzuseră incidentul clătinară din cap cu înțelepciune: probabil un infractor evadat sau vreun nesăbuit care încerca să traverseze clandestin frontiera. Dar cei mai mulți din trenul acela nici nu băgaseră de seamă incidentul.

Sarah și Evans aruncară o privire peste marginea bărcii de cauciuc atunci când auziră că motoarele șalupei de patrulare scad în intensitate, pe măsură ce luminile acesteia deveneau din ce în ce mai mici.

— Cred că nu ne-au văzut, oftă el ușurat. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

— Dar a fost îngrozitor. Sarah se aplecă când un val o plesni peste față. A fost o întâmplare sau ne caută?

— De unde Dumnezeu să știu eu? Însă a trecut foarte aproape

de noi.

— Cât mai avem până la submarin? Vremea s-a cam asprit și simt că mai avem puțin și ajungem în Suedia.

— Suntem doar la câțiva kilometri de țărm, domnișoară Cable, dar cred că aproape am ajuns la punctul de întâlnire.

— Cum naiba o să-l găsim?

— Destul de greu. Am încercat să mă orientez după busolă și ei ne așteaptă la adâncime mică în direcția aceea. Am la mine un mic emițător electronic care îi va ajuta să ne găsească. Își studie instrumentele în lumina albastră a lanternei, camuflând raza acesteia cu corpul lui și mișcându-se repede.

Sarah auzi din nou mormăitul înfundat al motorului. Barca luă viteză, dar acum valurile păreau mai mari; de fiecare dată când ajungeau pe creasta unuia dintre ele, barca se prăbușea cu o mișcare care-i provoca greață și apa rece se prăvălea înăuntru peste margini. Ori de câte ori Sarah își ridica fața, șiroaiele de apă îi plesneau dureros obrajii. Deși mâinile îi erau înghețate, apucă o găleată de plastic și începu să îi ajute pe cei doi bărbați să scoată apa din barcă. Se documentase asupra operațiunilor de genul ăsta: preluarea de agenți de pe plajele Bulgariei, ori de pe țărmurile statelor baltice. Pe hârtie totul părea foarte ușor dar, în realitate, era groaznic.

Sonia zăcea inertă pe fundul bărcii gonflabile și Sarah se ruga în gând ca ea să supraviețuiască umezelii și aerului rece. Era o nebunie să încerci să ajuți pe cineva de aproape optzeci de ani să fugă și, în timp ce un alt val o uda până la brâu, ajunse la concluzia că în curând se vor scufunda. Dar abilitățile de cârmaci ale lui Evans erau mai bune decât sugerase el și, după încă zece minute, Sarah văzu cu ușurare silueta inconfundabilă a unui submarin plutind la suprafața apei, la vreun kilometru și ceva mai în față. Cala acestuia și suprafața erau parțial acoperite de apă, dar vârful lui părea imens.

— Bine, spuse Evans. Se pare că vom reuși. Când ajungem acolo, o să duc barca până lângă punte. Bill, tu intri primul cu doamna în vârstă, prin puțul din fața turnului. Apoi, dumneavoastră, domnișoară Cable – și, pentru numele lui

Dumnezeu, mișcați-vă cât puteți de repede. Fiecare minut pe care submarinul îl petrece la suprafața apei dă posibilitatea radarelor să-l detecteze. S-a înțeles?

Se ghemuiră încordați, în liniște, în timp ce barca gonflabilă sălta peste valuri. Silueta submarinului creștea, ca o balenă lungă de metal, șuvoaie de apă scurgându-se peste margini în timp ce puntea se înălța încet. Sarah o ajută pe Sonia să se ridice, pregătindu-se de transbordare, când îl auzi pe Evans înjurând.

— Rahat! Rahat! Imensitatea aia de șalupă de patrulare se întoarce.

Norii se răriseră lăsând loc luminii cenușii a stelelor, în care putură să zărească nava est-germană mergând spre ei cu viteză, cu motoarele ambalate la maximum, proiectoarele ei pipăind înfrigurate întinderea agitată a mării.

După un val de teroare, Sarah încercă să-și calculeze șansele. Șalupa venea drept spre ei și submarinul se afla la câteva sute de metri depărtare. Deși suprafața acestuia se apropia cu repeziciune, realiză că erau pierduți. Înjură neputincioasă în timp ce fasciculele luminoase ale proiectoarelor măturau valurile, apropiindu-se inexorabil. Auzi o voce guturală strigând în nemțește prin megafoane. Nu reușea să înțeleagă cuvintele, dar nu mai conta, una dintre mitraliere începuse deja să tragă.

— Întindeți-vă! țipă Evans. Rămâneți lipiți de fundul bărcii! Putem să ajungem, aproape că suntem acolo!

Sarah se prăbuși în apa care clipocea pe fundul bărcii și o cuprinse pe Sonia protector în brațe.

— Ești bine? șopti ea.

— Da. Răspunsul veni însoțit de un chicotit. Nu-i așa că e palpitant? Ca pe vremuri.

Spre amuzamentul ei, Sarah se simți penibil și își dădu seama că atinseseră deja marginea submarinului. Poate că totuși vor reuși să scape. Se ridică într-un genunchi și îl văzu pe Evans mergând prin apa care-i ajungea până la coapse pe vasul care se scufunda încet. Apucând strâns cârma, acesta manevră barca spre partea mai înaltă a submarinului, unde se deschise o trapă din care răsăriră câteva capete.

— Haide odată, săriți! strigă el. Acum!

În acel moment, totul parcă explodă într-o lumină albă. Nava de patrulare se apropiase la doar câteva sute de metri și reflectoarele ei se fixaseră asupra bărcii cu o exactitate dureroasă. Sarah era orbită de lumina puternică. O ajută pe Sonia să iasă din barca gonflabilă, asurzită de clănțănitul mitralierelor și de vocea care urla prin megafoanele șalupei. Se aplecă ferindu-se din calea gloanțelor, apucându-se strâns de turela submarinului, în vreme ce în jurul ei șuierau proiectilele.

— Sări! urlă Evans din nou cu fața schimonosită de încordare, chinuindu-se să țină cu o mână barca, în timp ce cu cealaltă se agățase de submarin. Pentru numele lui Dumnezeu, sări! Unul dintre ceilalți doi bărbați îngenunchease, ripostând cu salve de pistol mitralieră, încercând să nimerească proiectoarele.

Sarah încremenise în lumina puternică; simțea cum bătrâna era gata să se prăbușească pe puntea metalică. Cu un strigăt de durere, omul care îngenunchease își aruncă arma și se prăbuși peste marginea bărcii. Apoi, tirul mitralierei se concentră asupra lui Evans și Sarah se lipi de podeaua navei auzind răpăitul ucigaș al gloanțelor ce loveau suprafața de metal. Evans se împletici, dând drumul bărcii, acoperindu-și cu mâna rămasă astfel liberă rana care îi apăruse la gât. Sarah apucă în grabă barca fiindcă începuse să se îndepărteze de ea. Botul submarinului se scufundă din nou și un val imens mătură puntea. Sonia fu luată de apă și Sarah țipă îngrozită, orbită de sare, cu răsuflarea tăiată de apa rece ca gheața și fu la rândul ei luată de valul ucigaș.

38
Great Rollright

Aproape apăruseră zorile când Nairn intră în micul orășel. Rover-ul se strecură printre siluetele fantomatice ale copacilor și ale caselor. Prima geană de lumină răsări din spatele Chiltems-ului. Chris opri mașina pe o bucată de pământ arid și Nairn se lăsă pe spate epuizat. Se simțea oribil. În afară de tensiunea întregii operațiuni, de douăsprezece ore nu mâncase nimic și fumul îi înțepa plămânii ca un gaz iritant. Ar fi trebuit să renunțe la pipa aia mizerabilă! Își puse pardesiul, răceala dimineții făcându-și loc până la el și coborî din mașină în lumina slabă a zorilor. În afară de o turmă de vaci care se înghesuiau curioase la poarta țarcului, Great Rollright era adormit.

Clădirea era cufundată în beznă. Cum Dumnezeu avea s-o trezească? Dar când intră în grădina din spatele magaziei fu ușurat să vadă o lumină slabă prin fereastra bucătăriei. Nairn ciocăni ușor în ușa din spate. Nu primi nici un răspuns, așa că apăsă clanța. Ușa era deschisă; se îndoia că o încuiau vreodată. Magazia cu podea de piatră era cufundată în întuneric, dar prin crăpătura ușii de la bucătărie venea o rază de lumină galbenă. Își făcu loc prin grămada de biciclete, jucării și încălțăminte și bătu din nou la ușă. Nici de data aceasta nu primi un răspuns. Când deschise ușa, făcu un pas înapoi, uimit. O văzu pe Sonia îngenuncheată într-un colț, transmițând mesaje către Moscova. Apoi, realiză că era de fapt mama adoptivă aplecată cu spatele la el, manevrând un aparat uriaș de radio, cu unde scurte. Încăperea era încălzită, căldura împrăștiindu-se prin ușile deschise în toată casa și femeia era îmbrăcată într-o cămașă de noapte. Prin bumbacul subțire i se vedeau vertebrele șirei spinării și rotunjimile feselor.

Nairn tuși ușor și ea se întoarse, cu ochii plini de uimire.

— Dumnezeule, ce naiba vrei la ora asta, atât de devreme? Nu te

apropia de mine! Femeia se ridică în picioare, încrucișând mâinile peste piept ca și când ar fi fost goală și-l privi cu teamă. Oh, ești *tu* din nou! Dar nu ți se pare al naibii de dimineață să apari aici?

— Îmi pare teribil de rău dacă te-am speriat, știu că am dat buzna înăuntru.

— Cam așa ceva! Între orele șase și șapte sunt singurele momente în care am și eu puțin timp doar pentru mine. Îmi place să ascult BBC-ul când trebăluiesc pe lângă cuptor și când îmi fac gimnastica de dimineață. Rânji răutăcios. Dacă ai fi venit cinci minute mai târziu, m-ai fi găsit în colanți sau mai rău.

— Mai rău?

Ea chicoti; trecuse repede peste șocul inițial.

— Uneori, îmi fac exercițiile goală. Mulți oameni fac așa, când sunt singuri – unde ai trăit până acum?

Umplu ceainicul cu gesturi automate și îl puse pe foc, șuierând când puțină apă se revărsă peste margini. Se așeză, strângându-și poalele cămășii de noapte. Aceasta se desfăcuse, dezvăluind linia fermă a coapselor. Chiar dacă stătea singură, având grijă de copii, în condiții aproape mizere, Nairn nu putu să nu observe că avea picioarele epilate. Când o văzuse ultima dată, hainele lălâi îi ascundeau corpul, dar acum putea să observe că avea un trup minunat. Nu părea de mai mult de treizeci și opt de ani, dar arăta mult mai tânără.

Ea zâmbi și își scutură peste umăr coama de păr.

— Am pus de ceai. Vrei ceva anume sau ai vrut să mă vizitezi la șase dimineața? Își arcui sprâncenele întrebătoare.

— Cum te cheamă?

— Alison. Alison Wragg. *Doamna* Wragg[8]. Copiii îmi spun „cârpă de vase” și chiar e o poreclă potrivită pentru majoritatea ocaziilor. De aceea, îmi îngrijesc sănătatea și frumusețea în fiecare dimineață. Dar nu o s-o fac în fața ta, e o chestie intimă. Se ridică și puse frunzele de ceai în ceainicul imens.

— Nu știam că ești măritată, *doamnă* Wragg.

— Spune-mi Alison. Sunt văduvă.

— Îmi pare rău s-aud asta.

---

[8] Vechitură (n.tr.).

Ea ridică din umeri.

— Soțul meu s-a înecat acum șase ani, împreună cu băiatul nostru. Se plimbau cu o bărcuță pe mare. Eram în concediu, în Cornwall.

Nairn se aplecă înainte și îi atinse brațul.

— Îmi pare rău. Cred că a fost îngrozitor.

Ea zâmbi la atingerea lui și nu-l respinse.

— Da, cam așa ceva. Turnă ceai în două căni. Eram învățătoare la o școală de copii cu dizabilități, din estul Londrei și el lucra în același loc, ca doctor. Eram foarte fericiți. După accident, am renunțat la tot și am venit aici.

— Deci ești de fapt profesoară?

— *Și* am și pregătire în domeniul psihologiei educaționale. Avea un zâmbet ciudat, cald. Am vrut să devin medic, ca și Tom, dar m-au respins. După moartea lui, am vrut să-mi reiau numele de domnișoară – McKenzie. Știi, oamenii sunt tentați să facă glume pe seama unui nume ca Wragg. Dar mi s-a părut neloial din partea mea. Nici nu știu de ce îți povestesc toate astea. Miji ochii. Sau poate că știu – ești un foarte bun ascultător. Cred că știi și tu lucrul ăsta. Mă sperii.

— Serios? Să știi că sunt foarte blând – nu e cazul să te sperii.

— Nu? își încrucișă din nou picioarele. De data asta, piciorul rămase dezgolit, dar nu era vorba de vreo manevră de seducție feminină. Pur și simplu nu își dăduse seama de asta, toată atenția ei era concentrată asupra lui Nairn. Ascultă, poate că pe mine nu mă duce atât de bine mintea, dar nici proastă nu sunt. Nu te mai juca cu mine. Cine naiba ești și ce vrei, dacă vrei ceva?

— *Nu* mă joc cu tine. Făcu o pauză, hotărându-se ce nume să folosească, dar până la urmă decise să nu o mintă. Piciorul ei era lung și bronzat, probabil de la munca în grădină pentru că nu și-o putea imagina făcând plajă. Mă numesc David Nairn și lucrez la Serviciul de Securitate, unii oameni îl numesc MI6. Mă aflu aici pentru că avem nevoie de ajutorul tău. Altfel nu te-aș fi deranjat la ora asta.

— Ce să fac, să te cred? Ai vreun act care să dovedească tot ce mi-ai spus?

— Nu, dar poți telefona la poliție să verifici, dacă vrei. N-o să mă deranjeze dacă o faci. O să îți confirme ce ți-am spus, ba chiar vor trimite pe cineva aici, dacă asta vrei.

Ea râse.

— Un agent? Mulțumesc, nu e nevoie, mă pot descurca și singură, mulțumesc frumos. Dar m-ai mințit data trecută, când mi-ai spus că nu ești de la poliție.

— Nu sunt de la poliție și tu ai fost cea care a mințit.

Se ridică, agitată.

— Te-am mințit? Cum? Cu siguranță că nu asta a fost intenția mea!

— Data trecută când am fost aici, ți-am arătat câteva fotografii și mi-ai spus că în ele era Peter Werner, băiatul cel mic al familiei Beurton, dar nu era el, nu-i așa?

— Nu se poate, ce-am făcut? Mai arată-mi-le o dată.

Nairn scoase un plic și răspândi pe masă fotografiile.

Ea se uită la ele în tăcere.

— Nu prea vezi bine, nu-i așa? spuse el încet.

Ea clătină din cap.

— Nu, vederea mea nu mai e la fel de bună ca înainte și neapărat am nevoie de o pereche nouă de ochelari, numai că nu am avut vreme să mă ocup de chestia asta. Îmi pare rău, nu-mi place să recunosc că îmbătrânesc. Știu că e o prostie. Sper că nu am făcut ceva grav. Începu să plângă.

— Nu îmbătrânești. Ești foarte frumoasă. Ea zâmbi printre lacrimi. Ochii ei erau de un albastru intens. Ai doar nevoie de o pereche de ochelari. Scoase o lupă mică și i-o întinse. Poți să îi vezi fața cu ajutorul ăsteia? S-o vezi bine?

Ea privi fotografiile și dădu din cap.

— Da, pot, chiar pot. Îmi pare rău că te-am încurcat. Mișcă lupa deasupra fotografiilor și le privi atent. Dar de ce spui că e vorba de Peter Werner? Nu arată deloc ca el. Și nici ca fratele lui.

— Mai uită-te o dată. Te rog. De data asta vreau să fii sigură. De ce crezi că nu e Peter Werner?

— Pentru că nu e el. Peter este slab, cu părul negru. Tipul ăsta din poză e aproape chel.

— Poate că este Peter mai bătrân?

— Nu, dragul meu. Ochii sunt diferiți, urechile sunt diferite și buzele sunt mult mai înguste. Lucrurile astea nu se schimbă o dată cu trecerea anilor.

— Dar poți fi sigură?

— Da, foarte sigură.

— Mulțumesc.

Zece minute mai târziu, Rover-ul se opri în fața porții ruginite de metal de la intrarea în curtea bisericii. Se luminase deja bine și pe un panou albastru se putea citi numele bisericii: St. Andrew. Nairn merse de-a lungul zidului de piatră al bisericii, coborând panta care ducea spre cimitir.

Îl găsi într-un colț, o piatră albă de granit, pe suprafața căreia erau inscripționate câteva cuvinte:

BERTA KUCZYNSKI
Născută la 30 iunie, 1879
Decedată la 10 iunie 1947
mama lui
Jurgen Ursula
Brigitte Barbara
Sabine Renate

R. R. KUCZYNSKY
Născut la 12 august 1876
Decedat la 25 noiembrie 1947

Ursula era de fapt Ruth, acum Sonia. Cu cincisprezece ani înainte, nu s-ar fi obosit să viziteze mormântul, dar acum dacă tot era aici… nici măcar cei de la Centru nu putuseră să acopere asta, așa că povestea era adevărată până în 1947. Începu să tremure în bătaia vântului tăios: acum nu mai era adevărată. Bărbatul care pretinsese că este Peter Werner era un impostor; Nairn avea încredere în femeia pe nume Alison și era sigur că toți cei trei copii ai familiei Kuczynsky, care o vizitaseră de-a lungul anilor, erau cei

adevărați. Peter fusese un impostor, bietul ticălos, dar moartea lui îi autentificase falsa identitate. Pentru câteva momente, se simți foarte decepționat și bănui că în spatele acestei farse se afla geniul vechiului său adversar, Kirov. Ajunsese la timp la ea, dar pentru numele lui Dumnezeu, oare ce încerca să facă? Dacă Peter era fals, oare Soni*a era* cea adevărată? Pentru un moment se gândi dacă nu cumva și ea murise și fusese înlocuită; dar oare nu era un plan prea ambițios? Și acum ce naiba era de făcut? Se întoarse auzindu-se strigat de la poartă. Chris Pungașul îi făcea semne cu mâna.

— Sir David! Sunteți chemat prin radio.

39
Londra

Întâlnirea avea loc în camera de Consiliu A de la minister, la etajul trei, în spate. Încăperea dădea spre grădina din Downing Street 10. Nairn fusese acolo atât de des, încât nu mai băgă în seamă tavanul sculptat și șemineul lui Adam, ci doar fotoliile verzi, inconfortabile, de piele. La unsprezece și jumătate se servi cafeaua în încăperea alăturată astfel încât cele două secretare care o aduseseră – două femei de vârstă mijlocie, îmbrăcate cu câte un sacou albastru, cu trese aurii pe epoleți – să nu poată vedea documentele întinse pe masă. Simon îl trase pe Nairn deoparte.

— Alexander așteaptă în biroul meu, David. Pot să te răpesc puțin?

Se grăbiră prin coridoarele întortocheate din partea dinspre Whitehall a clădirii. Sir William Alexander arăta bătrân și bolnav, dar directorul general al Serviciului de Securitate mai avea încă șase luni până la pensie și era hotărât să-și ducă mandatul până la capăt, în ciuda faptului că putea să fie răpus, mai înainte de împlinirea acestui termen, de cancerul care îi cuprinsese tot corpul. Stătea aplecat deasupra mesei de conferințe din biroul lui Simon și nu se ridică atunci când cei doi intrară.

Simon închise ușa cu putere și se așeză în scaunul sculptat de la un capăt al mesei; Nairn se așeză în fața lui Alexander, care îl privi ostil.

— Înțeleg că ai început să sapi după scheletele din Serviciul *meu,* Nairn. Alexander încă folosea un ton superior, dar vocea lui era hârâită și în respirație i se simțea mirosul inconfundabil al morții.

— A primit instrucțiunile de la mine, interveni Simon cu răsuflarea tăiată. David nu a făcut decât ceea ce i-am cerut eu și nu a fost prea bucuros să se amestece în chestia asta.

Privirea apoasă a lui Alexander îl sfredelea pe coordonator: un

mileniu de mândrie anglo-saxonă îl strivea pe emigrantul evreu.

— În acest caz, cred că n-ar fi trebuit să-i ceri asta, domnule – amândoi sunteți responsabili pentru tot ce s-a întâmplat. Își strânse buzele. E un măcel sângeros.

Se lăsă o tăcere încordată. Simon răsfoia un dosar, de parcă acest lucru ar fi ajutat cu ceva.

— Te-am invitat aici pentru a te pune la curent, Bill. Tonul vocii era reținut ca întotdeauna, dar accentul lui vienez devenise mai pronunțat. Nu se pune problema de cât de mult este amestecat și Serviciul tău, dar mi s-a cerut de către ministru să investighez acest caz și asta am și făcut. Făcu o pauză. David, nu vrei să ne pui la curent, în mare, cu concluziile la care ai ajuns?

— Desigur. Nairn privi raportul bătut la mașină care se afla în fața lui pe masă. Momentul în care a început să planeze suspiciunea asupra lui Jack Carteret – sau poate a lui Richard Fell – a fost când s-a aflat de posibila infiltrare a unui agent sovietic în conducerea MI5-ului. Problema nu a fost rezolvată și a continuat să producă necazuri în ultimii cincisprezece ani. De vreme ce Ruth Kuczynski, nume de cod Sonia, se pare că l-a controlat pe unul dintre ei încă din timpul războiului, posibilitatea ca ea să fugă din Germania de Est, după ce mai mult de treizeci și cinci de ani a fost protejată, a părut ca un cadou divin. Din păcate, lucrurile au mers lamentabil. Unul dintre fiii ei – cercetător în Germania democrată – a urmat un curs de pregătire în Rusia și nu a putut fi contactat timp de mai multe luni. Un impostor, folosindu-se de identitatea lui, s-a oferit să fugă în San Francisco. Am mușcat momeala și am început să insistăm și pe lângă mama lui pentru a fugi împreună cu el.

— Când ți-ai dat seama că era vorba de un impostor? mormăi Alexander.

— Am început să am îndoieli imediat după ce am trimis-o pe domnișoara Cable cu omul care își spunea Peter în Germania de Est. Am interceptat o convorbire ce m-a derutat; era doar pe jumătate decodificată și destinată unei persoane din Berlinul de Est, de la cineva care lucra în cadrul ONU la New York. Această înregistrare dădea de înțeles că știau despre Peter. Am devenit

îngrijorat în privința siguranței lui Cable. După aceea, am reușit să decodificăm parțial mai multe transmisiuni și, din conținutul lor, am tras concluzia că nu exista nici un pericol, că Peter era pus sub urmărire dar, deși părea un pic ciudat, i s-ar fi permis să fugă fără prea multe complicații.

Muribundul făcu un gest de uimire.

— Asta-i tot?

— Nu, Sir William, asta nu e tot. Mai târziu – și acum mă tem că a fost prea târziu – am fost la casa părintească a Soniei din Great Rollright și am aflat că Peter cel adevărat fusese în vizită acolo cu câțiva ani înainte. Îi fusese dată permisiunea să viziteze Anglia pentru a urma niște cursuri de electronică. Deși părăsise țara împreună cu mama lui de sub nasul agenților din Serviciile Speciale, în 1950, nimeni din MI5 nu părea să fi remarcat întoarcerea lui. Nairn făcu intenționat o pauză și Alexander își întoarse privirea. Dar își făcuse apariția în pragul casei părintești cu ochii în lacrimi, emoționat să se întoarcă acasă.

— De ce naiba să fi remarcat întoarcerea lui?

— Pentru că Great Rollright este un loc destul de important pentru întreaga familie, un loc cu o încărcătură emoțională puternică. Ambii părinți ai Soniei sunt îngropați în cimitirul orășelului. Urmă încă un moment de tăcere încordată.

— Și? întrebă Simon încet.

— Și acum femeia care locuiește în casa aceea și-a adus aminte de înfățișarea ei. I-am arătat câteva fotografii ale celui pe care îl cunoșteam noi ca fiind Peter Werner, născut Beurton și nu l-a recunoscut. Nu era aceeași persoană. Bănuiesc că acela care a gândit planul nu știa că lui îi plăcuse atât de mult locul acela și nici că se întorsese acolo.

— Vrei să spui că adevăratul Peter se află în Rusia?

— Sursele mele îmi spun că, ascuns bine, urmează un curs lung în Novosibirsk pentru câteva luni. Sunt convins că nu știe nimic din toate acestea.

— Dacă fiul era un impostor, cum putem fi siguri că mama este reală? întrebă Alexander.

— Nimic nu e sigur. E posibil ca ea să fie moartă sau să se afle

undeva departe și cineva să-i fi luat locul, un agent est-german; dar nu cred. Cred că e destul de reală. A fost un agent extraordinar de bun, foarte devotată, așa că e destul de logic ca și ea să fi luat parte la o astfel de operațiune de dezinformare.

— Dezinformare?

— Da, ăsta era obiectivul lor. După primele interceptări, am reușit să plasăm câteva microfoane în apartamentul ei din Berlin. Cei din HVA și alții, probabil ruși, au vizitat-o și au sfătuit-o să se lase convinsă să coopereze și apoi să ne inducă în eroare.

— Cum?

— Acest lucru nu l-am înțeles prea bine, din câte am putut noi să ne dăm seama din interceptări. Numele lui Carteret sau cel al lui Fell nu au apărut niciodată – dacă ar fi apărut, am fi aflat răspunsul pe care îl căutam, fară să mai fie nevoie să ne chinuim atât de mult pentru a o convinge să trădeze. Dar a fost pusă la curent cu ceea ce ar fi trebuit să ne spună undeva departe de apartament – la un moment dat au dus-o cu mașina până la un birou din Karishorst.

— Deci urma să ne spună că ori Carteret, ori Fell era trădătorul, indicând persoana nevinovată? întrebă Simon intenționat.

— Chiar așa.

— Ceea ce înseamnă că au încă motive destul de puternice să-l protejeze pe cel vinovat, chiar dacă acesta e mort. Cred că toată tevatura asta este provocată pentru a ne abate atenția de la un eventual succesor.

Alexander privi în jos, către masă.

— Ar putea să aibă oarecare logică, fu el de acord, îngândurat. Dar cred că era foarte convinsă. Toată aventura aceasta pe mare, punându-și viața în pericol, toate astea la șaptezeci și șase de ani, doar de dragul afurisitului de partid?

— *Crede* cu convingere în afurisitul ăsta de partid! ricană Nairn. I-a dedicat șaizeci de ani din viață și, oricum, întreaga operațiune nu trebuia să implice riscuri prea mari. Din ce-am auzit noi trebuia să ne spună ce avea de spus acolo, la Berlin, fără să fie nevoită să-și părăsească apartamentul.

— Înțeleg. Dar ce a determinat schimbarea planului?

— Numai bunul Dumnezeu știe. Bănuiesc că, în cele din urmă, cineva a considerat că totul ar părea mult mai credibil dacă s-ar adăuga și puțină acțiune... sau poate că planul așa a fost conceput inițial și nimeni nu i-a spus asta și Soniei. A părut foarte șocată când a aflat de moartea falsului Peter și a acceptat să meargă cu Sarah în largul mării. Au renunțat la ea.

— David crede că în spatele acestui plan se afla Kirov, interveni Simon. Și modul de finalizare a planului e caracteristic pentru el. Nemilos, dar strălucit.

— Cine dracu' e și Kirov ăsta? izbucni Alexander.

— Șeful Serviciului, unul dintre conducătorii Centrului.

Alexander mormăi, de parcă ar fi știut acest lucru din totdeauna și apoi se întoarse spre Nairn.

— Dacă toate astea sunt adevărate, cât de departe voiau să ajungă Sonia și Cable?

— Cât de departe puteau, după aceea trebuia să fie oprite în largul mării lângă Rugen, apoi „arestate" și separate. Sonia urma să dispară și apoi ei urmau să ne propună un schimb – Sarah contra unei persoane reținute de noi, poate contra tipului de la GCHQ, cred că mai are vreo douăzeci și cinci de ani de stat în închisoare. Apoi, Sarah s-ar fi întors la noi spunându-ne numele pe care i-l dezvăluise Sonia și, după tot ce se întâmplase, noi ar fi trebuit să o credem.

— Punctul culminant a patruzeci de ani de trădare, șopti Simon.

— Dar nu a mers! Obrajii căzuți ai lui Alexander tremurau de furie. Și unde este acum Sonia? Unde este cealaltă fată? Și că tot veni vorba, unde e blestematul ăla de submarin?

— Nu cunosc răspunsul la nici una dintre aceste întrebări.

— Nu? Alexander fu cuprins din nou de o criză de tuse. Ar fi trebuit să îl știi. Să-ți spun ceva, Nairn. MI5 nu a fost niciodată Serviciul tău și o să fac tot ce-mi stă în putință să nu ajungă niciodată. Dumnezeule, câtă înfumurare!

Fusul orar al Berlinului era în urmă cu o oră față de Londra. Tânărul care sosise pe aeroportul Schonefeld era zvelt și brunet.

Călătoria de la Novosibirsk fusese obositoare, dar lipsită de peripeții. Chiar și așteptarea de două ore din Moscova fusese mai confortabilă ca de obicei, mai ales că acum dotările stației se îmbunătățiseră considerabil.

Își lăsase mașina la aeroport și acum conduse direct spre casă, unde își lăsă valiza și apoi spre apartamentul părinților lui din Adlershof. Nu plănuise să meargă acolo, dar – așa cum le spusese mai multor oameni – de câtăva vreme avea o presimțire că ar fi trebuit să o facă. Își parcă Skoda roșie pe marginea străzii și merse înapoi până la un chioșc, de unde cumpără un buchet de flori pentru mama lui. Urcă în fugă cele câteva trepte de beton. Ar fi trebuit să se simtă ușurat, dar îl treceau toate apele când sună la ușă. Nu-i răspunse nimeni. Sună din nou, țârâitul metalic al soneriei spărgându-se de pereții coridorului.

Când sună a treia oară, ușa unui alt apartament se deschise și un bărbat între două vârste își scoase capul întrebător. Peter nu recunoscu figura omului.

— Ce-i gălăgia asta? țipă el. Unii dintre noi trebuie să lucreze noaptea și vor să se odihnească!

— Îi caut pe domnul și doamna Beurton.

— Nu vezi că sunt plecați? Cară-te!

— Nu mi-au spus nimic de vreo eventuală plecare. Sunt fiul lor.

Bărbatul ridică din umeri.

— Toți care au venit să-i caute au spus că sunt rudele lor. Nu vă mai cred. Oricum, tipul de la primărie spunea că apartamentul urmează să fie repartizat altcuiva.

Peter se albi la față, șocat.

— Dar unde s-au dus?

— *Um Gottes Willen,* de unde vrei să știu eu? Oricum, apartamentul era prea mare pentru două persoane, mai ales că era vorba de doi pensionari bătrâni. Poate că s-au dus la vreun azil sau poate că au fost arestați, continuă el. Sau poate că unul dintre ei a murit – erau îndeajuns de bătrâni.

— Dar…

— Dar nimic. Dispari sau chem poliția! Se retrase în apartament, trântind ușa.

În Moscova era cu două ore mai devreme și generalul maior Kirov privea dezgustată, prin fereastra biroului său modern, brazii uzi. Prefera arhitectura lui Petru cel Mare, piețele largi și atmosfera occidentală a Leningradului, unde Nadia Alexandrovna Kirova se născuse cu aproape șaizeci de ani în urmă. Fața ei de forma unui măr, cu pomeții înalți, încadrată de un păr cărunt, arăta că în tinerețe fusese o frumusețe. Nici acum nu era urâtă. Îmbrăcată elegant, într-un taior bine croit, se mișca cu feminitate în ciuda faptului că era cunoscută mai mult sub forma masculină a numelui său, un simbol pe care ea îl adoptase în timp ce lupta cu forțele Viet Minh-ului în Indochina în anii ’40. Un secretar bătu la ușă și intră în birou.

— A sosit colonelul bulgar, tovarășă general.

Kirov zâmbi.

— Poftește-l înăuntru, te rog.

40
Londra

Cu moralul la pământ, Nairn luă metroul înapoi până în Lambeth North și parcurse pe jos cele câteva sute de metri care despărțeau stația de Century House. Luă liftul până la ultimul etaj și descuie mormăind ușa biroului său. Din camera de comunicații răsări un chip. Aparținea aceluiași operator radio de azi-noapte, cea care fusese disponibilizată din armată; deja turele se schimbaseră din nou, dovedind că viața își urmase cursul inexorabil.

— Sir David! îl prinse entuziasmată de cot.

Îi aruncă un zâmbet mohorât și întrebător în același timp.

— Da, Liz, ce este?

Ea îi întinse o bucată de hârtie roz. Era vorba de decodificarea mesajului primit de la comandantul submarinului, datat ora unsprezece dimineața și transmis din largul coastelor Danemarcei. „Agentul est-german Beurton și însoțitoarea Cable sunt în siguranță la bord. Doi membri ai echipelor de intervenție SBS au fost împușcați în cursul ciocnirilor cu o navă de patrulare est-germană. Sergentul SBS Evans este rănit și se află în infirmerie. Aștept instrucțiuni.”

— Dumnezeule mare! Nairn începu să râdă, îmbrățișând-o pe operatoarea radio și dansând cu ea pe coridor. Până la urmă a mers! Kirov și-a dat singur în cap, nu-i așa? Liz se uita siderată la el. Nu auzise vreodată de Kirov și nu-l mai văzuse niciodată pe Nairn râzând.

Submarinul acostă la Clyde douăzeci și patru de ore mai târziu și Sonia fu luată cu un avion și dusă spre sud împreună cu Sarah, la baza militară a Marinei din Somerset, la Yeovilton. Nairn ordonă ca ea să fie primită cu toată căldura și să fie condusă la Edge, la patruzeci de kilometri depărtare, încă uimit de întorsătura pe care

o luaseră lucrurile, avea nevoie de timp pentru a procesa informația că Sonia, în ciuda tuturor celor ce se întâmplaseră, era din nou pe pământ britanic. În sfârșit, încolțită.

Era abia opt dimineața când ajunseră la casa țărănească, având în vedere că fuseseră duse la aeroportul de lângă Glasgow direct de la baza de submarine după ce acostaseră la cinci dimineața. Menajera deschise ușa grea de stejar când cele două mașini întoarseră pe aleea circulară acoperită de pietriș. În prima mașină se aflau patru polițiști înarmați, îmbrăcați în uniformă, în cea de-a doua erau Sonia, Sarah, șoferul și doi agenți din departament, de asemenea înarmați. O altă mașină îi urma la un kilometru depărtare. Polițiștii coborâră din mașină și se întoarseră spre tufișurile de rododendron cu armele scoase, într-o poziție destul de absurdă.

Sarah deschise ușa din spate a Rover-ului albastru închis și Sonia o urmă în holul casei. Pașii lor răsunau pe podeaua pietruită. Bătrâna înlemni și fata o apucă de braț, simțind că pielea de pe încheietura Soniei se înfiorase. Oasele fragile ale bătrânei îi tremurau între degete.

— Cred că ești foarte obosită, spuse ea. Aici te poți odihni. Ți-au pregătit un dormitor și o sufragerie – sper să fie îndeajuns de confortabile pentru tine. Vrei să mergi să te culci?

Sonia dădu din cap, cu ochii plini de frică și confuzie.

— Sunt prizonieră?

— Oh, eu n-aș spune așa. Nu poți pleca de aici, dar îți promit că vei fi tratată omenește. Un superior de al meu o să vină să vorbească cu tine, când te vei trezi.

După ce Sonia adormi, Sarah verifică gărzile înarmate care păzeau casa și ofițerul de poliție îi spuse că primise ordine să pună încă patru polițiști înarmați să patruleze împrejurimile pentru următoarele douăzeci și patru de ore. Satisfăcută, se urcă în mașină și porni spre Londra. În timp ce Rover-ul traversa câmpia înverzită din Salisbury gonind pe M3, se întreba dacă avea să o mai vadă vreodată pe această femeie curajoasă.

Mașina ieși de pe M3 la Staines. Nairn o aștepta într-o cabană

de bârne lângă râu, în Shepperton. O întâmpină pe verandă, o îmbrățișă și o sărută.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că ai scăpat, Sarah. Felicitări. Multe felicitări. Ai fost extraordinară, o adevărată profesionistă.

Ea începu să plângă de ușurare în brațele lui Nairn, care o ținea părintește pe după umeri. O conduse într-o sufragerie sărăcăcioasă și se așezară pe o canapea. Îi plânse fericită pe umăr.

— Oh, David, am fost atât de speriată! A fost îngrozitor! Îți mulțumesc că m-ai scos de acolo.

— N-ar fi trebuit să te las niciodată să pleci...

— Nu m-ai lăsat tu, a fost decizia mea și am greșit. Își ridică privirea, clipind des printre lacrimi. Și n-am fost extraordinară. Am fost groaznică. N-ar fi trebuit să plec în Berlinul de Est. Aproape că am omorât-o pe Sonia. Am fost la un pas să distrug totul. El n-o contrazise, dar o strânse și mai tare în brațe, lipindu-i fața de a lui. A cui e casa asta?

— A Serviciului. O avem încă dinainte de război. E aproape de aeroportul Heathrow. O mângâie încet pe față. Acum spune-mi, ce s-a întâmplat de fapt pe mare?

— Ne-a văzut o navă de patrulare est-germană și a deschis focul. Doi oameni din SBS au fost uciși. Începu din nou să plângă înfricoșată, dar găsi în brațele lui liniștea care-i lipsise. Nu mai văzusem niciodată un om murind. Am căzut și eu în apă și cel de-al treilea bărbat, sergentul Evans, m-a scos de acolo. Dumnezeu știe cum a izbutit, era rănit destul de rău la gât. A reușit să mă arunce prin deschizătura submarinului, chiar înainte ca acesta să se scufunde. După câteva secunde, Sonia m-a urmat. Am pierdut-o în haosul ce se iscase, dar cred că și ea a fost scoasă din apă.

— A reușit să scape și Evans?

— Oh, da, nu m-aș fi putut ierta niciodată, dacă ar fi murit ca să mă salveze pe mine. După aceea, s-a prăbușit. Cred că pierduse o groază de sânge, eu eram plină de sângele lui. Ceilalți doi bărbați fuseseră luați de apă.

Nairn dădu din cap.

— Bieții de ei!... Ce s-a întâmplat după aceea?

— Sonia era în stare de șoc și i-au pus la dispoziție o cabină

pentru a se putea odihni. Eu eram isterică și mă simțeam foarte rău – înghițisem litri de apă sărată – dar după ce am vomitat puțin m-am calmat și-am reușit să mă spăl. Mi-au dat niște haine marinărești și m-am așezat într-un colț, unde am așteptat până când am ajuns în Marea Nordului. Am stat nemișcată atât de mult timp că încă mai am urmele peretelui pe spate. Sper să nu-mi rămână acolo pentru totdeauna. Chicoti, apoi începu din nou să plângă. Aerul era foarte fierbinte. Cam atât pot să-mi amintesc.

Nairn zâmbi distant.

— Încearcă să-ți amintești ce se întâmpla cu patruzeci și opt de ore înainte de asta. Crezi că te așteptau în Berlinul de Est?

— Oh, da, mă așteptau, David, dacă nu pe mine în mod sigur așteptau pe cineva. Acoperirea mea fusese deconspirată încă de la început, nu am nici o îndoială.

— Mi-era frică de asta, dar înainte să te trimit acolo nu bănuiam nimic. Am aflat și eu acum câteva zile… îmi pare rău!

— Acum nu mai contează, dar nu e numai faptul că mă așteptau. Se cutremură. La sfârșit, cred că atunci când eram pe plajă, am început s-o suspectez pe Sonia. La Berlin îmi fusese milă de ea dar, în final, simțisem că nu se potrivea ceva.

— Ce anume?

— Parcă juca un rol, parcă se aștepta să fie oprită înainte să părăsească țara.

— Poate.

— Era foarte șocată că a reușit să ajungă pe submarin.

— Pun pariu că așa era. Dar ai petrecut câteva ore singură cu ea. Ți-a spus ceva interesant?

— Oh, da, urma să-ți spun imediat. Sarah îi zâmbi triumfătoare. Am informațiile pe care le voiai, David. Sonia era destul de tulburată pe plajă și devenise foarte vorbăreață, într-un târziu, a cedat și mi-a spus numele trădătorului.

— Chiar ți-a spus? Nairn nu arăta pe cât de surprins se aștepta ea să fie. Și pe cine a numit?

Sarah îl privi întrebătoare. Pentru o clipă, îi trecu prin cap că o făcuse să se îndrăgostească de el doar pentru a putea să-și pună planul în aplicare, dar nu, era prea mult.

— Carteret. Sonia l-a indicat pe Carteret. Era destul de emoționată. Zâmbi și Nairn o sărută. Bineînțeles, a indicat persoana pe care o bănuiam de multă vreme, dar acum putem fi siguri.

El dădu din cap, gânditor.

— Ți-a mai spus și altceva?

— Era destul de surprinsă că ne interesează atât de mult cine e persoana. Spunea că fusese de o importanță capitală în timpul războiului. După aceea a continuat, dar era agent dublu și nu le mai era de un real folos decât rareori.

— Și tu ai crezut-o?

— Da, am crezut-o. Dar te înțeleg... Acum nu mai sunt atât de sigură.

El clătină din cap, privind prin geamul murdar peste grădina neîngrijită spre apele cenușii ale Tamisei.

— Oricine altcineva era spionul, dar nu Carteret. Evenimentele prin care ai trecut sunt încununarea a douăzeci de ani în care s-au chinuit să ne convingă că el este trădătorul. Și-au dorit să fim atât de convinși de chestia asta, să-l punem sub acuzare pe bietul om și astfel să nu ne dăm seama de adevăratul trădător. Dacă păstrăm discreția și ne facem că nu știm nimic, poate reușim să-i facem să creadă că ne-au păcălit.

Își întoarse privirea spre cameră, observând că ea se uita la el siderată. Ochii ei căprui se măriseră, făcând să-i apară pe față o expresie nedumerită.

— Am încurcat rău de tot treburile, nu-i așa?

— Nu, bineînțeles că nu. Ai fost manipulată de cea mai perversă minte din lume.

— Drăguț din partea ta, David, dar cred că ar trebui să-mi găsesc o altă meserie. Văd că nu sunt în stare de asta. Mi-am dorit întotdeauna să urmez o facultate, după ce petrecusem primul an la Century. Poate că e timpul să o fac, să ies din sistem. Am doar douăzeci și trei de ani. Nairn îi cuprinse umerii cu brațul și merseră împreună pe Alec.

— Poate că ar trebui să faci asta – dar nu din cauză că ai dat greș, Sarah. De data aceasta mi-ai adus exact ce am vrut. Din nou

ea simți un fior rece, ca reacție a corpului la aflarea faptului că fusese folosită ca un pion pe tabla lui de șah. Nu-i stătea în fire să manipuleze oamenii, dar natura serviciului său își spunea cuvântul. Acum, Sarah putea să vadă mult mai clar lucrul acesta și era îngrozită. Era un om de treabă și foarte atrăgător, dar nici o femeie nu ar fi putut să-l iubească pentru prea multă vreme, decât dacă nu ar fi știut cu ce se ocupă sau nu i-ar fi păsat de lucrul acesta.

El îi zâmbi.

— Mai vorbim mai târziu despre toate astea. Ai trecut prin multe peripeții și poate că ești încă afectată de șocul evenimentelor, așa că nu te grăbi să iei vreo decizie. Ochii lui o cercetară. Dacă vrei să știi, cunosc un profesor de la Oxford cu care ai putea să vorbești, dacă te interesează problema.

— În momentul acesta am prea multe pe cap. Acum mi-aș dori să fac o baie.

— Desigur, până și o cocioabă ca asta are baie și apă caldă – și cred că au adus și câteva din hainele tale din apartamentul din Clapham. E o valiză în dormitor. Apoi îți propun să mergem într-un loc drăguț, să luăm prânzul.

— Ar fi frumos, dar avem timp? O ai și pe Sonia pe cap și restul lucrurilor, cum o să te descurci cu toate?

— Sonia e în siguranță la Edge. Nu cred că o să moară acum, după ce a ajuns atât de departe și cazul Carteret durează de douăzeci de ani; poate să mai aștepte puțin. În după-amiaza aceasta, pe la patru mă întâlnesc cu Simon și cu Alexander. Între timp poate mergem până la City Barge, unde te-am abordat prima oară, îți amintești?

După un moment de tăcere stânjenitoare, Alexander se uită întrebător la Nairn.

— Și dacă nu e Carteret, cine naiba e?

— Trebuie să fie vorba de Fell, îl întrerupse Simon și vreau ca ticălosul să fie adus imediat aici pentru a fi interogat, în mod sigur l-au protejat pe Fell și pe cel pe care l-a lăsat acesta ca succesor. Privi spre Nairn, care rămăsese impasibil. Bineînțeles, David,

binecuvântate să-i fie șosetele lui de bumbac, nu este de acord. Ei bine, se răsti el acuzator. Ce zici?

Nairn se lăsă pe spate în scaunul său, gândindu-se la cele trei morminte pe care le vizitase pe parcursul acestui caz blestemat. Toate erau amplasate lângă câte o biserică tipic englezească cu turn de piatră, situate în câte un orășel: St. Peter în Somerset Levels, St. Andrew în Chiltems, St. Laud în câmpiile întinse din Buckinghamshire. Era greu să-și imagineze pe oricare dintre bărbații care se retrăseseră în acele orășele șterse ca fiind un trădător și, totuși, Sonia trăise în Great Rollright pentru cinci ani și își îngropase acolo părinții – și în privința ei nu exista nici un dubiu…

— Nu este vorba de Carteret, spuse el încet. Ar putea să fie Fell, dar nu sunt destule dovezi pentru fi siguri. Există și posibilitatea ca amândoi să fie nevinovați. Cu certitudine, cineva a trădat MI5 în vremea războiului, când Sonia era curierul lui Fuchs, asta era tot ce conta, construcția bombei. A pus în pericol tot programul nuclear și cineva a protejat-o îndeajuns de mult ca ea să poată pleca. Oricine ar fi fost persoana respectivă, probabil că a continuat să rămână în funcție și după război, dar la fel de bine ar putea să fie moartă de mulți ani. Adesea sunt tentat să cred că a murit.

— Ei bine, eu nu cred. E absurd să sugerezi că toată tevatura asta despre Carteret și despre Fell e doar o simplă dezinformare, se răsti Simon. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, gândește-te cât de multă energie s-a irosit în investigațiile astea ani în șir. Unul dintre ei trebuie să fie spion.

— Cineva a fost cu siguranță, spuse Nairn încet. Dar poate că pe parcursul ultimilor douăzeci de ani, Centrul ne-a servit crâmpeie de dovezi, o pistă falsă, lungă și complicată.

— De ce naiba?

— Pentru ca să distrugă MI5, să saboteze toată încrederea pe care Guvernul și Parlamentul o aveau în el, în timp ce pe partea cealaltă, marionetele lor încercau să distrugă libertățile cetățenești. Să-i distrugă credibilitatea. Nu e un plan rău, dacă ținta ta este să declanșezi suspiciunea. Să sabotezi ceva folosindu-te de

slăbiciunile acelui lucru e ceva obișnuit; am avut atât de multe cârtițe, încât acum le vedem peste tot, chim dacă ele nu există.

Obrajii lui Alexander tremurau de furie.

— Prostii, Nairn, astea sunt prostii. Sunt de acord cu tine în cazul lui Carteret – episodul cu Sonia dovedește lucrul acesta – așa că rămâne doar Fell. Blestematul și-a încasat pensia atâția ani, după o viață în care a lucrat pentru ruși. Lucrul ăsta este de ajuns să te facă să verși. O să fie ridicat mâine în zori, fară vreo invitație specială, fară să fie tratat ca un oaspete de onoare, ca până acum și o să fie supus unui interogatoriu dur. Aflăm noi adevărul – și dacă a lăsat vreun succesor, o să-l prindem și pe acesta.

— Sunt întru totul de acord. Simon închise dosarul din fața lui. Și tu, David, o să aranjezi ca Sonia să fie adusă mâine dimineață de la Edge.

— Cu elicopterul?

— Nu, o să vină cu una din mașinile Serviciului. Asigură-i și o escortă înarmată, nu am vrea să o pierdem acum. Va trebui să fie supusă unui interogatoriu amănunțit. Tratează-o cu respect, dar nu te purta cu ea cu mănuși. Nu se poate întoarce în Est și încă mai poate fi trimisă în judecată pentru trădare aici. Bineînțeles, nu se pune problema, dar vei avea la dispoziție câteva lucruri cu care să-i forțezi mâna, dacă va fi nevoie.

— Și după aceea?

— Când vom fi pregătiți, o să-i confruntăm. Dumnezeule, cred că va fi un șoc teribil să se revadă după treizeci și cinci de ani. Asta o să declanșeze totul.

Nairn dădu din cap.

— O să fac ce îmi ceri, dar nu-mi place și nu cred că va merge.

— Tu fă-o, Nairn, tuși Alexander, cu ochii rotindu-i-se furioși în orbite. Ad-o pe blestemata aceea de femeie aici și de Fell o să am eu grijă. După asta, hârâi el, dacă nu poți să faci față, sunt sigur că eu împreună cu Simon ne putem descurca și fară ajutorul tău.

41
Londra

La șase dimineața, două mașini goneau pe M1 dinspre Hendon, două Ford-uri albastre, anonime, fiecare dintre ele cu câte trei bărbați înăuntru. Chiar și pentru Alexander, care îi instruise personal în biroul lui din Curzon Street, era un grup destul de mare de oameni trimiși să invite o persoană de aproape optzeci de ani să-i însoțească pentru o discuție cu foștii lui subalterni. Mașinile ieșiră de pe autostradă la Newport Pagnell, luând-o pe un drum secundar care tăia câmpiile plicticoase de la granița ținuturilor Buckingam și Bedford.

Orășelul era încă adormit, era duminică și nimeni nu observă că prima mașină parchează pe drumul ce ducea la biserică. Zidul grădinii din spatele cabanei dădea înspre drum și cei trei bărbați se răspândiră de-a lungul lui, unul dintre ei apucând revolverul pe care îl avea prins la brâu. Cea de-a doua mașină parcă pe o stradă de lângă White Hart Inn și alți doi bărbați se apropiară de intrarea în micul cartier de cabane și vile.

În Londra, Nairn își începu ziua cu o plimbare solitară. Se trezise devreme, după o noapte agitată și, trăgând draperiile, observă că soarele răsărise deja peste casele din Chiswick. Douăzeci de minute mai târziu, lăsa în urmă City Barge și se așeză pe o bancă privind două lebede adormite, cu capul în pene. Stătuse acolo o vreme, aproape o oră, doar el cu gândurile sale.

Sarah era o fată remarcabilă, matură pentru vârsta ei și cu o experiență bogată. Cine știe, poate că peste trei ani urma să se întoarcă... în ceea ce privește MI5, puteau să și-l păstreze. Și așa și plănuiau. Urma să mai stea la Century pentru încă un an, asta în cazul în care Walker ar fi fost de acord, dar nu avea de gând să moară în șa precum Alexander. Oricum ideea lui Jim Simon era prostească. Își privi ceasul în timp ce se apropia de podul Kew. Se

făcuse aproape nouă, era timpul să dea telefonul pe care îl plănuia de atâta vreme. Se întoarse și se grăbi să ajungă înapoi în apartament. Telefonul suna când deschise ușa.

Cei doi bărbați se apropiară de ușa din față a cabanei, în lumina slabă a dimineții. Unul dintre ei folosi ciocănelul atașat pe ușă, dar nu primi nici un răspuns. Ciocăni din nou, de data aceasta mai tare și perdelele de la geamurile celorlalte case fură trase cu repeziciune, din cauza zgomotului. O dubă roșie a poștei se apropie și parcă. Poștașul în uniformă cenușie coborî și începu să distribuie scrisorile ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic ieșit din comun; după ce trecu pe la celelalte case, deschise și poarta grădinii în care se aflau cei doi.

— Neața! Îl căutați pe domnul Fell?

Bărbatul mai înalt, arătând absurd îmbrăcat cu pardesiul și pălăria lui, se întoarse.

— Da, pe dumnealui îl căutăm.

— Îmi pare rău, amice, ați venit prea târziu. A murit ieri din cauza unui atac de cord; nici fiica lui nu este acasă. O tipă drăguță.

În timp ce poștașul se îndepărta, cei doi se uitară unul la celălalt.

— Dumnezeule, murmură cel îmbrăcat în pardesiu. Ar trebui să verificăm informația asta! Sună la spital.

Tovarășul său dădu din cap.

— Directorului general nu o să-i placă chestia asta, să știi. O să înnebunească – acum nu vor afla niciodată adevărul, nu în totalitate. Am întârziat doar douăzeci și patru de ore. Ce încurcătură blestemată.

Sarah își făcea curățenie în biroul din Century House, când sună telefonul. Erau cei din Somerset și cei din Avon Constabulary. Conducătorul operațiunii nu știa cum să procedeze și faptul că sunaseră la departamentul lui Nairn era o întâmplare.

După ce îl sună pe Nairn la apartamentul lui din Chiswick, nu îi ascultă sfatul și nu se duse acasă. Oricum urma să părăsească

Serviciul, așa că de ce naiba să nu vadă cazul – *cazul ei* – ajuns la un sfârșit? Mașina ei era parcată la subsol și dură două ore până ajunse pe autostradă la locul accidentului. O luă spre sud, către Bristol, gândindu-se că lasă în urmă orașul unde Klaus Fuchs se refugiase și, douăzeci de minute mai târziu, orașul unde murise Carteret.

Mașina se afla pe o străduță la nord de Taunton. Era arsă complet, cu caroseria răsucită și înnegrită. Urmele maronii din iarbă dovedeau faptul că derapase de pe drum, lovindu-se de peretele de piatră. Alături erau parcate două mașini ale poliției, cu girofarurile pornite și vreo cinci polițiști stăteau degeaba prin împrejurimi. Unul dintre ei încercă să o dirijeze pe Sarah, dar ea își opri mașina de-a curmezișul străzii, cu roțile lovindu-se bordură. În timp ce se dădea jos un sergent de poliție fugi către ea făcându-i semne să se urce înapoi în mașină.

— Sunt de la Ministerul Afacerilor Externe, spuse ea cu fermitate, departamentul de apărare. M-au trimis să fac un raport imediat cum au auzit de accident.

Sergentul o privi cu suspiciune.

— Nu sunteți de la vreun ziar?

— Nu. Sunt de la Ministerul Afacerilor Externe.

— Puteți să-mi dovediți în vreun fel? Polițistul vorbea cu un accent de Somerset.

— Nu, nu pot. Noi nu purtăm actele la noi.

— Nu vă țineți de glume, nu? Oricum trebuie să verific.

— Chiar te rog, zâmbi ea rece. Acum, suntem amici?

— Amici? Cum adică amici? Acesta este un accident de circulație. Așteaptă în mașină ca o fată cuminte.

Sarah făcu un pas înainte.

— Nu sunt fata dumitale cuminte. Am venit aici cu afaceri urgente. Așa că, pentru numele lui Dumnezeu, du-te și obține aprobarea să vorbești cu mine, nu-mi pot permite să pierd toată ziua.

Sergentul se înnegri la față. Nu era obișnuit să țipe la el blonde drăguțe cu mașini scumpe. Se îndepărtă spre mașina sa.

— Ai nevoie de o bătaie bună, murmură el în barbă.

— Cum ai spus, sergent?

— Am spus că victimele au fost transportate la morga din Taunton, domnișoară.

— Câți erau?

— Patru, domnișoară.

Sarah dădu din cap și se apropie de mașina care încă fumega. Două dintre cele patru cauciucuri explodaseră, fâșii de cauciuc atârnau de metalul roților. Ușile atârnau deschise și în interior era o învălmășeală de arcuri înnegrite și PVC. Cu grijă, își băgă capul înăuntru, dar orice urmă de sânge fusese ștearsă de incendiu.

Merse înapoi la polițist, care se aplecase într-una din mașinile de poliție, vorbind încet într-o stație de emisie-recepție. Își ridică privirea întrebător, dar ostilitatea lui dispăruse, transformându-se chiar în respect.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnișoară?

— Trebuie să vorbesc pe o linie sigură. Cred că departamentul vostru special poate să-mi ofere una, nu-i așa?

Nairn ajunse cu elicopterul în câmpul de lângă Taunton, o oră și jumătate mai târziu. Aparatul, un Westland Lynx cu însemnele Marinei pe el, îl luase de pe terenul de fotbal al școlii de lângă locuința lui din Chiswick. Sarah îl întâmpină și merseră apoi în oraș cu mașina ei, escortați de două mașini de poliție. Nici o altă mașină cu ofițeri SIS nu avea să fie implicată în vreun accident în raza teritorială a orașelor Somersetului sau Avon Constabulary.

— Încotro? întrebă ea repede. La morgă?

Nairn mormăi afirmativ.

— Spun că sunt arși și nu mai pot fi recunoscuți, dar cred că vrei să vezi cu ochii tăi lucrul acesta.

El mormăi din nou.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! țipă ea. Nu mai sta așa, spune ceva. La naiba, David, am muncit pe brânci atâtea săptămâni și eu mi-am riscat și viața pentru a o convinge pe femeia asta blestemată să fugă și acum *a murit!* Am așteptat *patruzeci de ani* momentul acesta! Atâtea eforturi, atâtea riscuri asumate! E atât de frustrant, încât, dacă nu l-aș conduce pe omul

care tocmai și-a ratat șansa să devină șeful MI5-ului, aș țipa ca o nebună. Lovi volanul cu pumnii.

— Te rog, nu ne omorî! spuse Nairn laconic.

— Cum dracu' să nu o fac? Oh, David, ticălosule! Ticălos blestemat ce ești tu! Ești cel mai bun dintre toți dar, de data asta, ți-ai dat în petic! Ce dracu' a fost în capul tău când ai lăsat-o să meargă cu mașina?

— Era păzită de trei oameni înarmați.

— Pentru numele lui Dumnezeu, până și banii se transportă în dube blindate, ce mențin permanent contactul radio cu baza. Aveai în mână cel mai valoros trădător din toate timpurile, dar n-ai cerut nici escorta poliției, nici contact radio, ci doar câțiva amărâți cu pistoale de jucărie, care n-au fost în stare decât să o scoată de pe drum și să o omoare. E patetic! Oh, David, sunt atât de furioasă...

— Vai, mi se părea mie!

Sarah parcă lângă spitalul modern și mașinile poliției îi încadrară. Un polițist îi conduse printr-o ușă laterală pe un coridor pe deasupra căruia treceau niște conducte și care dădea într-o curte. Morga era o clădire micuță, separată de restul spitalului. Polițistul împinse o ușă și intrară într-o cameră lungă, cu pereții zugrăviți în alb. Unul dintre pereți era acoperit cu uși înalte de un metru și jumătate fiecare, cu numere vopsite pe ele, pentru a marca sertarele metalici dinăuntru. Se auzea zumzetul unor ventilatoare.

Un alt polițist stătea de pază.

— Dumnealui este domnul David Nairn, spuse polițistul care îi condusese până aici. Poți să-l chemi pe doctorul Rathbone? Se întoarse spre Nairn. Rathbone este medicul legist. Așteptară nerăbdători cam zece minute până când doctorul își făcu apariția. Era un tip slab, cu răsuflarea scurtă, arătând de parcă ceva l-ar fi iritat tot timpul.

— De obicei, punem trupurile neînsuflețite în capelă, pentru a fi identificate, dar dumneavoastră nu păreți a fi rude, nu-i așa?

— Nu. Nu vrem să vă deranjați din cauza noastră, spuse Nairn.

— M-ați deranjat deja – trebuia să ies din tură. Medicul legist dădu din cap spre un tehnician îmbrăcat într-un halat alb, ce

deschise una dintre ușile joase. Un aer înghețat invadă încăperea. În lumina unui bec se vedeau trei corpuri în interiorul congelatorului, fiecare dintre ele înfășurat într-un sac de plastic.

— Pe care vreți să-l vedeți primul? întrebă legistul fără nici o altă introducere. Sunt doi bărbați neidentificați și o femeie.

— Femeia, vă rog.

Tehnicianul trase unul dintre sertarele galvanizate ce se deplasă cu ajutorul rotițelor de metal.

— Nu e o priveliște prea plăcută, Sir. Vorbea de parcă se scuza, cu un ușor accent vestic.

Legistul se aplecă și trase fermoarul sacului de plastic, descoperind capul și partea de sus a corpului. Sarah gemu la vederea pielii înnegrite presărate cu fâșii de haine arse și lucioasă precum cărbunele. Incizia făcută la autopsie fusese cusută într-o linie curbă care cobora pe piept. Îi venea să vomite din cauza mirosului dulceag, apăsător.

— Arșii miros mai urât decât cadavrele obișnuite, explică doctorul arătând cu un instrument cromat locul de unde dispăruse o jumătate de față. Dar rănile acestea sunt ciudate pentru o VAR.

— Pentru o ce?

— Victimă a unui accident rutier. Carnea nu arde prea bine, nici chiar în benzină, dar corpurile astea au fost foarte distruse.

— Care-i cauza morții?

— În toate cele trei cazuri e vorba de plăgi prin împușcare la nivelul capului și al pieptului.

— Au fost *împușcați?*

Sarah îl privi îngrozită pe Nairn.

— Sigur, nu v-au spus și polițiștii? Ciudat. Le-am făcut autopsia în după-amiaza asta. Din cauza numărului mare de răni, cred că erau morți în momentul incendiului. Femeia nu a fost împușcată în cap, ci în spate de vreo douăsprezece ori, așa că nu se afla în mașină în momentul acela.

— În spate? Sarah tresări în momentul în care sacul fu desfăcut și mai mult și văzu inelul chinezesc de metal răsucit pe mâna ei stângă, înnegrit, dar destul de ușor de identificat.

— Nu scoatem niciodată bijuteriile, spuse tehnicianul.

— Oh, Doamne, oftă Sarah, aplecându-se înainte în ciuda mirosului pestilențial, pentru a vedea mai îndeaproape rămășițele feței.

42
Taunton

Mașina gonea cu aproape nouăzeci de kilometri la oră, când primul glonț îi atinse roata. Ambele roți de pe partea dinspre șosea explodară și mașina ieși de pe drum cu un zgomot de metal frecat de piatră, rupând parapetul și izbindu-se de zidul de piatră cu un zgomot terifiant.

Un bărbat se apropie în fugă dinspre intrarea în tunel, ținând în mână un pistol automat marca Heckler and Koch; un altul apăru din spatele zidului, purtând același gen de armă. Se apropiară precauți de mașină, amândoi îmbrăcați în salopete negre. Nu se vedea nici o mișcare. Caroseria albastră era îndoită și spartă de bucăți de metal, parbrizul era acoperit de crăpături. Cele două siluete din față zăceau nemișcate pe bord.

Una dintre cele două portiere din spate era încuiată, dar cealaltă sărise din balamale. O traseră și mai tare, cu grijă și se ocupară de cei trei pasageri din spate care erau conștienți, dar amețiți. Bărbatul, ce se afla cel mai aproape de ei, ridică un revolver, dar înainte să poată spune vreun cuvânt un snop de gloanțe i se înfipseră în piept. Se rostogoli din mașină și se prăbuși într-o baltă de sânge. Celălalt gardian încercă să se ferească de ei atunci când o scoaseră pe femeie din mașină, dar patul unui pistol îi zdrobi fața și el sări înapoi acoperindu-și ochii cu mâna, cu firișoare de sânge prelingându-i-se printre degete.

Bărbatul mai înalt o ajută pe Sonia să iasă din mașina avariată.

— Repede! Am venit să te salvăm, spuse el în rusește. Tovarășul lui trase o salvă rapidă în direcția paznicului care urla pe bancheta din spate a Rover-ului, apoi îi trase un singur glonț în cap șoferului. Sonia își feri ochii de priveliștea masacrului și se lăsă în brațele omului din fața ei.

— Terminați-vă treaba! murmură ea. Nu era nevoie de toate astea.

— Erau îngrijorați de faptul că ați fi putut fi interogată, tovarășă colonel. Zâmbi în timp ce rostea cu emfază gradul militar. O conduse către o poartă, unde se opriră și el se uită la ea, curios. Ați fost interogată, tovarășă colonel?

— Nu.

— Deloc?

— Nu, deloc. Era iritată de atitudinea lui. Simți cum brațul lui se retrage și îl văzu cum face un pas înapoi. Se întoarse, pe jumătate surprinsă, în timp ce el ridica pistolul automat și fu împinsă înainte când gloanțele îi loviră spatele.

După ce focurile de armă încetară, se așternu o tăcere nefirească. În câteva secunde, trupurile Soniei și ale agentului care o păzea fură puse înapoi în mașină, Sonia fiind înghesuită între cei doi bărbați morți. Urmele de sânge de pe caldarâm fură șterse cu ajutorul unei cârpe. Cei doi bărbați se dezbrăcară de salopete. Pe dedesubt aveau costume elegante. Aruncară salopetele în interiorul mașinii, acestea fiind urmate și de un recipient cu o substanță maronie. În momentul în care Datsun-ul închiriat ajunse pe șosea cu motorul pornit, bărbatul înalt se întoarse și calculă cam pe unde putea fi poziționat rezervorul mașinii. Trase trei focuri de pistol în direcția pe care și-o alesese. O flacără subțire, gălbuie se extinse rapid cuprinzând întreaga mașină, într-o văpaie portocalie.

Nu trecuseră mai mult de două minute de când începuseră să tragă; după alte cinci se aflau deja pe autostradă, pierduți în trafic, îndreptându-se spre nord, către Bristol. Înainte ca mașina poliției să descopere incendiul, ajunseseră deja la aeroportul din Bristol și luaseră cursa EI283 spre Dublin. Unul dintre ei avea pașaport vest-german, celălalt călătorea sub o identitate daneză; dar înainte de sfârșitul zilei, se aflau amândoi în drum spre Sofia, folosind pașapoarte eliberate de guvernul lor.

— Biata, biata Sonia. Vocea lui Nairn se reduse la o simplă șoaptă. Au trădat-o când l-au luat pe Sorge din Shanghai; și din nou când i-au ascuns faptul că a fost executat. Acum a avut loc cea de-a treia și ultima trădare…

— Ce ați spus? se răsti legistul.

Sarah interveni.

— Ați putea să-mi spuneți de unde provin gloanțele?

— Nu sunt expert în balistică. Polițiștii le-au dus la laboratorul criminalistic. Dar...

— Da?

— Ei bine, am mai văzut gloanțe și înainte – avem și noi parte de crime și sinucideri – deci sunt destul de familiarizat cu cele folosite în mod frecvent. Dar oamenii ăștia au fost omorâți cu un tip de muniție pe care nu l-am mai văzut până acum. Și tuburile cartușelor pe care le-a ridicat poliția aveau niște însemne străine.

— Da, exact așa cum mă așteptam.

— I-au găsit pe cei care au făcut asta?

— Nu încă.

Legistul îl privi curios pe Nairn.

— Nu pot să-mi imaginez de ce. Mă gândeam că lucrurile vor fi mult mai simple. Doi nelegiuiți împușcă patru oameni în miezul zilei doar la câțiva kilometri de un oraș mare – unde dracu' au dispărut?

— Sunt sigur că poliția îi va găsi în scurt timp.

— Sper. Nu pot să-mi imaginez ce fel de țară am ajuns, dacă se întâmplă astfel de chestii.

Când se întorceau la mașină, începu ploaia. Sarah se agăță de brațul lui Nairn, în timp ce mergeau încet spre locul unde parcaseră autoturismul.

— Nu merita asta, țipă ea. E o poveste toată aiureala asta cu Centrul care are grijă de agenții săi. Petrecuse șaizeci de ani în partid, era o eroină și totuși au ucis-o pentru a nu putea să vorbească. Oh, David, e atât de mizerabil!

— S-ar putea să aflăm că tot ei s-au ocupat și de Fell. S-ar putea să fi fost totuși vorba doar de un atac de cord, o coincidență monumentală, dar după ce s-a întâmplat astăzi sunt sceptic.

Sarah înlemni și se uită la el.

— A murit *și Fell?*

— Aseară. Doctorul lui a constatat că a avut un atac de cord.

— Nu au ei niște arme cu gaz care te fac să te îneci și-ți provoacă infarctul, pentru ca totul să pară că s-a întâmplat din

cauze naturale?

Nairn dădu din cap trist.

— Da, au astfel de arme de ani de zile. Totul ar fi putut fi făcut cu foarte mare ușurință. Poate a primit o vizită aseară în cabană, când soția lui era plecată, poate era cineva cunoscut de la ambasada sovietică, o discuție prietenească, un pic de gaz – am uitat cum îi spune, cred că cianid – și s-a dus. Fără urme.

— Și nimeni nu-l va putea lua la întrebări acum pe nici unul dintre ei. Dacă Fell a lăsat vreun succesor sau o întreagă *linie* de succesori... Porni mașina, strângând volanul pentru a-și potoli tremurul mâinilor.

— Nu cred că a făcut asta, spuse Nairn cu convingere. Nu pot să cred că a făcut asta.

Târziu în seara aceea, pe când se afla singur în apartamentul din Chiswick, îndoielile lui luară sfârșit. Lungul șir de decepții ajunsese la final, Kirov dăduse greș și era vremea să sărbătorească. Își turnă un pahar de whisky, sărbătorind de unul singur. Fell – evazivul, curajosul, singuraticul, înșelătorul Fell – era cheia. Dacă nu lucrase singur, dacă mai era cineva infiltrat în sistem, înțelese acum ce căutau.

Și atunci realiză. Eliminarea Soniei fusese prea rapidă, prea curată; ucigașii aflaseră cumva cum urma să fie transportată, aflaseră toate detaliile planului. Cu cât își dădea seama de mai multe, devenea din ce în ce mai sigur; și, brusc, simți că lichidul auriu, cu un ușor gust amărui îi arde gura precum un acid.

Feribotul Sealink, ce venea de la Portsmouth, intră în Cherbourg duminică la șapte dimineața, lăsând în urmă rămășițele vechiului terminal. Cuplul de tineri se întoarse de pe covertă, de unde admiraseră cum orizontul cețos se transformă în coastele înverzite ale Normandiei. Bărbatul se aplecă și îl luă pe copil în brațe.

— Tati, întinse fetița mâna către silueta aplecată care privea țintă marea, așa cum o făcea de mai bine de o oră. De ce e trist bătrânul acela? Dar întrebarea se pierdu în larma pe care o făcea mulțimea care invadase puntea.

Bărbatul în vârstă nu avea nici mașină, nici bagaje. Purta un pardesiu ponosit și o pălărie veche de fetru. Aștepta răbdător, printre pasagerii și bicicliștii îmbrăcați cu pulovere roșii și galbene, ca pasarela să atingă cheiul. Se grăbi să traverseze biroul de imigrare și tresări când doi bărbați îmbrăcați în costume închise la culoare îl flancară.

— Pașaportul dumneavoastră, vă rog, *m'sieur.* Ochii polițistului scanară documentul de un albastru închis și întâlniră privirea bătrânului, satisfăcuți. Nu, *m'sieur,* nu sunteți domnul Pritchard. Avem motive să credem că sunteți Sir James Simon și am fost solicitați de către autoritățile britanice să vă oprim.

Când Nairn ajunsese în Great Rollright, târziu în după-amiaza aceea de duminică, ea îl aștepta în bucătărie.

— De ce n-ai vrut să te întâlnești cu mine la Oxford? întrebă ea, cu ochii și părul strălucindu-i în lumina răspândită de becul ce atârna de grinzile de deasupra. Ți-ar fi fost mai ușor, nu ar fi trebuit să conduci până în văgăuna asta.

— Am vrut să vin din nou aici, să văd unde a trăit spioana mea.

— Când ai sunat aseară, m-am gândit pentru un minut că vrei să mă vezi *pe mine.* Îi zâmbi, înainte ca el să-i poată răspunde. Nu fi atât de serios, David Nairn.

— Îmi cer scuze. Îi zâmbi și el, dar văzu că ea îl privea întrebătoare.

— S-a întâmplat ceva, nu-i așa?

— Nimic important.

— Ți-ai schimbat atitudinea de când m-ai sunat. Îi luă mâna. Am fost întristată să aud despre omul acela, Simon, emigrantul care s-a dovedit a fi un spion. Am auzit la radio – ce moarte tristă, să te sinucizi într-o închisoare străină.

Nairn ezită.

— Am lucrat cu omul acela, Alison.

— M-am gândit eu. Îl trase spre ea, de parcă îl cunoștea de un secol; atingerea ei era ușoară și parcă îi transmitea și lui un pic din vitalitatea și căldura ei. Îmi pare rău – cred că s-a simțit foarte singur la sfârșit. Cred că și pentru tine e groaznic. Îl cunoșteai

bine?

— Am lucrat împreună douăzeci de ani. Credeam că îmi e prieten.

— Crezi că e adevărat? Atunci înseamnă că era deja comunist atunci când avea doar nouăsprezece ani, când a ajuns aici de la Viena?

— Chiar nu știu. Dacă e așa, s-a adaptat foarte bine.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu. Nu astăzi. Probabil niciodată. N-ar fi trebuit să-ți spun nimic. Oricum, am venit să te scot în oraș, nu să te întristez cu problemele mele. Ea îl văzu cum arborează o atitudine defensivă, încurcată și nu mai insistă. El schimbă brusc subiectul. Casa e foarte liniștită. Ce s-a întâmplat cu copiii?

— Nu stau prea mult pe la mine, doar câteva săptămâni, când apare vreo criză. Au plecat toți, cu excepția celor doi adolescenți – și ei sunt în oraș. Nu m-am decis încă dacă mai vreau să mai iau și alții – poate că a trecut îndeajuns de mult timp și acum pot să mai fac și altceva.

— Ce ți-ar plăcea să faci?

— Te referi la seara asta, sau la viața mea?

— Alege tu. Eu nu mai pot să iau decizii.

Ea se ridică râzând și îl sărută pe frunte.

— De fapt, am greșit – nu ești deloc înspăimântător – și nici nu pari prea macho. Mi-ar plăcea să mergem într-o cârciumă din Oxford, pe care o cunosc. E plină de studenți, clocotind de viață. După asta, tu decizi. Își feri privirea, timidă. Nu mai fi așa încurcat și eu mă simt destul de ciudat – n-am mai ieșit în oraș de la moartea lui Tom.

El zâmbi.

— În cazul acesta, mă simt foarte onorat.

— Da, așa și trebuie. Râse ușor și tensiunea dispăru atunci când el o luă în brațe și o sărută. Ieșiră din casă ținându-se de mână. Pietrișul scârțâia sub pașii lor. Ea lăsase ușa bucătăriei deschisă și se opri așteptându-l pe Nairn s-o închidă.

— Mulțumesc, mereu uit să o închid. Zâmbi senină în timp ce el îi cuprinse talia cu brațul. Se ghemui la pieptul lui. Știi, David, nu

știu nimic despre tine.

— Nu sunt prea multe de știut.

— Nu cred. Apropo, se întoarse ea privindu-l gânditoare. Ai aflat răspunsul pe care îl căutai?

— Ce vrei să spui?

— Când ai fost ultima oară aici, căutai ceva, nu-i așa? Mă întrebam dacă ai aflat ceea ce căutai, asta-i tot.

Îi deschise portiera și îi zâmbi.

— Da, cred că am aflat.

Postfaţă

A treia trădare este un roman de ficțiune și nu trebuie să fie citit decât în acest fel.

Toate personajele sunt imaginare, cu excepția lui Richard Sorge, fost agent de bază al Biroului 4 din Armata Roșie (actualul GRU, Serviciul Sovietic Militar de Informații) care a lucrat în Extremul Orient din 1929 până în 1944. După ce a lucrat în China, s-a infiltrat la ambasada germană din Tokio în anii de dinaintea celui de-al doilea război mondial. Pozând drept ziarist german și nazist, a devenit unul dintre cei mai importanți spioni din timpul războiului. Prin intermediul lui, Rusia a știut că Japonia nu intenționa să o invadeze din est și, astfel, s-a reușit concentrarea tuturor forțelor împotriva invaziei germane din vest. Chiar și așa, Stalin a fost aproape de înfrângere. Sorge a fost capturat de japonezi și executat în 1944.

Ruth Kuczynski a fost de asemenea o agentă curajoasă și pricepută, a cărei asociere cu Richard Sorge se pare că i-a schimbat viața. Din motive de respect, am hotărât să nu dau alte nume acestor agenți, care și-au recunoscut afinitățile sovietice. Totuși, personajul Soniei, deși inspirat de Ruth Kuczynski, trebuie considerat în întregime imaginar. Pentru anumite pasaje, m-am folosit și de *Amintirile* lui Ruth Kuczynski, în care descria perioada în care ea fusese agent secret, publicate în Germania de Est în 1977 și, în acele momente, intriga acțiunii s-a apropiat ceva mai mult de adevăratul curs al evenimentelor. Dar chiar și Kuczynski a recunoscut că nici confesiunile ei nu sunt în întregime reale. De altfel, așa cum arăta și ea în cuprinsul *Amintirilor,* „orice autor întâmpină dificultăți când vine vorba să-și povestească amintirile: am încercat să spun adevărul în varianta mea, cu selecțiile și compromisurile de rigoare”. Altfel, personajul ei, acțiunile sale și

evenimentele la care ia parte pe parcursul romanului sunt pură ficțiune și, de la al doilea război mondial încoace, în întregime imaginare. Adevărata Ruth Kuczynski nu a fugit în Vest și, din câte se știe, trăiește încă onorabil în Germania de Est.

Celelalte personaje sunt de asemenea imaginare și, pentru a clarifica lucrurile, cu excepția lui Len Beurton și a prenumele copiilor Soniei, nu au mai fost folosite alte nume reale. Așa cum reiese și din *Amintirile* ei, primul soț al lui Ruth Kuczynski era un arhitect din Berlin, dar numele lui nu era Friedmann. În aceleași *Amintiri* se mai arată că al doilea ei soț era englez și îl chema Len Beurton; copiii ei aveau prenumele pe care le-am folosit în roman, dar nici Len și nici cei trei copii nu au fost descriși în carte. Din câte cunosc eu, nici unul nu s-a numit vreodată Werner și nici Ruth Kuczynski nu a folosit acest nume decât ca pe un pseudonim literar.

De asemenea, toate evenimentele descrise în roman sunt ficțiuni și așa ar trebui să fie considerate. Ca multe alte cărți de acțiune, *A treia trădare* este inspirată din activitatea sovietică de spionaj, dar orice asemănare cu evenimente reale este pur întâmplătoare.

CUPRINS

colecția
THRILLER
3

Celebrul autor MICHAEL HARTLAND își etalează în paginile romanelor sale întreaga experiență de peste douăzeci de ani, acumulată în cadrul serviciilor secrete ale Statelor Unite, conferind astfel narațiunii o puternică tentă de autenticitate.

Ne aflăm în 1973, an tulburat de atmosfera tensionată dintre marile puteri, indusă de războiul rece, cînd Sir Jack Carteret, director general al faimosului serviciu secret MI5, este înmormîntat în cimitirul din Somerset. A fost el, oare, trădătorul care a vîndut Uniunii Sovietice secretele țării sale, sau, dimpotrivă, adevăratul trădător continuă să furnizeze inamicului,din umbră, toate informațiile?

După 13 ani, David Nairn, agent al Secret Intelligence Service, caută cu disperare un răspuns. El descoperă o întreagă țesătură de intrigi, violențe și șantaj, o adevărată istorie sîngeroasă inițiată de Moscova anilor '40.

Brusc, un tînăr om de știință german își încalcă principiile și face o mărturisire șocantă, relevînd fapte neașteptate din activitatea fostului șef al MI5.

Nairn este conștient că trebuie să riște totul, inclusiv viața colaboratoarei lui Carteret, Sarah Cable, pentru a descoperi cea mai periculoasă *cîrtiță* a tuturor timpurilor.

Situații reale sau ficțiune? Un roman exploziv, care se citește cu sufletul la gură.

EDITURA LIDER
EDITURA STAR

Lei 199000 (181090 + 17910 TVA)
Lei noi 19.9 (18.11 + 1.79 TVA)

